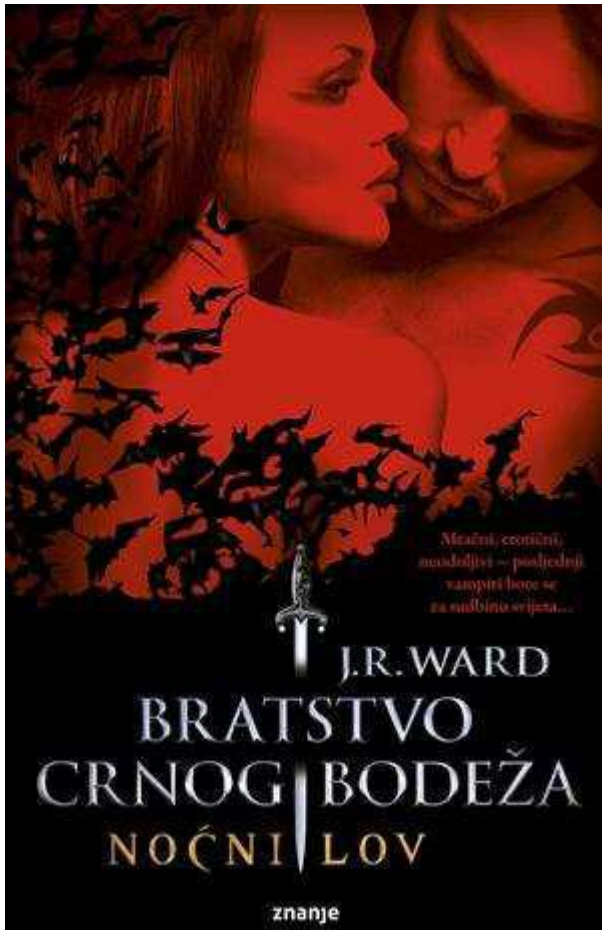

TERWARD
BRATSTVO
CRNOG | BODEZA
NOČNI | LOV

Mračni, čestihi,
mudoljivi – poslednji
vampiri bore se
za sudbino svijeta...

J.R. WARD

BRATSTVO
CRNOG BODEŽA
NOĆNI LOV

znanje

Rječnik pojmova te vlastitih imena i naziva Bratstvo crnog bodeža (vi. n.) Skupina iznimno uvježbanih vampirskih ratnika koji štite svoju vrstu od Degradacijskog društva. Zahvaljujući selektivnom rasplodu unutar vampirske vrste, braća su obdarena izrazitom tjelesnom i mentalnom snagom te sposobnošću brzog zacjeljivanja. Uglavnom nisu prava braća, a u bratstvo se iniciraju na temelju nominacije postojećih članova. Po prirodi su agresivni, samostalni i tajnoviti, pa žive odvojeno od civila i rijetko kontaktiraju s članovima drugih klasa, osim kada se moraju hraniti. U svijetu vampira o njima se ispredaju legende te se prema njima gaji duboko poštovanje.

Moguće ih je ubiti samo nanošenjem vrlo teške ozljede, npr. teškom ranom od metka ili ubodom u srce itd.

Na početku dvadeset i prvog stoljeća Bratstvo čine šestorica braće: Wrath (Gnjev), Tohrment (Muka), Vishous (Opačina), Rhage (Bijes), Phury (Jarost) i Zsadist (Mučitelj).

krvni rob (im.) Muški ili ženski vampir potčinjen radi ispunjavanja potreba nekog drugog vampira za krvlju. Običaj držanja krvnih robova uglavnom je napušten, iako nije zabranjen.

Odabranice (im.) Vampirice uzgojene radi služenja Cuvardjevi. Smatraju ih aristokracijom, iako su one same usmjerene na duhovno, a ne na svjetovno. Imaju malo ili nimalo kontakta s mužjacima, no po Cuvardjevinu se nalogu mogu združivati s ratnicima radi održavanja klase.

Imaju moć predviđanja. Nekada su korištene za ispunjavanje potreba nezduženih članova Bratstva za krvlju, no braća su napustila tu praksu.

slugan (im.) Član služinske klase u svijetu vampira. Slugani imaju starinske, konzervativne tradicije vezane uz služenje sebi nadređenima te se pridržavaju službenog kodeksa odijevanja i ponašanja. Mogu izlaziti danju, no relativno brzo stare. Očekivani životni vijek iznosi otprilike pet stotina godina.

Sjenosvijet (vi. n.) Onozemaljska dimenzija u kojoj se mrtvi ponovno susreću s voljenim osobama te u kojoj provode vječnost.

Prva obitelj (vi. n.) Vampirski kralj i kraljica te njihova eventualna djeca.

helren (im.) Muški vampir združen sa ženkom. Mužjaci se mogu združiti s više ženki.

leelan (im.) Naziv od milja koji u prijevodu znači otprilike »najdraži/a«.

Degradacijsko društvo (vi. n.) Red ubojica koje je okupio Omega radi istrebljivanja vampirske vrste.

degrad (im.) Obezdušen čovjek, član Degradacijskog društva, čiji su plijen vampiri, a cilj njihovo istrebljenje. Degrade se mora probosti kroz prsa da bi ih se ubilo, inače žive vječno. Ne jedu ni ne piju te su impotentni. S vremenom im kosa, koža i šarenice izgube pigmentaciju te postaju plavokosi, blijedi i svjetlooki. Mirišu na dječji puder. U Društvo ih inicira Omega, a nakon inicijacije dobivaju keramičku posudu u koju im je nakon vađenja spremljeno srce.

razdoblje potrebe (im.) Razdoblje u kojem je vampirica plodna. Obično traje dva dana, a prati ga snažna seksualna želja. Prvi se put pojavljuje otprilike pet godina nakon ženkinog prijelaza, a nakon toga jedanput u deset godina. Svi mušjaci u nekoj mjeri reagiraju ako se nadu u blizini ženke u potrebi. To razdoblje može biti opasno jer između suparničkih mušjaka izbijaju sukobi i borbe, naročito ako ženka nije združena.

Omega (vi. ime) Zlonamjerno, mistično biće koje želi iskorijeniti vampire zbog svoje netrpeljivosti prema Čuvarjevima. Prebiva u onozemaljskoj dimenziji i ima velike moći, ali ne i moć stvaranja.

princeps (im.) Najviša razina vampirske aristokracije, niža samo od razine članova Prve obitelji i Čuvarjevinih Odabranica. Osoba se mora roditi s tom titulom, ne može je dobiti.

pirokant (im.) Odnosi se na ključnu slabost osobe. Ta slabost može biti unutarnja, npr. ovisnost, ili vanjska, npr. voljena osoba.

iskup (im.) Ritualni postupak obrane časti koji inicira strana koja je nanijela uvredu. Ako prihvati, uvrijeđena strana bira oružje i udara počinitelja, koji to dopušta ne braneći se.

Čuvarjeva (vi. ime) Mistična sila koja savjetuje kralja, a ujedno je i čuvarica vampirskih arhiva i dodjeliteljica povlastica. Prebiva u onozemaljskoj dimenziji i ima velike moći. Sposobna je za jedan stvaralački čin, koji je potrošila stvorivši vampire.

šelán (im.) Vampirica združena s mušjakom. Ženke obično ne uzimaju više družbenika jer su združeni mušjaci izrazito posesivni.

Grobnica (vi. n.) Sveta riznica Bratstva crnog bodeža. Koristi se kao obredno mjesto te kao spremište za posude sa srcima degrada.

U Grobnici se obavljaju obredi kao što su inicijacije, sprovodi i disciplinski postupci protiv braće.

Pristup je zabranjen svima osim članovima Bratstva, Cuvardjevi i kandidatima za inicijaciju.

prijelaz (im.) Ključan trenutak u životu svakog vampira u kojem se on preobražava u odraslu osobu. Od tog trenutka nadalje, vampiri moraju piti krv suprotnog spola da bi preživjeli te više ne podnose sunčevo svjetlo. Do prijelaza obično dolazi sredinom dvadesetih godina. Neki vampiri, naročito mušjaci, ne prežive prijelaz. Prije prijelaza vampiri su tjelesno slabi, nezainteresirani i ne reaguju na seksualne podražaje te se ne mogu dematerijalizirati.

vampir (im.) Član vrste koja se razlikuje od Homo sapiensa. Vampiri moraju piti krv suprotnog spola da bi preživjeli. Ljudska ih krv može održati na životu, ali snaga koju iz nje dobiju kratkoga je vijeka. Nakon prijelaza, koji se događa sredinom dvadesetih godina, više ne mogu izlaziti tijekom dana i moraju se redovito hraniti iz vene. Vampiri ne mogu »zaraziti« ljude ugrizom ili prijenosom krvi, no u rijetkim se slučajevima mogu pariti s tom vrstom.

Vampiri se mogu dematerijalizirati kad god požele, no moraju se smiriti i koncentrirati da bi to učinili te ne mogu sa sobom nositi ništa teško. Mogu izbrisati ljudska sjećanja pod uvjetom da je riječ o kratkoročnim sjećanjima.

Neki vampiri mogu čitati misli. Očekivani životni vijek iznosi više od tisuću godina, u nekim slučajevima i dulje od toga.

Arius se osvrnuo po klubu, upijajući prizor natrpanih, polunagih tijela na plesnom podiju. Screamer's je večeras bio prepun, ispunjen ženama u koži i muškarcima koji su izgledali kao da su diplomirali nasilne zločine. Darius i njegov pratitelj savršeno su se uklapali. Osim što su oni uistinu bili ubojice.

»Znači, stvarno ćeš to učiniti?« upitao ga je Tohrment. Darius je pogledao preko niskog stola. Drugi ga je vampir gledao u oči.

»Da. Hoću.«

Tohrment je gladio svoj scotch i sumorno se osmjehnuo. Vidjeli su mu se tek vršci očnjaka. »Nisi normalan, D.«

»Tebi to bar nije ništa novo.«

Tohrment je nagnuo čašu u znak slaganja. »Ali ovo je nešto sasvim drugačije. Ono što ti želiš jest uzeti nedužnu djevojku, koja pojma

nema u kog se vruga upušta, i njezin prijelaz prepustiti nekome kao što je Wrath. To je suludo.«

»On nije zao. Bez obzira na to kako izgleda.« Darius je ispio pivo.
»I pokaži malo poštovanja.«

»Poštujem ja njega do ludila. Ali ideja ti nije dobra.«

»Trebam ga.«

»Siguran si?« Pokraj njihova se stola prošetala žena u mikrosuknji i čizmama do bedara, s raskošnim poprsjem upakiranim u lance. Oči su joj svjetlucale pod kilogramom maškare, a hodala je kao da su joj kukovi od gume.

Darius ju je tek okrznuo pogledom. Večeras nije mislio na seks.

»Ona mi je kći, Tohr.«

»Ona je polutanka, D. A znaš što on misli o ljudima.« Tohrment je odmahnuo glavom. »Moja praprabaka je bila čovjek, pa nije baš da to spominjem pred njim.« Darius je podignuo ruku da privuče pozornost konobarice te pokazao na svoju praznu bocu i Tohrmentovu gotovo ispražnjenu čašu.

»Neću dopustiti da mi još jedno dijete umre. Ne ako postoji mogućnost da je spasim. Osim toga, ne možemo znati hoće li uopće proći kroz promjenu. Možda će živjeti sretno i nikad ni ne saznati za moju stranu obitelji. Ne bi bilo prvi put.«

Zaista se nadao da će njegova kći biti pošteđena. Jer ako prođe kroz prijelaz, ako preživi i izađe iz toga kao vampir, bit će progonjena kao i svi ostali.

»Dariuse, ako ikako pristane, pristat će zato što ti duguje. Ne zato što želi to učiniti.«

»Svejedno mi je, samo da pristane.«

»Ali što ćeš time dobiti za nju? Od njega možeš očekivati podrške i nježnosti otprilike koliko i od motorne pile, a prvi put može biti vrlo teško, čak i ako si pripremljen. Sto ona nije.«

»Razgovarat ću s njom.«

»A kako ćeš, molim te, to izvesti? Samo ćeš joj prići i reći, Ej, znam da me nikad u životu nisi vidjela, ali ja sam tvoj tata. I pogodi što? Dobila si evolucijski jackpot-. ti si vampir. Ajmo sad u Disneyland!«

»Trenutno te mrzim.«

Tohrment se nagnuo prema naprijed, a snažna su mu se ramena napela pod crnom kožom u koju je bio odjeven. »Znaš da sam uz

tebe. Jednostavno mislim da bi trebao još malo razmisliti.« Neko je vrijeme nelagodno šutio. »Možda bih ja mogao.«

Darius ga je prostrijelio pogledom. »Baš me zanima kako bi izgledalo kada bi se poslije toga pokušao vratiti kući. Wellsie bi te probola kolcem kroz srce i ostavila da krepaš na suncu, stari moj.«

Tohrment se trznuo. »Imaš pravo.«

»A onda bi prešla na mene.«

Obojica su se stresla.

»A osim toga...« Darius se naslonio dok im je konobarica stavljala piće na stol. Pričekao je da ode, iako je oko njih treštao hard-core rap. »Osim toga, živimo u opasnim vremenima. Sto da se meni nešto dogodi?«

»Ja ću se brinuti za nju.«

Darius je pljesnuo prijatelja po ramenu. »Znam da hoćeš.«

»Ali Wrath je bolji.« U toj izjavi nije bilo ljubomore. Bilo je to jednostavno iznošenje činjenica.

»Nitko nije kao on.«

»I hvala Bogu na tome«, rekao je Tohrment uz slabašan osmijeh. Njihova bratska družba, zatvoren krug snažnih ratnika koji su razmjenjivali informacije i borili se rame uz rame, dijelila je njegovo mišljenje. Wrath je bio izvan kontrole kada se radilo o osveti, a njihove je neprijatelje progonio s usredotočenošću koja je graničila s ludilom. Bio je zadnji u svojoj lozi, jedini čistokrvni vampir preo-stao na planetu, a iako ga je njegova vrsta štovala kao kralja, on je prezirao svoj status.

Bilo je gotovo tragično što je upravo on bio najbolja šansa za preživljavanje Dariusove kćeri polutanke. Wrathova krv, tako snažna i neokaljana, poboljšala bi joj izgleda da preživi prijelaz ako bi je zahvatio. No Tohrment nije bio u krivu. Bilo je to kao da predaje djevicu drumskom razbojniku.

Uz iznenadno komešanje, gomila se pomaknula, a ljudi su se počeli gurati jedan o drugoga. Pravili su prolaz za nekoga. Ili za nešto.

»Sranje. Evo ga«, promrmljao je Tohrment. Iskapio je scotch, progutavši ga odjedanput. »Bez uvrede, ali ja ću se pokupiti. Ovo nije razgovor u kojem bih trebao sudjelovati.«

Darius je promatrao kako se more ljudi razmiče pred impresivnom, tamnom sjenom koja se nadvijala nad njima. Ta potreba za bijegom

bila je primjeren refleks za preživljavanje.

Wrath je bio dva metra čistog strahovlada odjevenog u kožu. Kosa mu je bila duga i crna i ravno se spuštala iz središnje točke niže na čelu. Široke sunčane naočale skrivale su oči koje nitko nikada nije vidio nepokrivene. Ramena su mu bila dvostruko šira no u većine mužjaka. Zbog lica koje je istodobno bilo i aristokratsko i brutalno, izgledao je kao kralj, što je i bio rođenjem, i kao vojnik, što je postao zbog sudbinskih okolnosti.

A val prijetnje koji se valjao pred njim bio je itekako prepoznatljiv.

Kada je stigao do Dariusa, ovaj je nagnuo novu čašu s pivom i dobro potegnuo.

Svim se svojim bićem nadao da čini pravu stvar.

Beth Randall podigla je pogled kada joj se urednik naslonio na stol. Oči su mu kliznule ravno u izrez njezine košulje.

»Opet radiš do kasno«, promrmljao je.

»Ej, Dick.« Ne bi li trebao krenuti kući ženi i djeci?, dodala je u sebi.

»Sto radiš?«

»Redigiram Tonyjev članak.«

»Znaš, ima i drugih načina da me impresioniraš.«

Da, mogla je zamisliti.

»Jesi li pročitao moj e-mail, Dick? Bila sam danas u policijskoj postaji i razgovarala s Joseom i Rickyjem. Kunu mi se da se u gradu pojavio krijumčar oružja. Kod dilera su pronašli dva prilagođena Magnuma.«

Dick ju je potapšao po ramenu i pogladio ga dok je povlačio ruku.

»Samo ti i dalje radi na uobičajenim stvarima. Neka se veliki dečki brinu za nasilne zločine. Ne bismo htjeli da se išta dogodi tom tvojem lijepom licu.«

Nasmiješio se, a oči su mu se zamaglile dok joj je gledao usne.

To je buljenje postalo naporno još prije tri godine, pomislila je. Odmah nakon što je počela raditi za njega. Papirnata vrećica. Treba joj papirnata vrećica koju bi navukla preko glave kad god razgovara s njim. Po mogućnosti sa slikom gdje Dick s prednje strane.

»Hoćeš da te odvezem kući?« upitao je.

Samo da padaju sjekire, pohotniče.

»Ne, hvala.« Beth se ponovno okrenula prema računalu, nadajući se da će shvatiti poruku.

Na kraju je odlutao, vjerojatno u bar preko puta u koji je većina izvjestitelja zalazila prije odlaska kući. Caldwell u državi New York baš i nije vrvio prilikama za novinare, no Dickovi veliki dečki definitivno su se voljeli praviti da nose teško društveno breme. Uživali su sjediti za šankom kod Charlieja i razglabati o danima kada su radili u većim, važnijim novinama. Većina ih je bila ista kao i Dick: sredovječni, srednjostrujaški muškarci koji su u svom poslu bili sposobni, ali ne i vrhunski. Caldwell je bio dovoljno blizu samog New Yorka da nije oskudijevao gadarijama kao što su nasilni zločini, preprodaja droge i prostitucija, tako da su uvijek imali posla. No Caldwell Courier Journal nije bio Times i znali su da nitko od njih nikada neće osvojiti Pulitzerovu nagradu. Bilo je to prilično tužno.

Hm, da, pogledaj u zrcalo, pomislila je Beth. Ona je samo gradski izvjestitelj. Nikada nije radila u novinama koje su izlazile u cijeloj zemlji. Kada bude imala pedeset godina, ako se ništa ne promijeni, morat će raditi u nekim gradskim novinama na lektoriranju malih oglasa da bi na svoje dane u CCJ-u mogla gledati kao nešto čime se može hvaliti.

Posegnula je za vrećicom bombona M&M koje je grickala. Prokleta je stvar bila prazna. Ponovno.

Vjerojatno bi bilo najbolje da se pokupi i ode kući. I usput kupi kinesku hranu.

Na izlasku iz redakcije, velike prostorije podijeljene u radne prostore klimavim sivim pregradama, poslužila se zalihom čokoladica Twinkie svog prijatelja Tonyja. Tony je jeo bez prestanka. Za njega nisu postojali doručak, ručak i večera. Konzumacija je bila binarna stvar. Ako je bio budan, nešto mu je bilo u ustima, a da mu ne bi ponestalo zaliha, svoj je radni stol pretvorio u škrinju s blagom u obliku kalorijskih dekadencija.

Dok je gasila svjetla i stubama se spuštala na Ulicu Trade, odmotala je celofan, ne vjerujući da jede taj umjetni napoj. Vrućina na ulici bila je fizička prepreka koja se postavila između nje i njezina stana. Dvanaest ulica vrućine i vlage. Srećom, kineski je restoran na pola puta i ima snažan klimatizacijski uređaj. Ako bude imala sreće, večeras će biti gužva, pa će neko vrijeme čekati u ugodno rashlađenom prostoru.

Kada je pojela Twinkie, otklopila je mobitel, pritisnula brzo biranje i naručila govedinu s brokulom. Dok je hodala ulicom, promatrala je poznate, sumorne objekte. U tom dijelu ulice Trade nalazili su se samo barovi, striptiz-klubovi i tu i tamo pokoji salon za tetoviranje. Kineski restoran i Tex-Mex sa švedskim stolom bili su jedina dva restorana. Ostale zgrade, koje su se dvadesetih godina kada je centar bio pun života koristile kao uredi, sada su bile prazne. Poznavala je svaku pukotinu na pločniku, znala je kada će se promijeniti svjetlo na semaforima. Ni kakofonija zvukova koji su curili kroz otvorena vrata i prozore nije nudila nikakva iznenađenja. U baru McGrider's svirao je blues-, kroz staklena vrata kluba Zero Sum bubnjao je techno-, a u Ruben'su su punom parom radili strojevi za karaoke. Većina je tih mjesta bila prilično pristojna, no bilo ih je nekoliko od kojih se iz principa držala podalje. Screamer's je bio poseban primjer okupljališta zastrašujuće klijentele. Kroz ta vrata ne bi prošla bez policijske pratnje.

Dok je odmjeravala udaljenost do kineskog restorana, preplavio ju je val umora. Bože, kakva vlaga. Zrak je bio tako težak da joj se činilo da udiše vodu.

Imala je dojam da uzrok njezine iscrpljenosti nisu samo vremenske prilike.

Već je tjednima bila potištena i činilo joj se da je na rubu depresije. Posao joj je bio besperspektivan. Živjela je u stanu koji joj nije bio posebno drag. Imala je tek nekoliko prijatelja, bila je bez ljubavnika i ikakvih izgleda za vezu. Kada bi se zamislila za deset godina, pod pretpostavkom da ostane u Caldwellu s Dickom i velikim dečkima, mogla si je predočiti samo još jednog te istog: ustajanje, odlazak na posao, pokušaj da učini nešto važno, neuspjeh, usamljeni povratak kući.

Možda se jednostavno morala maknuti. Maknuti se iz Caldwellla. Maknuti se iz CCJ-a. Maknuti se iz elektroničke obitelji koju su činili njezina budilica, telefon na stolu i televizor koji joj je tjerao snove dok je spavala.

Bog zna da je u gradu nije držalo ništa osim navike. Ni s kojim od svojih udomitelja nije razgovarala godinama, tako da njima ne bi nedostajala. Ono nekoliko prijatelja koje je imala bilo je zauzeto vlastitim obiteljima.

Kada je iza sebe začula pohotni zvižduk, preokrenula je očima. To je problem kad radiš blizu barova. Svako toliko prilijepi ti se neki kreten.

Usljedila su dobacivanja, a zatim su, naravno, dva tipa pretrčala cestu i počela je slijediti. Okrenula se. Već se bila odmaknula od barova i pred njom se protezao dugački niz praznih zgrada koji ju je dijelio od restorana. Noć je bila mračna, no barem je bilo uličnih svjetiljki, a tu i tamo prošao bi i pokoji automobil.

»Imaš lijepu crnu kosu«, rekao je veći uhvativši korak s njom. »Smijem li je pogladiti?«

Beth je znala da se ne smije zaustaviti. Izgledali su kao članovi nekog fakultetskog bratstva na ljetnim praznicima, što je značilo da će joj samo dosađivati, no nije željela riskirati. Osim toga, imala je još samo pet ulica do kineskog restorana. Ipak je posegnula u torbicu tražeći suzavac.

»Hoćeš da te povežemo nekamo?« upitao je veliki. »Auto mi je tu blizu.

Ozbiljno, daj dođi s nama. Možemo se malo provozati.«

Nacerio se i namignuo kompiću, kao da će mu se zbog takve neodoljive ponude sigurno posrećiti. Njegov se pratitelj nasmijao i počeo kružiti oko nje, a tanka mu je plava kosa lepršala dok je poskakivao.

»Ajmo je provozati!« rekao je plavokosi.

Kvragu, gdje joj je suzavac?

Veliki je ispružio ruku i dodirnuo joj kosu, na što ga je prostrijelila pogledom. U polo-majici i kaki kratkim hlačama bio je zgodan na onaj sportsko-studentski način. Pravi sveamerički dečko. Kada joj se nasmiješio, ubrzala je korak i usredotočila se na slab neonski sjaj znaka na kineskom restoranu. Molila se da netko naiđe, no vrućina je sve pješake otjerala u zatvorene prostore. Nije bilo nikoga.

»Hoćeš mi reći kako se zoveš?« upitao je sveamerički dečko.

Srce joj je počelo nabijati u grudima. Suzavac joj je bio u drugoj torbi. Još četiri ulice.

»A možda da ti ja izaberem ime. Da vidimo... Kako ti se čini mačkica?.«

Plavokosi se smijuljio.

Progutala je i izvadila mobitel, za slučaj da mora nazvati policiju.

Ostani mirna. Ne gubi živce.

Zamišljala je osjećaj koji će joj priuštiti rashlađeni zrak u restoranu kada uđe u njega. Možda će pričekati i pozvati taksi, tek toliko da bude sigurna da će stići kući bez daljnjih dodijavanja te dvojice.

»Daj, mačkice«, preo je sveamerički dečko. »Znam da ću ti se svidjeti.«

Još samo tri ulice...

U trenutku kada je zakoračila na kolnik da prijeđe Desetu ulicu, zgrabio ju je oko struka. Noge su joj skliznule s kolnika, a dok ju je povlačio unatrag, prekrio joj je usta teškim dlanom. Borila se kao luda, udarajući rukama i nogama, a kada je posegnula unatrag i opalila ga u oko, stisak mu je popustio. Otrgnula se od njega, peta čvrsto ukopanih u pločnik, stisnuta grla. Ulicom Trade prošao je automobil, pa je zavikala u trenutku kada su bljesnula njegova svjetla. No tada ju je ponovno zgrabio.

»Molit ćeš za još, kurvo«, rekao joj je u uho, obuhvativši je hrvačkim zahvatom. Zakrenuo joj je vrat toliko da je mislila da će puknuti i povukao je dublje u mrak. Osjećala je miris njegova znoja i adolescentske kolonjske vode i čula vriskavi smijeh njegova prijatelja. Uličica. Odvlače je u uličicu. Želudac joj se okrenuo dok joj je žuč palila grlo. Počela se divljački trzati nastojeći se osloboditi. Panika joj je dala snage. No on je bio snažniji. Gurnuo ju je iza kontejnera i pritisnuo svoje tijelo uz njezino. Zabila mu je lakat u rebra i nastavila ga udarati.

»Drži joj ruke, dovraga!«

Uspjela je jedanput dobro petom opaliti plavokosog u cjevanicu prije nego što ju je zgrabio za ruke i podignuo joj ih iznad glave.

»Ajde, kurvo, svidjet će ti se«, režao je sveamerički dečko pokušavajući joj ugurati koljeno među noge. Zabio joj je leđa o cigleni zid zgrade i držao je za vrat tako da se ne može micati. Morao joj je maknuti drugu ruku s usta da joj razdere košulju, a čim su joj usta bila slobodna, vrisnula je. Snažno ju je ošamario. Osjetila je kako joj se usnica raspuknula. Krv joj je potekla na jezik, a bol ju je ošamutila.

»Učini to još jedanput i izrezat ću ti jezik iz usta.«

Oči su mu uzavrele mržnjom i pohotom kada joj je rastrgao bijelu čipku na grudnjaku i razotkrio grudi.

»Ha, mislim da ću ti ga izrezati bez obzira.«

»Ej, jesu ti prave?« upitao je plavokosi, kao da bi mu zaista odgovorila.

Njegov kompić zgrabio joj je jednu bradavicu i povukao je. Trznula se, a suze su joj zamaglile oči. A možda je gubila vid jer je hiperventilirala.

Sveamerički dečko se nasmijao. »Mislim da su prave. No možeš sam provjeriti kad ja završim.« Dok se plavokosi smijuljio, neki duboko zakopan dio njezina mozga odjedanput se uključio i odlučio da neće dopustiti da se to dogodi. Prisilila se da se prestane opirati i prisjeti vještina koje je naučila na tečaju samoobrane. Izuzev teškog disanja, tijelo joj se smirilo. Prošla je minuta prije nego što je sveamerički dečko to primijetio.

»Hoćemo na fino?« upitao je, sumnjičavo je promatrajući.

Polako je klimnula glavom.

»Dobro.« Nagnuo se prema njoj, a njegov dah preplavio joj je nosnice.

Borila se da ne ustukne pred neugodnim vonjem ustajalih cigareta i piva.

»Ali ako ponovno vrisneš, zaklat ću te. Je li ti jasno?«

Ponovno je klimnula.

»Pusti je.«

Plavokosi joj je pustio ruke i zasmijuljio se, a zatim počeo kružiti oko njih kao da traži najbolji kut.

Osjećala je grube ruke sveameričkog dečka na svojoj koži dok ju je pipao i čistom snagom volje uspijevala ne povratiti Tonyjev Tivinkie, dok joj se grlo grčilo od potrebe za povraćanjem. Iako su joj se gadili dlanovi koji su joj stiskali grudi, posegnula je za patentnim zatvaračem na njegovim hlačama. Još uvijek ju je držao za vrat, pa je teško disala, no čim mu je dodirnula genitalije, zastenjao je i stisak mu je popustio. Brzim mu je zahvatom zgrabila testise, zakrenula ih što je jače mogla i koljenom ga opalila po nosu dok je padao.

Preplavio ju je adrenalin i na djelić sekunde poželjela je da i njegov kompanjon krene na nju, umjesto da samo blesavo zuri.

»Jebite sel« viknula im je obojici.

Beth je jurnula iz uličice, rukama držeći košulju, i nije se zau stavila dok nije stigla do ulaza u svoju zgradu. Ruke su joj se toliko tresle da

je jedva uspjela ugurati ključ u bravu. Tek kad se našla pred ogledalom u kupaonici, shvatila je da joj se niz lice slijevaju suze.

Butch O'Neal podigao je pogled kada se uključio policijski radio ispod kontrolne ploče u njegovu neoznačenu automobilu. Našli su mušku žrtvu, ozlijeđenu ali živu, u uličici nedaleko od mjesta na kojem se nalazio. Butch je bacio pogled na sat. Bilo je tek nešto poslije deset, što je značilo da zabava tek počinje. Bio je petak navečer početkom srpnja, pa su tukci s fakulteta još lunjali gradom i svojski se trudili osigurati si mjesto u analima gluposti. Pretpostavljao je da je tipa netko ili opljačkao ili naučio pameti. Nadao se da je posrijedi to drugo. Butch je dohvatio radio i javio kontroli da će on otići na mjesto zločina, iako su njegov posao bila ubojstva, a ne premlaćivanja. Trenutno je radio na dva slučaja utopljeniku iz rijeke Hudson i pješaku kojega je netko pregazio i pobjegao s mjesta nesreće no uvijek je bilo vremena za još nešto. Sto se njega ticalo, što je manje kod kuće, to bolje. Prljavo sude u sudoperu i zgužvane plahte na krevetu neće primijetiti da ga nema. Uključio je sirenu i pritisnuo papučicu gasa, pomislivši pritom Živjeli sinovi ljeta.

Dok je hodao kroz Screamer's, Wrathovo se lice izobličilo od prijezira nad gomilom koja se trgala da mu se makne s puta. Iz pora im je sipio strah i morbidna, požudna znatiželja. Udisao je njihov smrad.

Stoka. Svi do jednoga.

Iza tamnih su mu se naočala oči napinjale pri prigušenom svjetlu, pa ih je zatvorio. Vid mu je bio toliko loš da se ugodnije osjećao potpuno slijep.

Usredotočio se na sluh i počeo raščlanjivati taktove glazbe, izdvajajući iz njih šuštanje koraka, šapat riječi, zvuk još jedne čaše koja je udarila o pod. Nije ga bilo briga hoće li se u nešto zaletjeti. Bila to stolica, stol ili čovjek, jednostavno će ga pregaziti.

Jasno je osjetio Dariusa jer je njegovo tijelo bilo jedino koje nije zaudaralo na paniku.

Iako je čak i taj ratnik večeras bio napet.

Wrath je otvorio oči kada se našao pred drugim vampirom. Vidio je Dariusa kao mutan obris, a njegova tamna put i crna odjeća bile su jedine informacije koje je Wrath dobio od svojih očiju.

»Kamo je Tohment nestao?« upitao je osjetivši dašak scotcha.

»Izašao je na zrak. Hvala ti što si došao.«

Wrath se spustio u stolicu. Gledao je ravno pred sebe i promatrao kako gomila postupno ispunjava stazu koju je prokrčio.

Ludacrisovo nabijanje prešlo je u klasični Cypress Hill.

Ovo će biti dobro. Darius je bio vrlo izravan i znao je da Wrath ne podnosi da mu trate vrijeme. Ako šuti, znači da se nešto događa.

Darius je ispio pivo, a zatim dugačko izdahnuo. »Gospodaru...«

»Ako nešto želiš od mene, ne počinji tako«, rekao je Wrath rastežući riječi.

Osjećao je da im se približava konobarica. Naslućivao je velike grudi i голу kožu između uske košulje i kratke suknje.

»Želite piće?« polako je upitala.

Bio je u iskušenju da joj predloži da legne na stol i pusti ga da joj obradi karotidu. Ljudska ga krv ne bi dugo održala na životu, no sigurno je imala bolji okus od razvodnjenog alkohola.

»Za sada ne«, odgovorio je. Njegov slabašan osmijeh pojačao je njezinu nervozu i istovremeno u njoj potaknuo požudu. Duboko je udahnuo njezin miris.

Ništa od toga, pomislio je.

Konobarica je klimnula glavom, no nije otišla. Nastavila je buljiti u njega, a plava joj je kosa u tami nalikovala na aureolu koja joj je okruživala lice. Činilo se da je toliko očarana da je zaboravila vlastito ime, a kamoli posao.

Baš iritantno.

Darius se nestrpljivo promeškoltio.

»To bi bilo sve«, promrmljao je. »Ništa nam ne treba.«

Dok se odmicala i gubila u gomili, Wrath je čuo kako je Darius pročistio grlo. »Hvala ti što si došao.«

»To si već rekao.«

Čekao je.

»Da. Točno. Hm, ti i ja se dugo poznajemo.«

»Tako je.«

»Zajedno smo se borili u nekim jebeno dobrim bitkama. Sasjekli smo mnogo degrada.«

Wrath je klimnuo. Bratstvo crnog bodeža već je generacijama štitilo vampirsku rasu od Degradacijskog društva. Bio je tu Darius, Tohrment, i još četvorica drugih. Braća su bila u golemoj manjini u

odnosu na degrade, obezdušene ljude koji su služili opakog gospodara, Omegu. No Wrath i njegovi ratnici uspijevali su se obraniti.

I mnogo više od toga.

Darius se nakašljao. »Nakon svih ovih godina...«

»D., prijeđi na stvar. Marissa večeras mora obaviti svoje.«

»Želiš li opet koristiti svoju sobu kod mene? Znaš da nikom drugom ne dopuštam da u njoj boravi.« Darius se nelagodno nasmijao. »Njezinom bi bratu sigurno bilo draže da mu se ne pojavljuješ u kući.«

Wrath je prekrizio ruke na prsima i odgurnuo stol čizmom da si napravi malo više mjesta.

Živo ga je boljelo što je Marissin brat iznimno fin i što ga vrijeđa Wrathov način života. Havers je bio snob i diletant koji je živio u svom svijetu. Bio je u potpunosti nesposoban pojmiti s kakvim je neprijateljima suočena njihova vrsta i što sve treba činiti da bi se zaštitilo civilno stanovništvo.

Wrath se nije namjeravao zamarati formalnostima dok civili ginu samo zato što je dragi dečko uvrijeđen. Morao je biti na terenu sa svojim ratnicima, a ne glumiti gljivu na nekom prijestolju. Drugim riječima, Havers se može slikati.

Iako Marissa ne bi trebala ispaštati zbog bratova stava.

»Mogao bih i prihvatiti tu ponudu.«

»Dobro.«

»A sada govori.«

»Imam kćer.«

Wrath je polako okrenuo glavu. »Otkad?«

»Neko vrijeme.«

»Tko joj je majka?«

»Ne poznaješ je. Osim toga... pa, umrla je.«

Dariusova tuga ispunila je prostor oko njega. Oštar miris stare boli rezao je kroz smrad ljudskog znoja, alkohola i seksa koji je ispunjavao klub.

»Koliko ima godina?« odsječno je upitao Wrath. Imao je osjećaj kamo bi to moglo voditi.

»Dvadeset pet.«

Wrath je opsovao sebi u bradu. »Nemoj me pitati, Dariuse. Nemoj me to tražiti.«

»Moram. Gospodaru, tvoja krv...«

»Nazovi me tako još jedanput i začepit ću ti usta. Zauvijek.«

»Ne razumiješ. Ona je...«

Wrath je počeo ustajati. Dariusova ruka zgrabila ga je za podlakticu, a zatim je brzo ispustila.

»Ona je napola čovjek.«

»Isuse Bože...«

»Znači, moguće je da neće preživjeti prijelaz ako prođe kroz njega. Gle, ako joj ti pomogneš, imat će barem šansu da preživi. Tvoja je krv toliko jaka da bi povećala vjerojatnost da preživi promjenu kao polutanka. Ne tražim da je uzmeš kao šelan. Ni da je štitiš, jer to mogu i sam. Samo želim... Molim te. Ostali su mi sinovi mrtvi. Ona bi mogla biti sve što će ostati od mene. A njezina... njezina majka bila je ona koju sam volio.«

Da je bila riječ o bilo kome drugome, Wrath bi bio upotrijebio svoju omiljenu kombinaciju morfema: od i jebi. Sto se njega ticalo, postojala su samo dva primjerena položaja za čovjeka. Ženka na leđima. I mužjak licem nadolje koji više ne diše.

No Darius mu je bio gotovo prijatelj. Bio bi to i zaista da mu je Wrath dopustio da mu se približi.

Kada je ustao, Wrath je zatvorio oči. Preplavila ga je mržnja usmjerena u središte njega samoga. Prezirao je samoga sebe što odbija, no jednostavno nije bio mužjak koji bi nekoj jednoj polutanki mogao pomoći u tako bolnom i opasnom trenutku. Nježnost i milost nisu bile njegove osobine.

»Ne mogu. Čak ni za tebe.«

Dariusova agonija pogodila ga je golemom silinom. Wrath je doslovno zateturao od snage tog osjećaja. Stisnuo je rame drugog vampira.

»Ako je zaista voliš, učini joj uslugu. Pitaj nekog drugog.«

Wrath se okrenuo i išuljao se iz bara. Na putu do vrata izbrisao je sjećanje na sebe iz svih prisutnih ljudskih mozgova. Oni jači mislit će da su ga sanjali.

Slabiji ga se uopće neće sjećati.

Kada se našao na ulici, uputio se prema mračnom kutku iza Screamer'sa da bi se mogao dematerijalizirati. Prošao je pokraj žene koja je u mraku pušila nekom tipu, beskućnika koji se mrtav pijan skljojao na tlo, dilera koji se na mobitel svađao o trenutnoj tržišnoj cijeni cracka.

Wrath je u trenu primijetio da ga netko prati. I odmah je znao tko je. Slatkasti miris dječjeg pudera nije ostavljao nikakve sumnje.

Široko se osmjehnuo, raskopčao kožnu jaknu i izvukao hira šuriken. Zvezdica za bacanje od nehrđajućeg čelika fino mu je sjedila u ruci.

Osamdesetak smrtonosnih grama spremnih poletjeti zrakom.

Wrath nije promijenio ritam koraka dok je držao oružje u ruci, iako se želio baciti u sjenke. Žudio je za sukobom nakon što je odbio Dariusa, a član Degradacijskog društva koji ga je pratio odabrao je odličan trenutak.

Ubijanje tog čovjeka bez duše prikladno će mu otupjeti osjećaje.

Dok je mamio degrada u gustu tamu, Wrathovo se tijelo pripremalo za borbu. Srce mu je ravnomjerno tuklo, a mišići ruku i nogu trzali su se od iščekivanja. Čuo je zvuk napinjanja pištolja i triangulirao cilj oružja. Bilo mu je upereno u potiljak.

Glatkim se pokretom okrenuo upravo u trenutku kada je metak izletio iz cijevi. Sagnuo se i bacio šuriken, koji je bljesnuo srebrnim sjajem i zavrtio se u smrtonosnom luku. Pogodio je degrada ravno u vrat i razrezao mu grlo, a zatim nastavio putovanje u tminu. Pištolj je pao na tlo, zveckajući na asfaltu.

Degrad se objema rukama uhvatio za vrat i pao na koljena.

Wrath mu je prišao i prekopao mu džepove. Uzeo mu je novčanik i mobitel i pospremio ih u svoju jaknu.

Zatim je iz korica na prsima izvukao dugačak bodež crne oštrice. Bio je razočaran što sukob nije dulje potrajao, no sudeći prema tamnoj, kovrčavoj kosi i relativno traljavom napadu, bio je to neki novajlija u redovima Degradacijskog društva. Brzim je pokretom gurnuo degrada na leđa, u zraku preokrenuo oružje i spretno dlanom uhvatio držak. Oštrica se zabila u meso, prerezala kosti i stigla do crne praznine u kojoj je nekada bilo srce.

Uz grgljav zvuk, degrad se dezintegrirao u bljesku svjetlosti.

Wrath je obrisao bodež o kožne hlače, vratio ga u korice i uspravio se. Bacio je pogled oko sebe. A zatim se dematerijalizirao.

Darius je naručio treće pivo. Nekoliko gotskih ljepotica svratilo je do njegova stola, želeći mu pomoći da zaboravi brige. Odbio je poziv.

Izašao je iz bara i uputio se prema svom BMW-u 650i, nepropisno parkiranom u uličici iza kluba. Kao i svaki vampir vrijedan spomena, mogao se dematerijalizirati po želji i tako prevaliti goleme udaljenosti, no to nije bilo lako izvesti ako je sa sobom trebalo nositi nešto teško. I definitivno nije bila riječ o nečemu što bi bilo poželjno izvoditi u javnosti.

Osim toga, dobar auto bio je gozba za oči.

Darius je ušao u bemburu i zatvorio vrata. S neba se spustila kiša, točkajući vjetrobransko staklo teškim suzama.

Imao je još opcija. Spominjanje Marissina brata potaknulo ga je na razmišljanje. Havers je bio liječnik, revni iscjelitelj njihove vrste. Možda bi mu on mogao pomoći. Svakako je vrijedilo pokušati.

Zaokupljen planovima, Darius je stavio ključ u bravu i okrenuo ga. Starter je zazujao. Ponovno je okrenuo ključ, a onda ga je prožeo strašan predosjećaj kada je začuo ritmično otkucavanje.

Bomba, pričvršćena za podvozje automobila i spojena s električnim sustavom, eksplodirala je.

Dok mu je tijelo gorjelo u eksploziji bijelog usijanja, njegova je posljednja misao bila upućena kćeri koja ga još nije upoznala. I sada nikada ni neće.

Treće poglavlje

eth je provela četrdeset i pet minuta pod tušem, potrošila pola bočice gela za tuširanje i gotovo odlijepivši jeftine tapete od zidova kupaonice, jer je voda koju je pustila bila toliko vruća. Obrisala se i pokušala se više ne gledati u zrcalu.

Usnica joj je izgledala grozno.

Iskoračila je iz kupaonice u skučenu garsonijeru. Klimatizacijski je uređaj krepao nekoliko tjedana prije, pa je u sobi bilo gotovo jednako zagušljivo kao u kupaonici. Bacila je pogled na dva prozora i klizna vrata koja su vodila u povenuto dvorište. Željela ih je širom rastvoriti, no umjesto toga je provjerila brave.

Iako su joj živci bili napeti, barem joj se tijelo brzo oporavljalo. Appetit joj je proradio luđačkom silinom, kao da je ga je razljutilo odgađanje

večere, pa se uputila u čajnu kuhinju. Ostaci piletine od prije četiri dana čak su se činili privlačnima, no kada je otvorila foliju, zapahnuo ju je smrad znojnih čarapa.

Bacila je sve skupa u smeće i turnula smrznutu gotovu večeru u mikrovalnu.

Jela je tjesteninu sa sirom stojeći, držeći plastičnu posudicu na dlanu pomoću kuhinjske rukavice. Nije joj bilo dosta, jedva da je osjetila da je nešto pojela, pa je slistila još jednu porciju.

Pomisao da bi mogla dobiti deset kilograma u jednoj večeri bila joj je iznimno privlačna, i to iskreno. Nije mogla ništa učiniti u vezi s izgledom svog lica, ali bila bi se kladila da se onom neandertalskom ženomrscu koji ju je napao više sviđaju žrtve s čvrstom guzicom.

Trepnula je, nastojeći izbrisati njegovo lice iz misli.

Zaboga, još uvijek je osjećala njegove ruke, one grozne, teške dlanove koji su joj dodirivali grudi.

Mora podnijeti prijavu. Trebala bi otići na policiju.

Jedini je problem bio u tome što nije željela izaći iz stana. Bar ne prije jutra.

Otišla je do trosjeda koji je koristila kao kauč i kao krevet te čvrsto podvila noge pod sebe. Želudac joj je polako razgrađivao tjesteninu sa sirom. Valovi mučnine smjenjivali su se sa serijama žmaraca koji su joj prolazili kožom.

Pozornost joj je privuklo nježno mijaukanje.

»Hej, Boo«, rekla je, beživotno pomičući prste. Jadničak se zabio u najdalji kut kada je uletjela kroz vrata trgajući odjeću sa sebe i bacajući je preko sobe.

Crni je mačak ponovno mijauknuo i dotapkao do nje. Velike su mu zelene oči odavale zabrinutost kada joj je elegantno skočio u krilo.

»Oprosti zbog dramatike«, promrmljala je napravivši mu mjesta.

Predući joj je protrljao glavu o rame. Tijelo mu je bilo toplo, a težina umirujuća. Nije znala koliko je dugo tako sjedila i gladila mu fino, mekano krzno, no kada je telefon zazvonio, trgnula se.

Dok je posezala za slušalicom, uspjela je ne prekinuti ritam milovanja.

Godine života s Boom dovele su njezino umijeće usklađivanja mačke i telefona do savršenstva.

»Halo?« rekla je, pomislivši da je prošla ponoć, što je značilo da je ne zovu iz telefonske prodaje te da je posrijedi ili posao ili neki luđak s nekim bolesnim pozivom.

»Hej, madame B. Spremi se za akciju. Auto nekog tipa upravo je odletio u zrak kod Screamer'sa, skupa s tipom u njemu.«

Beth je zatvorila oči i poželjela zaplakati. José de la Cruz bio je jedan od gradskih policijskih detektiva, ali bio joj je i neka vrsta prijatelja.

Isto je vrijedilo za većinu ljudi u plavom, kada je bolje razmislila. Budući da je toliko vremena provodila u postaji, sve ih je prilično dobro upoznala, iako joj je José bio jedan od najdražih.

»Ej, jesi tu?«

Reci mu. Reci mu što se dogodilo. Jednostavno otvori usta.

Sram i sjećanje na proživljeni užas sledili su joj glasnice.

»Tu sam, José.« Odgurnula je tamnu kosu s lica i pročistila grlo. »Večeras ne mogu doći.«

»Moš' mislit. Kad si ti ikad odbila dobru dojavu?« Opušteno se nasmijao. »E

da, ali pazi. Gnjavator radi na tom slučaju.«

Gnjavator je bio detektiv Brian O'Neal iz odjela za umorstva, poznatiji kao Butch. Ili jednostavno gospodin.

»Večeras... stvarno ne mogu.«

»Imaš planove s nekim?« U glas mu se uvukla znatiželja. José je bio oženjen. Sretno oženjen. No znala je da u postaji svi spekuliraju o njoj. Žena njezina izgleda bez muškarca? Tu je moralo biti još nečeg. »No, imaš li?«

»Zaboga, ne. Ne.«

Nastupio je trenutak tišine nakon što se očito uključio policijski radar njezina prijatelja. »Sto se događa?«

»Sve je u redu. Samo sam umorna. Doći ću sutra u postaju.«

Tada će podnijeti prijavu. Sutra će biti dovoljno snažna da ispriča što se dogodilo a da se ne slomi.

»Da navratim tijekom ophodnje?«

»Ne, ali hvala. Sve je u redu.«

Spustila je slušalicu.

Petnaest minuta kasnije bila je u svježe opranim trapericama i širokoj majici koja joj je pokrivala stražnjicu, a i polovinu nogu.

Pozvala je taksi. Prije odlaska prekopala je ormar i pronašla drugu torbicu. Zgrabila je suzavac i grčevito ga stezala u ruci dok je izlazila iz stana.

U ta tri kilometra između svojih ulaznih vrata i mjesta eksplozije povratit će glas. I sve će ispričati Joseu.

Ma koliko joj je nepodnošljiva bila pomisao da će morati ponovno proživjeti napad, nije imala namjeru dopustiti da se taj drkaroš izvuče i učini to isto još nekom. Čak i ako ga nikad ne uhvate, znat će da je učinila sve u svojoj moći da ga sredi.

Wrath se materijalizirao u salonu Dariusove kuće. Dovraga, zaboravio je koliko raskošno taj vampir živi.

Iako je D. bio ratnik, imao je ukus aristokrata, što nije bilo čudno. Život je započeo kao princeps visokog roda i još uvijek je držao do finih stvari. Njegova je kuća iz devetnaestog stoljeća bila dobro održavana i ispunjena antikvitetima i umjetninama. Ujedno je bila i utvrđena poput bankovnog trezora.

No svijetložuti tonovi u salonu smetali su Wrathu za oči.

»Kakvo ugodno iznenađenje, gospodaru.«

Fritz, batler, ušao je iz prednjeg hodnika i duboko se poklonio, istovremeno ugasivši svjetla da Wrath ne bi morao škiljiti. Starac je, kao i obično, bio odjeven u crnu livreju. Uz Dariusu je bio već otprilike stotinu godina, a bio je slugan, što je značilo da može izlaziti danju, ali i da stari brže od vampira.

Njegova je podvrsta već tisućljećima služila aristokrate i ratnike.

»Hoćete li se dugo zadržati, gospodaru?«

Wrath je odmahnuo glavom. Ne ako bude po njegovu. »Najviše sat vremena.«

»Soba vam je spremna. Ukoliko me zatrebate, ovdje sam.« Fritz se ponovno poklonio iz struka, a zatim natraške izašao iz sobe, zatvorivši za sobom dvostruka vrata.

Wrath je prišao dvometarskom portretu nekoga tko je navodno bio neki francuski kralj. Spustio je ruku na desnu stranu teškog zlatnog okvira, a platno se pomaknulo i otkrilo tamni kameni hodnik osvjetljen plinskim svjetiljkama.

Zakoračio je unutra i spustio se stubištem koje je vodilo duboko pod zemlju.

Na donjem su se odmorištu nalazila dvojna vrata. Jedna su vodila u Dariusove raskošne odaje. Druga su se otvarala u prostoriju koju bi Wrath valjda mogao nazvati domom daleko od doma. Najčešće je spavao u skladištu u New Yorku, u sobi bez prozora izgrađenoj od čelika i opremljenoj sustavom brava koji se mogao mjeriti s onim u državnoj riznici.

No nikada ne bi onamo pozvao Marissu. Čak ni nekoga od braće. Privatnost mu je bila svetinja.

Kada je zakoračio u sobu, svijeće ugrađene u zidove zasvijetlile su u čitavoj sobi na njegovu misaonu zapovijed. Njihov zlaćani sjaj jedva da je naćeo tamu.

Iz poštovanja prema Wrathovu vidu, Darius je zidove i šest metara visoki strop dao obojiti u crno. U jednom se kutu nalazio masivan krevet s crnim satenskim plahtama i gomilom jastuka. Preko puta njega bio je koćni kauć, televizor sa širokim zaslonom i vrata koja su vodila u kupaonicu od crnog mramora. Bio je tu i ormar pun orućja i odjeće.

Iz nekog ga je razloga Darius stalno tlaćio da se preseli k njemu. To mu nikako nije bilo jasno. Nije bila stvar u obrani jer se Darius mogao brinuti sam za sebe. A pomisao da bi vampir kao što je D. mogao biti usamljen bila je suluda.

Wrath je osjetio Marissu prije nego što je ušla u sobu. Najavio ju je miris oceana i ćistog povjetarca.

Idemo završiti s tim, pomislio je. Bio je nemiran jer se ćelio vratiti na ulicu.

Tek je okusio borbu, a večeras se ćelio pogostiti.

Okrenuo se.

Kada mu se Marissa poklonila svojim sitnim tijelom, osjetio je kako se u zraku oko nje isprepliću odanost i nelagoda.

»Gospodaru«, rekla je.

Ono malo što je uspijevao vidjeti reklo mu je da nosi nešto lepršavo od bijelog šifona, dok joj duga plava kosa u valovima pada niz ramena i leda. Znao je da mu svojom odjećom nastoji ugoditi i iz dubine je duše ćelio da se ne trudi oko toga.

Skinuo je koćnu jaknu i korice na prsima u kojima je nosio bodeće.

Kvrugu i njegovi roditelji. Zašto su mu dali takvu ćenku? Tako... krhku.

S druge strane, s obzirom na to kakav je bio prije prijelaza, možda su se bojali da bi ga netko robusniji ozlijedio.

Wrath je napeo ruke, pri čemu su mu iskočili snažni bicepsi, a jedno rame zapucketalo od snage.

Da ga barem sad vide. Njihov se dječčić pretvorio u osvetničkog, hladnokrvnog ubojicu.

Vjerojatno je bolje da su mrtvi, pomislio je. Ne bi im se svidjelo to što je postao.

S druge strane, da su im dopustili da dožive starost, bio bi drugačiji.

Marissa se nervozno promeškollila. »Zao mi je što te ometam. No ne mogu više čekati.«

Wrath se uputio prema kupaonici. »Kada me trebaš, dolazim.«

Pustio je vodu i zavrnuo rukave svoje crne košulje. Dok se iz mlaza dizala vruća para, očistio je prljavštinu, znoj i smrt s ruku. Zatim se nastavio trljati sapunom sve do ramena, sapunicom prekrivajući ritualne tetovaže koje su mu se protezale s unutarnje strane podlaktica. Isprao se, obrisao i otišao do kauča. Sjeo je i čekao škrgućući zubima.

Koliko već dugo to rade? Stoljećima. No Marissi je uvijek trebalo neko vrijeme da mu pride. Da je bila riječ o bilo kome drugome, izgubio bi živce u roku odmah, no s njom je bio malo strpljiviji.

Istina je bila da ju je žalio jer je morala postati njegova klan. Bezbroj joj je puta rekao da će je osloboditi zavjeta, pustiti je da pronade pravog družbenika, nekoga tko će ne samo ubiti sve što joj se približi, već je i voljeti.

No, ma koliko to bilo čudno, Marissa nije željela odustati od njega, bez obzira na svoju krhkost. Pretpostavljao je da se boji da ga nijedna druga ženka neće htjeti, da nitko neće željeti hraniti zvijer kada se pojavi potreba te da će tako njihova vrsta izgubiti svoju najsnažniju liniju. Svoga kralja. Vođu koji nije želio voditi.

Da, baš je bio prilika. Držao se podalje od nje osim ako nije morao piti, što zbog njegova podrijetla nije bilo često. Nikada nije znala gdje je ni što radi.

Svoje je duge dane provodila sama u bratovoj kući, žrtvujući tako svoj život da bi na životu održala posljednjeg čistokrvnog vampira, jedinog čijim venama nije tekla ni kap ljudske krvi.

Iskreno rečeno, nije mu bilo jasno kako to podnosi. Ni kako podnosi njega.

Odjednom je poželio opsovati. Današnji mu se dan pretvarao u pravi ego-trip najprije Darius, a sad i ona.

Wrathove su je oči pratile dok se kretala sobom, kružila oko njega, približavala se. Prisilio je mišiće na licu da se opuste, disao ujednačeno, umirio tijelo. To mu je najteže padalo u njihovoj »vezi«. Hvatala ga je panika jer se nije smio micati, a znao je da će se, kada se Marissa počne hraniti, osjećaj gušenja samo pojačati.

»Jesi li imao puno posla u zadnje vrijeme, gospodaru?« tiho je upitala.

Klimnuo je glavom, pomislivši da će, uz malo sreće, do zore imati još i više.

Marissa se napokon zaustavila pred njim. Osjećao je kako joj se glad probija kroz nelagodu. Osjećao je i njezinu žudnju. Željela ga je, no blokirao je tu njezinu emociju.

Nema šanse da će se seksati s njom. Nije mogao zamisliti da bi Marissi radio stvari koje je radio drugim ženskim tijelima. A i nikada je nije želio na taj način.

Čak ni u početku.

»Dodi ovamo«, rekao je uz kretanju rukom. Spustio je podlakticu na bedro, zapešćem prema gore. »Izgladnjela si. Ne smiješ čekati tako dugo da me pozoveš.«

Marissa se spustila na pod pred njegovim koljenima, a haljina joj se poput jezerca raširila oko tijela i njegovih nogu. Osjećao je toplinu njezinih prstiju na svojoj koži dok mu je nježno dodirivala tetovaže i gladila crna slova koja su na starom jeziku pričala priču o njegovim precima. Bila je dovoljno blizu da je uspio vidjeti kako joj se usta otvaraju i ugledati bljesak njezinih očnjaka prije nego što mu ih je zarila u venu.

Wrath je zatvorio oči i nagnuo glavu unatrag dok je pila. Panika ga je obuzela brzo i snažno. Slobodnom je rukom zgrabio rukohvat na kauču. Mišići su mu se naprezali dok se grčevito držao za naslon, nastojeći zadržati tijelo nepomičnim. Smiriti se. Mora se smiriti. Uskoro će biti gotovo i onda će biti slobodan.

Kada je Marissa podignula glavu deset minuta poslije, skočio je na noge i krenuo se prešetavanjem riješiti tjeskobe, osjećajući bolesno

olakšanje što se opet može micati. Čim se pribrao, vratio se k njoj. Bila je sita i upijala snagu koju je dobila miješanjem njihove krvi. Nije mu se sviđalo vidjeti je kako leži na podu, pa ju je podignuo i razmišljao o tome da pozove Fritzda da je odveze natrag bratu, kada je začuo ravnomjerno kucanje na vratima.

Sijevnuo je očima preko sobe, odnio je do kreveta i položio na njega.

»Hvala ti, gospodaru«, promrmljala je. »Sama ću se vratiti kući.«

Zastao je. Zatim joj je plahtom pokrio noge i uputio se prema vratima te ih odškrinuo.

Fritz je bio sav unezvjeren.

Wrath je kliznuo van i čvrsto zatvorio vrata za sobom. Upravo je htio pitati čemu ga dovraga ometa, kada mu se kroz živčanost probio miris batlerova tijela.

Znao je i bez pitanja da ih je smrt ponovno posjetila.

I da Dariusa više nema.

»Gospodaru...«

»Kako?« zarežao je. Na bol će misliti kasnije. Najprije je morao znati detalje.

»Oh, auto...« Bilo je očito da batler jedva vlada sam sobom. Glas mu je bio tanak i slabašan poput njegovog starog tijela. »Bomba, gospodaru. U autu. Pred klubom. Tohrment je nazvao. On je sve vidio.«

Wrath je pomislio na degrada kojega je sredio. Poželio je da zna je li on to učinio.

Gadovi više nisu imali časti. Njihovi su se prethodnici tijekom mnogih stoljeća barem borili kao ratnici. Ovu novu generaciju činili su kukavice koji su se skrivali iza tehnologije.

»Sazovi bratstvo«, protisnuo je. »Reci im da odmah dođu.«

»Da, naravno. I, gospodaru? Darius me zamolio da vam ovo dam...«, batler mu je nešto pružio, »... ako ne budete uz njega kad pogine.«

Wrath je uzeo omotnicu i vratio se u sobu. Nije bio sposoban ni Fritzdu ni bilo kome drugome ponuditi suosjećanje. Marisse više nije bilo, što joj je bilo i bolje.

Tutnuo je Dariusovu posljednju poruku za remen kožnih hlača.

A zatim je iskalio svoj gnjev.

Svijeće su eksplodirale i rušile se na pod dok se oko njega vrtložio vihor okrutne mržnje, postajući sve gušći, brži i mračniji, sve dok se namještaj nije podignuo s poda i počeo se vrtjeti oko njega. Zabacio je glavu i zarikao.

Ia se Bethin taksi zaustavio pred Screamer'som, mjesto zlo čina bilo je već vrlo živahno. Rotirke na automobilima koji su blokirali pristup uličici bljeskale su plavom i bijelom svjetlošću. Stiglo je četvrtasto oklopno vozilo ekipe za eksplozive. Policajci, i uniformi i u civilu, miljeli su uokolo. A neizbježna gomila pijanih komentatora zauzela je pozicije na rubovima arene, pušeći i razglabajući.

Tijekom svog novinarskog rada naučila je da je u Caldwellu ubojstvo događaj u kojem može uživati cijeli grad. No dobro, cijeli grad osim osobe kojoj je pripala uloga umirućeg. Pretpostavljala je da je za žrtvu smrt prilično osamljeno iskustvo, čak i ako je u tom trenutku gledala ravno u lice ubojice.

Neke mostove moraš prijeći sam, bez obzira na to tko te doveo do ruba.

Beth je zaklonila usta rukavom. Nos joj je ispunio miris spaljenog metala, prodoran zapah kemikalija.

»Hej, Beth!« Jedan od policajaca pokretom ju je pozvao da priđe. »Ako želiš pogledati izbliza, prođi kroz Screamer's do stražnje strane. Imaš hodnik...«

»Zapravo, došla sam razgovarati s Joseom. Je li tu?«

Policajac je izvio vrat, pogledom pretražujući gomilu. »Maloprije je bio.

Možda se vratio u postaju. Ricky! Jesi li vidio Josea?«

Butch O'Neal stupio je pred nju, ušutkavši drugog policajca mračnim pogledom. »Kakvo iznenađenje.«

Beth se odmaknula. Gnjavator je bio krupan čovjek. Veliko tijelo, dubok glas, o nastupu da i ne govorimo. Pretpostavljala je da ga mnoge žene smatraju privlačnim. Definitivno je bio komad u onom grubom, čvrstom smislu. No Beth nikada nije osjetila nikakvu iskricu.

No to je vrijedilo za sve muškarce.

»Onda, Randall, što ima?« Ubacio je žvaku u usta i smotao papirić u čvrstu kuglicu. Čeljust mu se bacila na posao kao da je frustriran, pa više melje nego što žvače.

»Trebam Josea. Ne zanima me zločin.«

»Ma naravno.« Pozorno ju je promotrio. Zbog tamnih obrva i duboko usađenih očiju uvijek je izgledao pomalo ljutito, no izraz lica odjedanput mu se pogoršao. »Hoćeš doći ovamo na sekundu?«

»Stvarno trebam Josea...«

Zgrabio joj je ruku čvrstim stiskom.

»Samo dođi ovamo.« Butch ju je gurnuo u zaklonjeni ugao uličice, dalje od gužve. »Koji ti se vrug dogodio s licem?«

Podignula je ruku i prekrila razrezanu usnicu. Mora da je još uvijek u šoku.

Potpuno je zaboravila na nju.

»Ponovit ću pitanje«, rekao je. »Koji ti se kurac dogodio?«

»Pa...« Grlo joj se stisnulo. »Ovaj...«

Neće zaplakati. Ne pred Gnjavatorom.

»Želim razgovarati s Joseom.«

»Nije ovdje, pa ne možeš. A sada govori.« Butch joj je rukama zagradio prolaz s obje strane, kao da je osjećao da bi mogla pobjeći. Bio je samo nekoliko centimetara viši od nje, no imao je barem trideset kilograma mišića više.

Strah joj je probo grudi poput ledenog šiljka, no večeras joj je već bilo dosta i previše fizičkog zaplašivanja.

»Odbij, O'Neal.« Odlučno mu je položila ruke na prsa i gurnula ga.

Pomaknuo se. Malo.

»Beth, reci...«

»Ako me ne pustiš...«, nije odvratila pogled, »... napisat ću ekskluzivnu reportažu o tvojim metodama ispitivanja. Onima, znaš, nakon kojih su potrebna rendgenska snimanja i gips?«

Oči su mu se ponovno stisnule. A onda je odmaknuo ruke od nje i podignuo ih kao da se predaje.

»U redu.« Ostavio ju je i vratio se u metež.

Klonula je na zgradu, uvjerenjena da joj noge više nikad neće proraditi kako spada. Spustila je pogled, pokušavajući prikupiti snagu, i ugledala nešto metalno. Savila je koljena, spuštajući se na pete. Bio je to šuriken kakav se koristi u borilačkim sportovima.

»Hej, Ricky!« zazvala je. Policajac se dogegao do nje, a ona je pokazala na tlo. »Dokazi.«

Ostavila ga je da radi svoj posao i požurila do Ulice Trade uhvatiti taksi.

Nije više imala snage.

Sutra će Joseu podnijeti službenu prijavu. Odmah ujutro.

Kada se Wrath ponovno pojavio u salonu, opet je imao potpunu kontrolu nad sobom. Oružje mu je bilo na mjestu, a u rukama je osjećao težinu jakne pune šurikena i bodeža koje je volio koristiti.

Od braće je prvi stigao Tohrment. Oči su mu gorjele. Od boli i želje za osvetom njihova je tamnoplava boja bila toliko jaka da ju je čak i Wrath uspio nazrijeti.

Kada se Tohr smjestio uz jedan od Dariusovih žutih zidova, u sobu je ušao Vishous. Zbog kozje bradice koju je nedavno pustio izgledao je još zlokobnije nego inače, no ono zbog čega je stvarno spadao u kategoriju likova prijetećeg izgleda bila je tetovaža oko lijevog oka. Kapu sa znakom Red Soxa večeras je navukao tako

nisko da su mu se oznake na sljepoočnici jedva vidjele. Kao i uvijek, crna rukavica, koja je jamčila da mu lijeva ruka neće nikoga nenamjerno dotaknuti, bila je na mjestu.

Sto je bilo dobro. Bila je to zaštita jebenog javnog interesa.

Sljedeći se pojavio Rhage. Njegovo je uobičajeno prkosno držanje bilo malo ublaženo iz poštovanja prema događaju zbog kojeg su se okupili. Rhage je bio visok mužjak, krupan, snažan, jači od svih ostalih ratnika. Ujedno je bio i seksualna legenda u svijetu vampira, holivudski ljepotan s libidom koji ne bi nadmašilo ni stado pastuha. Ženke, bilo vampirske bilo ljudske, zgazile bi vlastite mlade da ga se domognu.

Barem dok ne bi zavirile u njegovu mračnu stranu. Kada bi se pojavila Rhageova zvijer, svi bi, uključujući i braću, počeli tražiti zaklon i bacili se na molitve.

Zadnji je stigao Phury, čije se šepanje jedva primjećivalo kada je ušao kroz vrata. Nedavno je nabavio novu nožnu protezu te je sada nosio vrhunski model od slitine titanija i ugljika. U potplat njegove desne vojničke čizme bila je vijcima pričvršćena kombinacija poluga, zglobova i matica.

Uz svoju fantastičnu višebojnu grivu Phury je kod žena trebao žnjeti uspjeh u rangu Hollywoodova, no nepokolebljivo se držao svog zavjeta celibata. U

njegovu je životu bilo mjesta samo za jednu jedinu ljubav, koja ga je već godinama polako ubijala.

»Gdje ti je blizanac, čovječe?« upitao je Wrath.

»Z. samo što nije.«

Nikoga nije čudilo što Zsadist kasni. Z. je bio golemi, nasilan odjeb cijelom svijetu. Bio je to hodajući gad koji je ponekad govorio, ali uglavnom psovao i koji je mržnju, naročito prema ženkama, dovodio do neslućenih razina. Srećom je, zahvaljujući licu izbrazdanom ožiljcima i gotovo izbrijanoj kosi, izgledao jednako zastrašujuće koliko je to zapravo i bio, pa su mu se ljudi obično sklanjali s puta.

Otet je iz svoje obitelji kao dojenče i završio kao krvni rob, a zlostavljanje kojem ga je podvrgavala njegova gospodarica bilo je brutalno u svakom smislu te riječi. Phuryju je trebalo gotovo čitavo stoljeće da pronađe svog brata blizanca, a kada ga je izbavio, Z. je mučenjem već bio doveden na korak do smrti.

Pad u slanu morsku vodu Zsadistu je rane zauvijek urezao u kožu, a uz labirint ožiljaka, još uvijek je nosio i tetovaže roba. A i razno razne piercinge koje je sam dodao.

Samo zato što je volio osjećati bol.

Sve u svemu, Z. je bio najopasniji od braće. Nakon svega što je prošao, živo mu se fućkalo za bilo koga i bilo što. Uključujući i njegova brata blizanca.

Cak je i Wrath čuvao leda u blizini tog ratnika.

Da, Bratstvo crnog bodeža bilo je krasna grupica. Sve što je stajalo između civilne populacije vampira i degrada.

Wrath je prekrižio ruke na prsima i osvrnuo se po sobi, proučavajući svakoga od braće, svjestan njihovih jačih strana, ali još više križeva koje su nosili.

Dariusova ga je smrt podsjetila da su malobrojna braća, iako nanose teške gubitke legijama ubojica Degradacijskog društva, suočena s neiscrpnim, samoobnavljajućim vrelom degrada.

Jer Bog zna da ima više nego dovoljno ljudi zainteresiranih i spremnih za ubijanje.

Brojevi jednostavno nisu bili na strani vampira. Nije se mogao sakriti od činjenice da vampiri ne žive vječno, da je i braću moguće ubiti i da bi se ravnoteža mogla preokrenuti u tren oka. I to u korist neprijatelja njihove vrste.

Dovraga, do promjene je već došlo. Od trenutka kada je Omega, prije mnogo eona, stvorio Degradacijsko društvo, brojnost vampirske

populacije postupno je opadala, dok na kraju nije preostalo samo nekoliko enklava. Njihova je vrsta bila na rubu izumiranja. Bez obzira na to što su braća bila smrtonosno dobra u svom poslu.

Da je Wrath bio drugačiji kralj, više nalik svom ocu, koji je želio biti obožavani, štovani pater familias njihove vrste, možda bi se budućnost činila svjetlijom. No sin nije bio nimalo nalik ocu. Wrath je bio borac, a ne voda, mnogo bolji u pokretu i s bodežom u ruci, nego posjednut na tronu i obasipan obožavanjem.

Ponovno se usredotočio na braću. Ratnici su mu uzvraćali pogled, očekujući od njega da ih usmjeri. Njihovo poštovanje ga je činilo nemirnim.

»Dariusovu smrt smatram osobnim napadom«, rekao je.

Braća su tiho zabrundala u znak slaganja.

Wrath je izvadio novčanik i mobitel koje je pokupio s ubijenog člana Degradacijskog društva. »Ovo sam pobrao s degrada kojeg sam večeras sredio iza Screamer'sa. Želi se netko pobrinuti za to?«

Bacio ih je u zrak. Phury ih je uhvatio i predao mobitel Vishousu.

Wrath je počeo nervozno koračati. »Moramo ponovno krenuti u napade.«

»Definitivno«, zarežao je Rhage. Začulo se zveckanje metala, a zatim zvuk bodeža zabijenog u stol. »Moramo ih se dohvatiti ondje gdje treniraju. Gdje žive.«

Drugim riječima, braća će morati u izviđanje. Članovi Degradacijskog društva nisu bili glupi. Redovito su mijenjali lokaciju svojih operativnih centara i neprestano selili centre za obuku i novačenje s mjesta na mjesto. Zbog toga su vampirski ratnici obično smatrali da je učinkovitije izložiti se kao meta i boriti s onim što ih napadne.

Bratstvo je i prije tu i tamo znalo krenuti u napad i u jednoj večeri poubijati na desetke degrada u čoporu. No takva se napadačka taktika nije često primjenjivala. Otvoreni su napadi bili učinkoviti, no sa sobom su nosili brojne komplikacije. Velike su bitke obično privlačile pozornost ljudske policije, a neupadljivost im je svima bila u interesu.

»Ima vozačku«, promrmljao je Phury. »Provjerit ću adresu. Lokalna je.«

»Kako se zove?« odsječno je upitao Wrath.

»Robert Strauss.«

Vishous je opsovao dok je pregledavao mobitel. »Tu nema baš puno. Neka sranja na popisu poziva, par brojeva za brzo biranje. Provjerit ću na kompu tko ga je zvao i koje je brojeve birao.«

Wrath je zaškrgutao zubima. Nestrpljivost i bijes bili su kombinacija s kojom se teško nosio. »Ne moram vam reći da radite brzo. Ne možemo nikako znati je li degrad kojeg sam danas sredio onaj koji je ubio Dariusa, pa bih rekao da bismo trebali počistiti cijelo ovo područje. Sve ih posmicati bez obzira na posljedice.«

Ulazna su se vrata otvorila i Zsadiš je ušao u kuću.

Wrath ga je ošinio pogledom. »Lijepo od tebe što si se pojavio, Z. Naporna večer sa ženka?«

»A da mi se skineš s vrata?« Zsadiš se zaustavio u kutu sobe, dalje od ostalih.

»Gdje ćeš ti biti, gospodar?« upitao je Tohrment ne trepnuvši.

Dobri stari Tohr. Uvijek je nastojao održati mir, bilo skretanjem pozornosti, intervencijom ili jednostavnim zastrašivanjem.

»Ovdje. Ostat ću ovdje. Ako je degrad koji je sredio Dariusa živ i hoće još, želim mu biti lako dostupan.«

Kada su ratnici otišli, Wrath je navukao jaknu. Pritom je osjetio kako ga u struku bode Dariusova omotnica, pa ju je izvukao. Na prednjoj je strani vidio redak ispisan tintom, za koji je pretpostavio da sadrži njegovo ime. Otvorio ju je. Dok je izvlačio papir bež boje, iz omotnice je na pod odlepršala fotografija.

Podignuo ju je, nazirući pritom dugu crnu kosu. Ženka.

Wrath je buljio u papir. Slova su se stapala u besmislenu, zamućenu škrabotinu koju nikako nije mogao odgonetnuti, ma koliko škiljio.

»Fritz!« zazvao je.

Batler je dojurio.

»Pročitaj ovo.«

Fritz je uzeo list papira i pognuo glavu, utonuvši u tišinu.

»Naglas«, ledenim ga je glasom upozorio Wrath.

»Ah. Ispričavam se, gospodar.« Fritz je pročistio grlo. »Ako još nisam razgovarao s tobom, pitaj Tohrmenta za detalje. Avenija Redd 1188, stan 1B.

Zove se Elizabeth Randall. P.S. Kuća i Fritz su tvoji ako ona ne preživi do odrasle dobi. Zao mi je što je tako brzo završilo. D.«

»Prokletnik«, promrmlijao je Wrath.

"Peth se već bila presvukla u svoju noćnu garderobu, koja se sastojala od bokserica i majice kratkih rukava, i razvlačila je kauč kada je Boo počeo mijaukati u smjeru kliznih staklenih vrata. Mačak je nervozno koračao u krug, očiju uprtih u nešto vani.

»Opet se pokušavaš približiti maci gdje DiGio? To smo jednom pokušali i nije baš najbolje prošlo, sjećaš se?«

Kada je začula lupanje na ulaznim vratima, glava joj se naglo okrenula, a srce poskočilo.

Prišla im je i povirila kroz špijunku. Kada je vidjela tko je, okrenula se na mjestu i naslonila na jeftinu drvenu ploču.

Lupanje je ponovno počelo.

»Znam da si doma«, rekao je Gnjavator. »Lupat ću dok ne otvoriš.«

Otključala je brave i raskrilila vrata. Prije no što ga je stigla poslati kvragu, probio se pokraj nje.

Boo je izvio leda i zasiktao.

»Drago mi je, mini-pantero.« Butchev rastegnuti govor činio se potpuno neprimjerenim u njezinu stanu.

»Kako si ušao u zgradu?« upitala je zatvarajući vrata.

»Obio sam bravu.«

»Postoji li neki razlog zbog kojeg ste odlučili provaliti baš u ovu zgradu, detektive?«

Slegnuo je ramenima i sjeo u olinjalu polufotelju. »Poželio sam posjetiti prijateljicu.«

»Zašto onda mene gnjaviš?«

»Zgodna ti je gajba«, rekao je ogledavajući se po stanu.

»Lažljivče.«

»A čuj, bar je čisto. To je više no što bih mogao reći za svoju jazbinu.«

Njegove su tamne smeđe oči prešle na njezino lice i zaustavile se na njemu.

»Ajmo sada popričati o tome što se dogodilo kad si danas otišla s posla, a?«

Prekrižila je ruke na prsima.

Tiho se nasmijao. »Čovječe, što to José ima da ja nemam?«

»Hoćeš papir i olovku? Popis je podugačak.«

»Au. Baš si ledena, znaš?« Zvučao je kao da se zabavlja. »Reci, voliš samo one koji su ti nedostupni?«

»Slušaj, mrtva sam umorna...«

»Da, kasno si otišla s posla. Negdje oko petnaest do deset. Razgovarao sam s tvojim šefom. Dick je rekao da si još uvijek bila u uredu kad je on otišao k Charlieju. Otišla si kući pješice, zar ne? Ulicom Trade. Kao što, siguran sam, radiš svake večeri. I bila si sama. Neko vrijeme.«

Beth je progutala knedlu i zbog nekog tihog zvuka skrenula pogled na staklena vrata. Boo se vratio koračanju i mijaukanju, pogleda uperenog u tamu.

»Hoćeš mi reći što se dogodilo kada si došla do križanja Ulice Trade i Desete?« Oči su mu poprimile blag izraz.

»Kako znaš...«

»Samo mi reci. Obećavam ti, pobrinut ću se da taj jebivjetar to skupo plati.«

Wrath je nepomično stajao u mraku promatrajući obris Dariusove kćeri. Bila je visoka za ljudsku ženu i imala crnu kosu, no to je bilo sve što su mu oči mogle reći. Udahnuo je, no nije uspio uhvatiti njezin miris. Prozori i vrata bili su zatvoreni, a vjetar koji je puhao sa zapada nosio je voćni zadrž raspadajućeg otpada.

Kroz zatvorena je vrata, međutim, čuo zvuk njezina glasa. Razgovarala je s nekim. S nekim muškarcem kojemu, čini se, nije vjerovala ili koji joj se nije sviđao, jer su joj riječi bile kratke i odsječne.

»Olakšat ću ti koliko god budem mogao«, govorio je tip.

Wrath ju je promatrao kako prilazi staklenim vratima i gleda van. Gledala je ravno u njega, no znao je da ga ne može vidjeti. Bio je skriven duboko u sjeni.

Otvorila je vrata i gurnula glavu kroz njih, zapriječivši nogom prolaz mački.

Wrath je osjetio kako ostaje bez daha kada je njezin miris dopro do nje. Bez sumnje, prekrasno je mirisala, kao raskošan cvijet. Možda kao noćne ruže.

Uvukao je još zraka u pluća i zatvorio oči dok mu je tijelo reagiralo, a krv se burkala. Darius je bio u pravu bila je blizu prijelaza. Osjećao

je to po njezinu mirisu. Polutanka ili ne, uskoro će proći kroz promjenu.

Namjestila je zaštitnu mrežu i ponovno se okrenula prema muškarcu. Glas joj je bio mnogo jasniji uz otvorena vrata, a Wrathu se sviđala njegova hrapavost.

»Prišli su mi s druge strane ulice. Bila su dvojica. Viši od njih odvuкао me u uličicu i...«

Wrath se u trenutku usredotočio.

»Pokušala sam se boriti s njim. Zaista jesam. No bio je veći od mene, a onda mi je njegov prijatelj uhvatio ruke.« Dah joj se počeo prekidati. »Rekao mi je da će mi odrezati jezik ako budem vikala. Mislila sam da će me ubiti, ali stvarno.

Onda mi je razderao košulju

i strgnuo grudnjak. Skoro me... Ali oslobodila sam se i pobjegla. Imao je plave oči, smeđu kosu i naušnicu u obliku četvrtastog brušenog dijamanta u lijevom uhu. Nosio je tamnoplavu polo-majicu i kaki kratke hlače. Nisam mu dobro vidjela cipele. Prijatelj mu je imao plavu kosu, kratku, bez naušnica, nosio je bijelu majicu kratkih rukava s nazivom onog lokalnog benda, Tomato Eater.«

Muškarac je ustao i prišao joj. Stavio joj je ruku oko ramena i pokušao je zagrliti i privući sebi, no otrgnula se i udaljila od njega.

»Zaista misliš da ćeš ga uspjeti uhvatiti?« upitala je.

Muškarac je klimnuo glavom. »Da. Mislim.«

Butch je otišao iz stana Beth Randall u opasnom raspoloženju.

Vidjeti ženu koju je netko odalamio po licu nije bio dio posla u kojem je uživao. U Bethinu ga je slučaju to posebno smetalo jer ju je već dosta dugo poznavao i bila mu je pomalo privlačna. Cijela stvar ne bi bila ništa manje sramotna i da je Beth nije bila neuobičajeno lijepa žena. No natečena usnica i masnice na vratu vrišteći su nagrđivale njezin inače savršeno skladan izgled.

Beth Randall bila je jednostavno i neporecivo prekrasna. Imala je dugu, gustu crnu kosu, nemoguće jarke plave oči, kožu boje svježeg vrhnja i usne kao stvorene za muški poljubac. A imala je i krasno tijelo. Dugačke noge, uzak struk, savršeno građene grudi.

Svi muškarci u postaji bili su zaljubljeni u nju, a Butch joj je morao odati priznanje nikada nije koristila svoj izgled da od dečkiju izvuče povjerljive podatke. Osim toga, uvijek je bila profesionalna. Nikada

nije hodala ni s kim od njih, iako bi ih većina dala lijevo jaje samo da je može držati za ruku.

Jedno je bilo sigurno: tip koji ju je napao grdno je pogriješio kada je odabrao baš nju. Svaki policajac u gradu bacit će se na tog kretena kada otkriju o kome se radi.

A Butch je znao govoriti.

Sjeo je u neoznačen automobil i odvezao se do Bolnice sv. Franje na drugom kraju grada. Parkirao je na ulici ispred hitne službe i ušao u zgradu.

Zaštitar koji je stajao na okretnim vratima nasmiješio mu se. »Idete u mrtvačnicu, detektive?«

»Ma ne. Posjetit ću prijatelja.«

Zaštitar mu je klimnuo da prođe.

Butch je prošao kroz čekaonicu u traumi, prepunu plastičnih biljki, raskupusanih časopisa i nervoznih ljudi. Prošao je kroz dvostruka vrata i ušao u sterilno, bijelo, kliničko okruženje. Klimanjem je pozdravljao sestre i liječnike koje je poznao te prišao recepciji.

»Ej, Doug, znaš onog tipa kojeg smo doveli s razbijenim nosom?«

Dežurni je podignuo pogled s kartona koji je čitao. »Da, uskoro će ga otpustiti. Otraga je, soba dvadeset osam.« Internist se nasmijao. »Mogu ti reći, taj nos mu je najmanji problem. Neko će vrijeme pjevati samo visoke tonove.«

»Hvala, stari. Inače, kako žena?«

»Dobro. Termin joj je za tjedan dana.«

»Javi kako je prošlo.«

Butch je krenuo prema sobama. Prije nego što je ušao u sobu broj dvadeset osam, bacio je pogled niz hodnik. Nije bilo nikoga. Ni liječničkog osoblja, ni posjetitelja, ni bolesnika.

Otvorio je vrata i gurnuo glavu kroz njih.

Billy Riddle podignuo je pogled s kreveta. Bijeli mu je zavoj prolazio ispod nosa kao da mu pridržava mozak. »Sto ima, policajce? Jeste li pronašli tipa koji me sredio? Uskoro će me otpustiti, a bilo bi mi lakše da znam da ste ga priveli.«

Butch je zatvorio vrata i tiho ih zaključao.

Smiješio se dok je prilazio krevetu, promatrajući četvrtastu naušnicu u pacijentovu lijevom uhu. »Kako nos, Billy?«

»Dobro. A i sestra je imala tako dobru guzicu...«

Butch je zgrabio tipa za plavu polo-majicu i povukao ga na noge. Zatim je Bethina napadača takvom silinom tresnuo o zid da su se aparati pokraj kreveta zaljuljali.

Unio mu se u lice tako blizu kao da će ga poljubiti. »Jesi li se večeras zabavio?«

Billy ga je pogledao razrogačenim plavim očima. »O čemu govori...«

Butch ga je ponovno tresnuo o zid. »Znamo tko si. Prepoznala te žena koju si pokušao silovati.«

»Nisam ja!«

»Vraga nisi. A budući da si se potrudio pripremiti rezanjem jezika i imao nož, sasvim je moguće da imam dovoljno dokaza da te pošaljem u Dannemoru*.

Jesi li kad imao dečka, Billy? Kladam se da ćeš biti popularan. Takav zgodni bijeli dečko.«

Tip je poprimio boju zidova. »Nisam je ni taknuo!«

»Ajmo ovako, Billy. Ako budeš iskren prema meni i kažeš mi gdje ti je prijatelj, moglo bi se dogoditi da odavde izađeš na vlastitim nogama. U

suprotnom ću te odvesti u postaju na nosilima.«

Na trenutak se činilo da Billy razmišlja o toj ponudi. A onda su mu riječi same potekle iz usta. »Ona je htjela! Preklinjala me...«

Butch je podignuo koljeno i pritisnuo ga o Billyjevo medunožje. Zrak je proparalo visoko stenjanje. »Zato ćeš sljedećih tjedan dana pisati sjedečki?«

Kada je propalica počeo blebetati, Butch ga je ispustio i pustio da klizne na pod. Kada je Billy vidio da vadi lisičine, njegovo cviljenje se pojačalo.

Butch ga je grubo preokrenuo, a zatim mu nimalo nježno spojio ručne zglobove. Pričvrstio je lisičine. »Uhićen si. Sve što kažeš može se upotrijebiti protiv tebe na sudu. Imaš pravo na odvjetnika...«

»Znate li vi tko je moj otac?!« povikao je Billy, kao da je došao k sebi.

»Izgubit ćete značku zbog ovoga!«

»Ako si ga ne možeš priuštiti, bit će ti osiguran besplatno. Razumiješ li ova prava u obliku u kojem sam ih iznio?«

Strogi zatvor u istoimenom gradiću u saveznoj državi New York.

»Jebi se!«

Butch mu je položio dlan na potiljak i pritisnuo razbijen nos o linoleum.

»Razumiješ li ova prava u obliku u kojem sam ih iznio?«

Billy je zastenjao i zaklimao glavom, ostavljajući na podu trag svježe krvi.

»Dobro. Hajdemo sada srediti papirologiju. Ne bih želio prekršiti neko pravilo službe.«

Hoćeš li više prestati?« Beth je zgužvala jastuk i okrenula se prema mačku.

Pogledao ju je i zamijaukao. Pri svjetlosti kuhinjskog svjetla koje je ostavila uključeno vidjela je da šapama pritišće staklena vrata.

»Nema šanse, moj Boo. Ti si kućna mačka. Kućna. Mačka. Vjeruj mi, bijeli svijet nije tako sjajan kao što se čini.«

Zatvorila je oči, a kada je stigao sljedeći molećivi mijauk, opsovala je i otkrila se. Prišla je vratima i zagledala se van.

U tom ga je trenutku uočila. Stajao je uz stražnji zid dvorišta, a njegov je tamni oblik bio mnogo veći od ostalih, dobro poznatih sjena koje su bacale kante za otpatke i stol za piknik obrastao mahovinom.

Drhtavim je rukama provjerila bravu na vratima, a zatim prešla na prozore.

Oba su bila zaključana. Spustila je sjenila na prozorima, zgrabila bežični telefon i vratila se do Booa.

Muškarac se pomaknuo.

Sranje!

Prilazio joj je. Ponovno je provjerila bravu na vratima i počela uzmicati, zapevši nogom za rub kauča. Dok je padala u prazno, telefon joj je ispao iz ruke i otkotrljao se. Snažno je udarila o madrac, a glava joj se trznula unatrag od udarca.

Iako je to bilo nemoguće, vrata su se otvorila, kao da ih uopće nije zaključala, kao da nije sama okrenula bravu.

Još uvijek ležeći na leđima, divljački je mahala nogama, zaplećući se u plahte dok se odgurivala dalje od njega. Bio je golem. Ramena su mu bila poput greda, a noge debljine njezina trupa. Nije mu vidjela lice, no prijeteće ozračje koje se širilo oko njega bio je poput puške uperene u njezina prsa.

Zacvilila je kada se prevrnula na pod i počela puzati bježeći pred njim, dok su joj koljena i dlanovi škripali na parketu. Dok ju je slijedio, koraci su mu odzvanjali poput grmljavine, sve glasniji. Kao životinja u stupici, zaslijepljena strahom, udarila je o stolić u hodniku ne osjetivši pritom nikakvu bol.

Suze su joj se slijevale niz lice dok je molila za milost i posezala za ulaznim vratima...

Beth se probudila otvorenih usta, a strašan je zvuk parao tišinu zore.

Bila je to ona. Vrištala je svom snagom.

Čvrsto je stisnula usnice i, naravno, uši su je prestale boljeti. Iskobeljala se iz kreveta, prišla kliznim vratima i pozdravila prve zrake sunca s tolikim olakšanjem da joj se zavrtjelo. Srce joj je počelo sporije kucati, pa je duboko udahnula i provjerila vrata.

Bila su zaključana. Dvorište je bilo prazno. Sve je bilo kako treba.

Nelagodno se nasmijala. Nije ni čudo da je ružno sanjala nakon sinoćnjih događaja. Vjerojatno će još neko vrijeme biti tako živčana i strašljiva.

Okrenula se i uputila na tuširanje. Bila je polumrtva, no posljednje što je željela bilo je biti sama u stanu. Žudjela je za užurbanom redakcijom, željela je biti u blizini svih onih ljudi, telefona i papira. Ondje će se osjećati sigurnije.

Upravo je htjela ući u kupaonicu kada joj je nogom prostrujala bol. Savila je koljeno i izvukla komadić keramike iz tvrde kože na peti. Kada se sagnula, na podu je u komadićima pronašla zdjelu koju je držala na stoliću u hodniku.

Namrštila se i pokupila krhotine.

Mora da ju je srušila kada se tek vratila kući nakon napada.

Dok se Wrath spuštao u podzemlje Dariusove kuće, iscrpljenost ga je pratila u stopu. Zatvorio je i zaključao vrata za sobom, odložio oružje te iz ormara izvukao staru škrinju. Otvorio je poklopac i zastenjao dok je podizao ploču od crnog mramora. Imala je površinu od nešto manje od pola kvadratnog metra i bila debela deset centimetara. Wrath ju je spustio na sredini sobe. Vratio se do škrinje, izvadio iz nje baršunastu vrećicu i bacio je na krevet.

Svukao se, istuširao i obrijao, a zatim gol vratio u sobu. Zgrabio je vrećicu, odvezao satensku vrpcu kojom je bila vezana te na

mramornu ploču istresao grubo obrađene dijamante veličine kamenčića. Prazna mu je vrećica ispala iz ruke i odlepršala na pod.

Wrath je pognuo glavu i progovorio na svom materinjem jeziku. Slogovi su tekli u skladu s njegovim disanjem dok je odavao počast preminulom. Kada je završio govor, kleknuo je na ploču, osjećajući kako mu se dijamanti zabijaju u meso. Premjestio je težinu na pete, spustio dlanove na bedra i zatvorio oči.

Posmrtni je obred zahtijevao da dan provede nepomičan, podnoseći bol i krvareći u znak sjećanja na prijatelja.

U mislima je vidio Dariusovu kćer.

Nije joj smio tako ući u kuću. Nasmrt ju je prestrašio, a samo se želio predstaviti i objasniti joj zašto će ga uskoro trebati. Namjeravao joj je reći i da će pronaći onog ljudskog mužjaka koji se dirnuo u nju.

O da, odlično je to izveo. Kao pravi majstor.

Čim je ušao, prestravljena se dala u bijeg, pa joj je morao izbrisati sjećanje na sebe i staviti je u blagi trans da bi se smirila.

Namjeravao je otići čim je položi na krevet, no nije mogao. Stajao je nad njom, odmjeravao zamućen kontrast između njezine crne kose i bijele jastučnice, udisao njezin miris.

Osjećao seksualne porive u utrobi.

Prije odlaska provjerio je jesu li joj vrata i prozori zaključani. Zatim ju je još jedanput pogledao. Sjetio se njezina oca.

Wrath se usredotočio na bol koja mu je već polako zaposjedala bedra.

Dok mu je krv bojila mramor u crveno, pred očima je vidio lice svog mrtvog ratnika i u sebi osjećao vezu koja ih je spajala za života.

Morao je poštovati posljednju molbu svoga brata. Barem mu je toliko dugovao nakon svih onih godina koje su proveli zajedno služeći svojoj vrsti.

Bila ona napola čovjek ili ne, Dariusova kći više nikada neće hodati kroz noć bez zaštite. Niti će sama proći kroz prijelaz.

Bog joj pomogao.

Butch je dovršio papirologiju za Billyja Riddlea oko šest ujutro. Tip je bio uvrijeđen što su ga smjestili u pritvor s dilerima i nasilnicima, pa se Butch posebno potrudio praviti što je više moguće tipfelera pri pisanju izvješća. A vjerovali ili ne, središnji odjel za obradu nikako nije uspijevaio utvrditi koje obrasce zapravo treba ispuniti.

A onda su pisci počeli odbijati poslušnost. Sva dvadeset i tri.

Usprkos tome, znao je da Riddle neće dugo ostati u postaji. Otac mu je zaista bio utjecajna osoba, senator. Drugim riječima, neki će skupi odvjetnik srediti Billyjevo oslobađanje dok si rekao keks. Vjerojatno u sljedećih sat vremena.

Jer tako funkcionira kazneni sustav. Novac otvara sva vrata, čak i ona iza kojih se drže kriminalci.

Daleko od toga da bi Butch bio ogorčen ili tako nešto.

Izašavši u predvorje, naletio je na jednu od redovitih noćnih gošći. Cherry Pie su, čini se, upravo otpustili iz ženskog krila. Pravo joj je ime bilo Mary Mulcahy, a prema onome što je Butch čuo, na ulici je radila otprilike dvije godine.

»Hej, detektive«, rekla je zavodničkim glasom. Crveni joj se ruž nakupio u kutovima usana, a crna olovka za oči razmazala. Bila bi zgodna, pomislio je, kad bi se ostavila cracka i odspavala jedno mjesec dana u komadu. »Ideš sam doma?«

»Kao i uvijek.« Pridržao joj je vrata dok su izlazili.

»Zar ti se ljevica ne umori nakon nekog vremena?«

Butch se nasmijao. Oboje su zastali i pogledali nebo.

»Pa kako si mi, Cherry?«

»Ja sam uvijek dobro.«

Stavila je cigaretu u usta i zapalila je promatrajući ga.

»Znaš, ako ti se ruka ikad umori, mogao bi me nazvati. Dala bih ti besplatno jer si stvarno zgodan jebator. Ali nemoj reći Tatici da sam to rekla.«

Ispuhnula je oblak dima i odsutno se primila za izranjeno lijevo uho. Gornja polovica bila je odrezana.

Čovječe, taj njezin svodnik stvarno je životinja.

Krenuli su niz betonske stube.

»Jesi li pogledala onaj program za koji sam ti rekao?« upitao je Butch kada su se spustili do pločnika. Pomagao je prijatelju s osnivanjem grupe za podršku prostitutkama koja bi žene poticala da se oslobode svodnika i napuste takav život.

»O, da, naravno. Odličan je.« Uputila mu je blještav osmijeh. »Vidimo se.«

»Pazi na sebe.«

Okrenula se i dlanom si pljesnula desni guz. »Zamisli samo, ovo bi moglo biti tvoje.«

Butch ju je neko vrijeme gledao kako odlazi niz ulicu njišući bokovima.

Zatim je ušao u neoznačen automobil i, jer mu je tako došlo, odvezao se na drugu stranu grada, u blizinu Screamer'sa. Zaustavio se ispred McGrider'sa. Nekih petnaest minuta kasnije iz bara je izašla žena u uskim plavim trapericama i crnoj košulji do pupka. Kratkovidno je zažmirkala na sve jačem svjetlu.

Kada je ugledala njegov automobil, popravila je svoju crvenu kosu i uputila se prema njemu. Spustio je prozor, a ona se nagnula unutra i poljubila ga u usta.

»Nije te bilo neko vrijeme. Usamljen si, Butch?« upitala je govoreći mu u usta.

Iz nje se širio miris osušenog piva i maraski, uobičajen barmenski parfem na kraju dugačke smjene.

»Ulazi«, rekao je.

Zaobišla je automobil s prednje strane i sjela pokraj njega. Dok je vozio prema rijeci, razgovarali su o tome kako joj je protekla noć. Bila je razočarana jer su napojnice opet bile slabe. Noge su je boljale od stalnog trčkanja za šankom.

Parkirao je ispod mosta na rijeci Hudson koji je spajao dvije polovice Caldwell. Pazio je da se zaustavi dovoljno daleko od beskućnika koji su spavali pokriveni krpama. Nije bilo razloga da imaju publiku.

Morao je Abby odati priznanje: bila je brza. Raskopčala mu je hlače i bacila se na posao na njegovu ukrućenu penisu prije nego što je stigao ugaziti motor.

Pomaknuo je sjedalo unatrag, a ona ga je obujmila nogama i počela mu maziti vrat. Skrenuo je pogled s njezine perverzne kose s trajnom na rijeku.

Razmišljao je o tome koliko je sunčeva svjetlost prekrasna dok se odbija o površinu vode.

»Voliš li me, dušo?« prošaptala mu je u uho.

»Naravno.« Zagladio joj je kosu unatrag i zagledao joj se u oči. Bile su prazne. Na njegovu je mjestu mogao biti bilo koji drugi muškarac i zato je njihova veza funkcionirala.

Njegovo je srce bilo jednako prazno kao i njezin pogled.

Dok je prelazio parkiralište i hodao prema Caldivellskuj akademiji za borilačke vještine, do gospodina X.-a dolebdio je miris iz prodavaonice uštipaka s druge strane ulice. Taj miris, veličanstven, težak miris brašna, šećera i vrućeg ulja, dominirao je jutarnjim zrakom. Okrenuo je glavu i promatrao čovjeka koji je izašao iz prodavaonice s dvije bijelo-ružičaste kutije pod jednom rukom i velikom šalicom kave za van u drugoj.

Bilo bi lijepo tako započeti jutro, pomislio je gospodin X...

Zakoračio je na pločnik ispod crveno-zlatne nadstrešnice pred Akademijom.

Zastao je i sagnuo se da bi podignuo zalutalu plastičnu čašu. Njezin je prethodni vlasnik savjesno sačuvao malo soka na dnu da bi opušci koje je ubacio u čašu mogli uživati u plutanju dok čekaju da ih netko drugi baci u smeće. Tutnuo je ogavni napoj u kantu i otključao vrata Akademije.

Degradacijsko je društvo sinoć ostvarilo važnu prekretnicu u ratu, a on je bio taj koji je obavio zadatak. Darius je bio pojam među vampirima, član Bratstva crnog bodeža. Trofej kakav se ne osvaja svaki dan.

Bilo je šteta što od trupla nije ostalo ništa što bi mogao objesiti na zid, no bomba gospodina X.-a više je nego adekvatno obavila svoj posao.

Bio je kod kuće i slušao policijski radio kada je stigla dojava. Operacija je bila sve što je planirao savršeno izvedena, savršeno anonimna.

Savršeno smrtonosna.

Pokušao se sjetiti kada je zadnji put eliminiran neki član Bratstva. Sigurno mnogo prije nego što se on pridružio Društvu prije nekoliko desetljeća. Zato je očekivao pokoju pohvalu, iako daleko od toga da bi mu takva priznanja bila motivacija. Pretpostavljao je da bi iz toga mogao izvući pokoji dodatak, možda proširenje svoje sfere djelovanja, veće područje na kojem može raditi.

Ali nagrada... nagrada je bila veća od svega što je očekivao.

Omega ga je posjetio sat prije svitanja. I dodijelio mu sva prava i povlastice visokog degrada.

Voda Degradacijskog društva.

Bila je to golema odgovornost. I bilo je to upravo ono na što je gospodin X. i smjerao.

Dodijeljena moć bio je jedini oblik hvale koji ga je zanimao.

Dugim se koracima uputio prema svom uredu. Prvi satovi počinjali su u devet, što je značilo da ima dovoljno vremena da definira neka nova pravila za svoje podređene u Društvu.

Prvi mu je poriv nakon Omegina odlaska bio da pošalje priopćenje, no to ne bi bilo mudro. Voda mora srediti misli prije nego što progovori, a ne juriti na podij da ga obožavaju. Ego je, naposljetku, izvor svega zla.

Zato je, umjesto da krene kričati od zadovoljstva kao neki glupan, izašao i sjeo u vrtnu stolicu te promatrao livadu iza svoje kuće. U sjaju nove zore razmatrao je prednosti i mane svoje organizacije te pustio da ga instinkt odvede to načina da iskoristi i jedne i druge. Iz zbrke slika i misli izronile su pravilnosti, a budućnost je postala jasna.

Sada je sjedio za svojim radnim stolom, prijavio se na dobro zaštićene web-stranice Društva i svima jasno dao do znanja da je došlo do promjene na čelu.

Naredio je svim degradima da dođu u Akademiju istog dana u četiri popodne.

Znao je da će neki od njih morati putovati, ali i da nitko nije udaljen više od osam sati vožnje automobilom. Ako se netko na pojavi, bit će izgnan iz Društva i progonjen kao pseto.

Okupljanje svih degrada na jednom mjestu bilo je rijedak događaj. Njihov se broj trenutno kretao u rasponu između pedeset i šezdeset, ovisno o tome koliko bi ubojstava Bratstvo ostvarilo svake noći te o broju novaka uvedenih u službu.

Svi članovi Društva živjeli su u Novoj Engleskoj ili tu negdje. Ta koncentracija u sjeveroistočnom SAD-u bila je uvjetovana činjenicom da je većina vampira živjela na tom području. Kada bi se njihova populacija preselila, Društvo bi učinilo isto.

Tako su se stvari odvijale tijekom mnogih generacija njihova rata.

Gospodin X. znao je da je od ključne važnosti okupiti degrade u Caldwellu radi audijencije. Iako ih je većinu poznao, neke čak i dosta dobro, morali su ga vidjeti, čuti i odmjeriti. Naročito s obzirom na to da im je namjeravao preusmjeriti žarište djelovanja.

Važna je bila i činjenica da je sastanak sazvaio tijekom dana, čime je bilo zajamčeno da im Bratstvo neće pripremiti zasjedu. Ljudskim zaposlenicima Akademije okupljanje je bez problema mogao predstaviti kao seminar o borilačkim vještinama. Održat će ga u velikoj konferencijskoj dvorani u podrumu i zaključati vrata kako im nitko ne bi smetao.

Prije nego što se odjavio, objavio je opis načina na koji je eliminirao Dariusa jer je želio da ga njegovi podređeni imaju napismeno. Detaljno je opisao kakvu je bombu koristio, kako ju je moguće sastaviti kod kuće te kako ugraditi detonator u sustav za paljenje u automobilu. Nakon tog sve je bilo vrlo jednostavno. Bilo ju je dovoljno aktivirati i pri sljedećem pokretanju motora svi u automobilu bili bi pretvoreni u pepeo.

Zbog te kratke sekunde zadovoljštine pratio je ratnika Dariusa godinu dana, promatrao ga, učio ritam njegova života. A onda je prije dva dana gospodin X. provalio u BMW-ovo zastupništvo Greene Brothers, kamo je vampir poslao svoj model serije 6 na servis. Postavio je bombu, a zatim se sinoć prošetao pokraj automobila i aktivirao bombu radijskim odašiljačem ni ne trepnuvši.

Nije iznosio pojedinosti o vremenu i trudu koje je uložio u eliminaciju. Želio je da degradi vjeruju da je u stanju povući takav besprijekoran potez kad god mu puhne. Imidž i dojam igraju važnu ulogu u izgradnji moći, a on je želio odmah započeti sa stvaranjem svog kredibiliteta kao zapovjednika.

Nakon što se odjavio, zavalio se u stolicu i spojio vrškove prstiju. Još od kada se on pridružio Društvu, žarište njegova djelovanja bilo je na smanjenju vampirske populacije eliminacijom civila. To će i dalje, naravno, biti općeniti cilj, no prvi proglas gospodina X.-a bit će promjena strategije. Ključ pobjede u ratu bio je u uništavanju Bratstva. Bez tih šest ratnika civili bi bili potpuno razgolićeni pred degradima, nezaštićeni.

To nije bila nova taktika. Pokušali su je provesti u djelo u nekim prošlim generacijama, a zatim odbacili kada su se braća pokazala ili previše agresivnom ili previše neuhvatljivom da bi ih se moglo eliminirati. No nakon Dariusove smrti Društvo je dobilo vjetar u leđa.

A i nešto se moralo promijeniti. Kako su sada stvari stajale, Bratstvo je svake godine skidalo stotine degrada, zbog čega su se

redovi morali puniti novim, neiskusnim ubojicama. Novaci su uvijek bili naporni. Bilo ih je teško pronaći i teško inicirati u Društvo, a nisu bili djelotvorni kaoiskusni članovi Društva.

Ta stalna potreba za novim ljudima bila je ključna slaba točka Društva.

Centri za obuku poput Caldiuellske akademije za borilačke vještine igrali su važnu ulogu u pronalaženju ljudskih kandidata i njihovu novačenju u redove Društva, no bili su i mjesta na kojima se Društvo izlagalo napadu. Da bi izbjegli umiješanost ljudske policije i zaštitili se od opsade Bratstva, morali su stalno biti na oprezu i često se seliti. To stalno seljkanje ometalo je rad, no kako bi inače

Društvo uspijevalo pronalaziti nove članove, a pritom ne dovesti svoje operativne centre u opasnost od zasjede?

Gospodin X. odmahnuo je glavom. U jednom će trenutku trebati zamjenika, no nije ga namjeravao odabrati još neko vrijeme.

Srećom, ništa u njegovim neposrednim planovima nije bilo posebno složeno.

Bile su to osnove vojne strategije. Okupi snage. Koordiniraj ih. Prikupi informacije o neprijatelju. Kreni naprijed logično i disciplinirano.

Poslijepodne će okupiti snage.

Sto se tiče koordinacije, namjeravao ih je rasporediti u eskadrone.

Namjeravao je i inzistirati na tome da se ubojice počnu redovito sastajati s njim u malim grupama.

A informacije? Ako namjeravaju eliminirati Bratstvo, moraju znati gdje pronaći braću. To će biti teško, ali ne i nemoguće. Ti su ratnici bili oprezna i sumnjičava skupina koja se držala za sebe, ali civilna je vampirska populacija ipak imala nekog dodira s njima. Na kraju krajeva, braća su se morala hraniti, a to nisu mogla među sobom. Trebala su žensku krv.

A ženke su, iako ih je većina bila zaštićena poput dragocjenih umjetnina, imale braću i očeve koje se moglo uvjeriti da progovore. Uz odgovarajuće poticaje, mušjaci će otkriti kamo im žene odlaze i s kim se viđaju. A tada će Bratstvo biti razotkriveno.

To je bio ključ njegove strategije: koordinirani program zarobljavanja i motiviranja usredotočen na civilne mušjake i pokoju rijetku ženu koja bi izlazila iz kuće, na kraju će ga odvesti do braće. Morat će.

Bilo zato što će se braća raspametiti jer se civile iskorištava na tako grub način i krenuti u napad svim sredstvima. Ili zato što će netko progovoriti i izdati gdje se skrivaju.

Najbolji bi ishod bio kada bi otkrio gdje ratnici provode dane. Srediti ih na sunčevoj svjetlosti, kada su najranjiviji, bio je scenarij koji je imao najveću šansu za uspjeh i najmanju vjerojatnost za velike gubitke na strani Društva.

Kada se sve uzme u obzir, ubijati civilne vampire bilo je tek mrvicu teže nego srediti prosječnog čovjeka. Krvarili bi kada bi ih porezao, srca bi im prestala kucati kada bi ih upucao, a kada bi ih ostavio na suncu, izgorjeli bi.

Ubiti člana Bratstva bilo je nešto sasvim drugo. Bili su čudovišno snažni, izvrsno uvježbani i rane su im brzo zacjeljivale. Bili su podvrsta vlastite vrste. S

ratnikom si imao pravo na samo jedan potez. Ako taj ne bi bio smrtonosan, mogao si se pozdraviti sa životom.

Gospodin X. ustao je od stola i načas se zagledao u svoj odraz u prozoru ureda. Blijeda kosa, blijeda koža, blijede oči. Prije nego što se pridružio Društvu, imao je crvenu kosu. Sada se više nije mogao sjetiti kako je izgledao.

No vlastitu je budućnost vidio vrlo jasno. Kao i budućnost Društva.

Zaključao je vrata za sobom i niz popločani se hodnik uputio do glavnog borilišta, gdje je čekao uz vrata i klimanjem glave pozdravljao učenike koji su pristizali na sat jiu-jitsua. Bila mu je to najdraža grupa, skupina mladića od osamnaest do dvadeset i četiri godine koji su mnogo obećavali. Dok ga je vojska mladića u bijelim uniformama pognutih glava pozdravljala kao senseija, gospodin X. odmjeravao je svakog od njih, promatrajući kako im se kreću oči, kako se drže, kako su raspoloženi.

Kada su se učenici rasporedili i pripremili za spariranje, nastavio ih je proučavati, stalno nastojeći pronaći potencijalne novake za Društvo. Tražio je onu pravu kombinaciju tjelesne snage, mentalne oštine i neusmjerene mržnje.

Kada su njega unovačili u Degradacijsko društvo pedesetih godina, bio je sedamnaestogodišnji buntovnik u programu za maloljetne delinkvente. Godinu dana prije toga ubo je oca nožem u prsa nakon što da je gad jedanput previše udario po glavi pivskom bocom.

Nadao se da će ga ubiti, no otac mu je nažalost preživio i poživio dovoljno dugo da se vrati kući i ubije mu majku.

No barem je dobri stari tata bio dovoljno pametan da si odmah nakon toga sačmaricom raznese glavu po cijelom zidu. Gospodin X. pronašao je tijelo kada je navratio kući, neposredno prije nego što su ga uhvatili i prepustili socijalnim radnicima.

Toga je dana, dok je stajao nad očevim lešom, gospodin X. naučio da vrištanje na mrtve ne donosi ama baš nikakvo zadovoljstvo. Ništa se, na kraju krajeva, nije moglo oduzeti nekome koga više nema.

S obzirom na to od koga je potekao, nije bilo čudno što su nasilnost i mržnja tekli žilama gospodina X.-a u velikim količinama. A ubijanje vampira bilo je jedno od rijetkih društveno prihvatljivih zanimanja za nekoga s ubilačkim sklonostima poput njegovih. Vojska mu je bila gnjavaža. Previše pravila, a i moraš čekati da država nekoga proglasi neprijateljem da bi se mogao baciti na posao. Kao serijski ubojica radio bi u previše skućenim razmjerima.

Društvo je bilo drugačije. Imao je sve što je želio. Neograničena sredstva.

Priliku za ubijanje nakon svakog zalaska sunca. I, naravno, onu prevažnu mogućnost da oblikuje nove generacije.

Pa dobro, morao je prodati dušu da ga prime. To mu nije bio problem.

Nakon onoga što mu je otac učinio, ionako je nije bilo puno ostalo.

Sto se njega ticalo, definitivno je izvukao bolji kraj u cijeloj stvari. Bilo mu je zajamčeno da će do smrti biti mlad i savršena zdravlja. A smrt mu neće ovisiti o nekoj biološkoj pogrešci kao što je rak ili bolest srca, već o njegovoj vlastitoj sposobnosti da se održi na životu.

Zahvaljujući Omegi, bio je tjelesno nadmoćan ljudima, vid mu je bio savršen, a mogao je raditi ono što je najviše volio. Impotencija mu je isprva malo smetala, no naviknuo se. A to što nije mogao jesti ni piti... pa, nije da je ni prije bio neki gurman.

Osim toga, prolijevanje krvi uvijek je bilo bolje od hrane ili seksa.

Kada su se vrata borilišta iznenada otvorila, ljutito se okrenuo. Bio je to Billy Riddle, s dvije šljive na oku i nosom u zavojima.

Gospodin X. podignuo je obrvu. »Danas ćeš samo gledati, Riddle?«

»Da, sensei.« Billy je pognuo glavu. »No htio sam svejedno doći.«

»Tako treba.« Gospodin X. zagrlio je Riddlea oko ramena. »Sviđa mi se tvoja predanost. Sto kažeš, hoćeš ih ti provesti kroz zagrijavanje?«

Billy se duboko poklonio, toliko da su mu široka leđa bila gotovo paralelna s podom. »Sensei.«

»Kreni.« Potapšao ga je po ramenu. »I nemoj ih štedjeti.«

Billy je podigao pogled, a oči su mu bljesnule.

Gospodin X. je klimnuo glavom. »Drago mi je što se razumijemo, sine.«

Kada je Beth izašla iz zgrade, namrštila se ugledavši neoznačen policijski automobil parkiran preko puta ulice. Iz auta je izašao José i dotrčao do nje.

»Čuo sam što se dogodilo.« Pogled mu se zadržao na njezinim usnama.

»Kako si?«

»Bolje.«

»Dođi, odvest ću te na posao.«

»Hvala, ali želim otići pješice.« José je stisnuo čeljust kao da će se početi prepirati s njom, no Beth je ispružila ruku i dotaknula mu nadlakticu. »Neću dopustiti da me ovo toliko prestraši da ne mogu normalno živjeti. Jedanput ću morati proći pokraj te uličice, a radije bih to prvi put učinila ujutro, kada ima svjetla.«

Klimnuo je. »Dobro. Ali navečer ćeš pozvati taksi ili ćeš nazvati nekoga od nas da dođe po tebe.«

»José...«

»Drago mi je što se slažemo.« Vratio se na drugu stranu ulice. »E da, pretpostavljam da nisi čula što je Butch O'Neal sinoć napravio?«

Gotovo da nije željela pitati. »Sto?«

»Posjetio je tipa koji te napao. Koliko sam čuo, tipu su morali ponovno namještati nos kada je naš dobri detektiv završio s njim.« José je otvorio vrata i uvalio se na sjedalo. »Onda, danas se vidimo?«

»Da, zanima me ta bomba u autu.«

»Tako sam i mislio. Vidimo se uskoro.« Mahnuo joj je i uključio se u promet.

No, u tri popodne još uvijek nije stigla otići u policijsku postaju. Svi u uredu htjeli su čuti o tome što joj se dogodilo, a onda je Tony

inzistirao na tome da odu na pošten ručak. Kada se dokotrljala natrag u ured, provela je popodne žvačući tablete za želudac i petljajući po e-pošti.

Znala je da ima posla koji bi trebala obaviti, no nikako se nije mogla prisiliti da dovrši onaj članak koji je pripremala o oružju koje je pronašla policija. Nije da je imala neki rok. Nije da se Dicku posebno žurilo dati joj članak na naslovnoj stranici gradske rubrike.

Ne, ono što je davao bili su urednički poslovi. Oba zadnja članka koja joj je ostavio na stolu napisali su veliki dečki, a Dick je želio da ona provjeri činjenice navedene u njima. To što se pridržavao standarda koje je naučio u New York Timesu i inzistirao na točnosti bila mu je zapravo jedna od boljih strana. No bila je šteta što ga nije bilo briga za nagrađivanje uloženog truda. Ma koliko ispravaka unijela crvenom bojom, još uvijek nije dobila pravo na zajednički potpis nekog članka koji je napisao netko od velikih dečkiju.

Bilo je gotovo šest kada je završila provjeru i ispravljanje članaka, a kada ih je ostavila u Dickovu pretincu, već je razmišljala o tome da uopće ne ode u postaju. Butch je sinoć uzeo njezinu izjavu i ništa više nije morala učiniti u vezi sa svojim slučajem. Štoviše, nije joj bila ugodna pomisao da bi se mogla naći pod istim krovom s čovjekom koji ju je napao, čak i ako je on bio u zatvorskoj ćeliji.

Osim toga, bila je iscrpljena.

»Beth!«

Trznula se na zvuk Dickova glasa.

»Ne mogu razgovarati, idem u postaju«, doviknula mu je preko ramena, znajući da ga se takvom strategijom izbjegavanja neće riješiti na dulji rok, ali barem ga neće morati trpjeti tu večer.

A i zaista ju je zanimala ta bomba.

Klislula je iz ureda i pješice se uputila šest ulica istočno. Policijska postaja bila je tipičan primjer gradske arhitekture šezdesetih godina. Dvije etaže, rastegnuta na sve strane, u svoje vrijeme moderna, bogato zalivena blijedosivim cementom i s puno uskih prozora. Starila je bez imalo elegancije. Crne su joj pruge curile niz zidove kao da krvare iz rane na krovu, a i unutrašnjost je izgledala kao da je na izdisaju. Samo ružan, kredastozeleni linoleum, zidovi prekriveni pločama od imitacije drva i iskrzane smeđe bordure. Nakon četrdeset godina čišćenja najupornija se prljavština uvukla u svaku

pukotinu i napuklinu, i nije bilo šanse da je se očisti bez kompresora ili srčanog trljanja četkicom za zube.

A možda i sudskog naloga za deložaciju.

Policajci su bili stvarno dobri prema njoj kad je stigla. Čim je stupila nogom u zgradu, počeli su je opsjedati. Nakon što ih se riješila, nastojeći se pritom ne rasplakati, otišla je u kontrolu i pročavrljala s dečkima koji su radili za pultom.

Nekoliko je prijestupnika privedeno zbog prostitucije i dilanja, no ako se to zanemari, dan je bio miran. Upravo je namjeravala otići kada je kroz stražnja vrata ušao Butch.

Nosio je traperice i košulju, a preko ruke mu je bila prebačena crvena vjetrovka. Primijetila je kako mu se remeni futrole napinju preko širokih leđa, a crni držak pištolja bljeska sa svakim pokretom. Tamna mu je kosa bila vlažna, kao da mu dan tek počinje.

Sto je, s obzirom na to koliko je posla imao noć prije, vjerojatno bila i istina.

Odmah joj je prišao. »Imaš vremena da popričamo?«

Klimnula je. »Imam.«

Otišli su u jednu od soba za ispitivanje.

»Samo da znaš, kamere i mikrofoni su isključeni«, rekao je.

»Zar nije to i inače način na koji radiš?«

Nasmiješio se i sjeo na stol. Prekrižio je ruke. »Mislio sam da bi trebala znati da je Billy Riddle izašao uz jamčevinu. Pustili su ga rano jutros.«

Sjela je. »Zove se Billy Riddle? Šališ se.«

Butch je odmahnuo glavom. »Ima osamnaest godina. Nema prijašnjih prijestupa kao odrasla osoba, no upao sam u njegov maloljetnički dosje tip je bio aktivan. Seksualni napad, praćenje, par sitnih krađa. Tata mu je velika faca, pa tip ima mrak odvjetnika, no razgovarao sam s okružnom tužiteljicom.

Pokušat će ga toliko pritisnuti da ti nećeš morati svjedočiti.«

»Svjedočit ću ako budem morala.«

»Tako treba.« Butch se nakašljao. »I kako si ti?«

»Dobro.« Nije se namjeravala s Gnjavatorom igrati psihologa. Bilo je nešto u čvrstoći koju je isijavao Butch O'Neal zbog čega je željela izgledati snažno.

»No dobro, prijedimo na tu bombu u autu. Navodno je bio plastični eksploziv, a detonator je odletio u nebesa. Zvuči kao da to obavio neki profesionalac.«

»Jesi li večerala?«

Namrštila se. »Ne.«

A s obzirom na sve što je pojela za ručak, trebala bi preskočiti i sutrašnji doručak.

Butch je ustao. »Dobro. Upravo sam krenuo u Tullah's.«

Prišao je vratima i otvorio joj ih. Nije se pomaknula. »Ne idem s tobom na večeru.« »Kako hoćeš. Pretpostavljam da te onda ne zanima što smo našli preko puta uličice od auta.«

Vrata su se polako zatvorila za njim.

Nema šanse da će pasti na to. Nema šanse da će...

Beth je skočila iz stolice i krenula za njim.

Dok je stajala u svojoj savršenoj bež-bijeloj spavaćoj sobi, Maris(¿^ sa nije znala što da učini.

Kao Wrathova šelan osjećala je njegovu bol i po njezinoj je silini znala da je zacijelo izgubio još jednog od svoje braće ratnika.

Da je njihova veza bila normalna, ne bi bilo ni najmanje sumnje. Otišla bi k njemu i pokušala mu olakšati patnju. Razgovarala bi s njim, grlila ga ili plakala s njim. Grijala bi ga svojim tijelom.

To su šelan radile za svoje družbenike. A to su i dobivale zauzvrat.

Bacila je pogled na Tiffanyjev sat pokraj svog kreveta.

Uskoro će krenuti u noć. Ako ga namjerava uhvatiti kod kuće, mora krenuti odmah.

Marissa je oklijevala, ne želeći se zavaravati. Neće biti dobrodošla.

Voljela bi da je bilo lakše biti mu podrška, da zna što treba od nje. Jedanput davno razgovarala je sa šelan njegova brata Tohrmenta, nadajući se da bi joj Wellsie mogla ponuditi neki savjet o tome što da radi. Kako da se ponaša. Kako da natjera Wrathu da je gleda kao nekoga sebe vrijednog.

Na kraju krajeva, Wellsie je imala ono što je Marissa željela. Istinskog partnera. Mužjaka koji se vraćao kući k njoj. Koji se s njom smijao i plakao i dijelio život. Koji ju je grlio.

Mužjaka koji je bio uz nju tijekom onih mučnih, blaženo rijetkih razdoblja u kojima je bila plodna. Koji je svojim tijelom olakšavao njezine grozne porive dok god je trajalo razdoblje potrebe.

Wrath ništa od toga nije činio s njom ni za nju. Pogotovo ne ono zadnje.

Marissa je bila u situaciji da se mora obraćati svom bratu da joj pomogne u razdoblju potrebe. Havers bi je napumpao sedativima zbog kojih bi bila u nesvijesti dok je porivi ne bi prošli. Zbog tog im je postupka oboma bilo neugodno.

Toliko se nadala da će joj Wellsie pomoći, no njihov je razgovor bio prava katastrofa. Sažalni pogledi i pažljivo umotani odgovori druge ženke pekli su i jednu i dragu jer su bolno isticali sve što Marissa nije imala.

Zaboga, bila je tako usamljena.

Zatvorila je oči, ponovno osjećajući Wrathovu bol.

Morala je pokušati prodrijeti do njega. Zato što je patio. I zato što u životu nije imala ništa osim njega.

Osjećala je da se nalazi u Dariusovoj kući. Duboko je udahнула i dematerijalizirala se.

Wrath se polagano podigao s koljena i ustao. Kralješci su mu glasno škljocnuli sjedajući na mjesto. Otresao je dijamante s potkoljenica.

Netko je pokucao na vrata. Dopustio je da se otvore, misleći da je Fritz.

Kada je osjetio miris oceana, stisnuo je usne.

»Sto te dovodi ovamo, Marissa?« upitao je ne okrećući se prema njoj. Otišao je u kupaonicu i pokrio se ručnikom.

»Dopusti mi da te ja operem, gospodaru«, promrmljala je. »Pobrinut ću ti se za kožu. Mogu...«

»Dobro mi je.«

Rane su mu uvijek brzo zacjeljivale. Do jutra će se porezotine jedva vidjeti.

Wrath je prišao ormaru i pregledao odjeću. Izvadio je crnu košulju dugih rukava, kožne hlače i... zaboga, što je to? O, nema jebene šanse. Nema šanse da će se boriti u tim gaćama. Radije bi išao bez gaća nego da ga netko uhvati u tome.

Prvo što mora učiniti jest stupiti u kontakt s Dariusovom kćeri. Znao je da mu gotovo ponestaje vremena jer se njezin prijelaz približava. Zatim se mora čuti s Vishousom i Phuryjem da čuje što su saznali iz ostataka onog mrtvog degrada.

Upravo je htio skinuti ručnik i spremi se za akciju, kada se sjetio da je Marissa još uvijek u sobi.

Pogledao ju je.

»Idi kući, Marissa«, rekao je.

Pognula je glavu. »Gospodaru, osjećam tvoju b...«

»Savršeno sam u redu.«

Na trenutak je oklijevala. A onda je tiho nestala.

Deset minuta kasnije uspeo se u salon.

»Fritz?« zazvao je.

»Da, gospodaru?« Činilo se da je batleru drago što je pozvan.

»Imaš li pri ruci crvenih cigara?«

»Naravno.«

Fritz je otišao po antiknu kutiju od mahagonija. Donio ju je, otvorio poklopac i nagnuo je da pokaže sadržaj.

Wrath je uzeo nekoliko rukom rolanih cigarilosa.

»Ako vam se sviđaju, nabavit ću još.«

»Nemoj se zamarati. Ovo je dovoljno.« Wrath nije bio sklon drogama, no večeras je bio spreman dobro upotrijebiti te cigare.

»Hoćete li nešto pojesti prije nego što izađete?«

Wrath je odmahnuo glavom.

»Možda kad se vratite?« Fritzov se glas izgubio dok je zatvarao poklopac.

Wrath je namjeravao nešto odbrusiti starcu, a onda se sjetio Dariusa. D. bi se bolje odnosio prema Fritzju. »U redu. Može. Hvala.«

Batlerova su se ramena ponosno uspravila.

Dragi Bože, mislim da se smiješi, pomislio je Wrath.

»Pripremit ću vam janjetinu, gospodaru. Kako volite meso?«

»Krvavo.«

»I oprat ću vam drugu odjeću. Da vam naručim i novi komplet kožne odjeće?«

»Nema...« Wrath je zašutio. »Svakako. To bi bilo odlično. I, ovaj, možeš li mi nabaviti i nešto bokserica? Crnih? XXL?«

»Sa zadovoljstvom.«

Wrath se okrenuo i uputio prema vratima.

Kako je dovraga završio s poslugom?

»Gospodaru?«

»Da?« zarežao je.

»Pazite na sebe tamo vani.«

Wrath je zastao i pogledao preko ramena. Fritz je izgledao kao da grli kutiju s cigaretama.

Dozlaboga je čudno imati nekoga tko će čekati da se vratim kući, pomislio je Wrath.

Izašao je iz kuće i niz dugački se prilaz uputio do ulice obrubljene drvećem.

Munja je rasparala nebo, najavljujući oluju čije je rađanje njušio na jugu.

Gdje bi dovraga mogla biti Dariusova kći?

Najprije će je potražiti u stanu.

Kada se materijalizirao u dvorištu iza Bethina stana, Wrath je bacio pogled kroz prozore i odgovorio na mačkovo predenje dobrodošlice zaprevši i sam.

Nije bila unutra, pa je Wrath sjeo na stol za piknik. Pričekat će je sat vremena, a onda će morati potražiti braću. Uvijek se može vratiti pred jutro, no s obzirom na to kako su se stvari odigrale kada joj je prvi put ušao u stan, zaključio je da probuditi je u četiri ujutro vjerojatno ne bi bio najpametniji potez.

Skinuo je sunčane naočale i protrljao korijen nosa.

Kako će joj objasniti što će joj se uskoro dogoditi? I što će morati učiniti da preživi promjenu?

Imao je osjećaj da neće baš biti presretna kad čuje vijesti.

Wrath se prisjetio vlastita prijelaza. Koja je to jebena zbrka bila. Ni on nije bio pripremljen, jer su ga roditelji uvijek htjeli zaštititi, a poginuli su prije nego što su mu stigli reći što može očekivati.

Sjećanja su mu se vratila sa zastrašujućom jasnoćom.

London je pri kraju sedamnaestog stoljeća bio brutalno mjesto za život, naročito za nekoga tko je bio potpuno sam na svijetu. Roditelje su mu priklali pred njegovim očima dvije godine prije toga, a on je pobjegao od svoje vrste, smatrajući da je kukavičluk koji je pokazao te strašne noći sramota koja smije obilježiti samo njega.

Dok je u svijetu vampira bio mažen i štićen kao budući kralj, otkrio je da je svijet ljudi uglavnom utemeljen na tjelesnoj meritokraciji. Za nekoga tko je bio građen kao on prije nego što je prošao kroz promjenu to je značilo nalaziti se na dnu društvene ljestvice. Tada je bio mršav kao šiba, koščat i slab, pa stoga i lak plijen za ljudske

dječake koji su tražili zabavu. Dok je živio u sirotinjskim četvrtima Londona, pretukli su ga toliko puta da se naviknuo na to da mu neki dijelovi tijela ne funkcioniraju kako treba. Nije mu bilo ništa čudno ne moći savinuti nogu jer su mu kamenjem izubijali koljeno. Ili imati ruku koja beskorisno visi jer mu se rame iščašilo dok su ga vukli za konjem.

Preživljavao je kopajući po smeću i bio na rubu umiranja od gladi kada je napokon pronašao posao sluge u staji nekog trgovca.

Wrath je čistio cipele, sedla i uzde dok mu koža na rukama nije popucala, no barem su ga hranili. Ležaj mu je bio u staji, u sjeniku na drugom katu. Bio je mekši od zemlje na kojoj se bio naviknuo spavati, no nikada nije znao kada će ga probuditi udarac u rebra jer bi neki konjušar želio povaliti curu ili dvije.

U tim je danima još uvijek mogao izlaziti tijekom dana, i zora je bila jedina stvar u njegovu jadnom životu kojoj se radovao. Osjetiti toplinu na licu, uvući slatki miris izmaglice u pluća, uživati u svjetlosti ta su zadovoljstva bila jedina koja je imao, i bila su mu dragocjena. Vid, loš od rođenja, i tada mu je bio slab, no bio je mnogo, mnogo bolji nego sada. Još uvijek se s bolnom jasnoćom sjećao kako izgleda sunce.

Radio je kod trgovca gotovo godinu dana kada se sve okrenulo naglavačke.

Te noći kada se dogodila promjena srušio se u svoje gnijezdo od sijena potpuno iscrpljen. U zadnje se vrijeme osjećao boležljivo, mučio se da obavi posao, no to nije bilo ništa novo.

Kada je bol stigla, bila je razorna po njegovo slabo tijelo. Krenula je od trbuha i počela se širiti prema van sve dok mu vršci prstiju i svake vlasi na glavi nisu vrištali. Nijedna slomljena kost, nijedan potres mozga, nijedna vrućica ili premlaćivanje nisu bili ni izdaleka nalik tome. Sklupčao se, oči su mu se napinjale u agoniji, a disati je uspijevaao samo na mahove. Bio je uvjeren da će umrijeti i molio se da ga preuzme tama. Želio je samo malo mira, kraj patnje.

A onda se pred njim pojavilo prekrasno plavokoso stvorenje.

Bio je to anđeo poslan da ga prenese na drugu stranu. Bio je siguran u to.

Kao bijedna propalica kakav je i bio, molio ju je za milost. Posegnuo je za prikazom, a kada ju je dodirnuo, znao je da je kraj blizu.

Obratila mu se imenom, a on joj se pokušao zahvalno nasmiješiti, no usnice ga nisu slušale.

Rekla mu je da je ona ta koja mu je obećana, koja je popila gutljaj njegove krvi kad je bio dječčić kako bi uvijek znala gdje će ga pronaći kada ga sustigne prijelaz. Rekla je da ga je došla spasiti.

A onda je Marissa vlastitim očnjacima zarezala svoje zapešće i prinijela ranu njegovim usnama.

Pio je kao očajnik, no bol nije prestala. Samo se promijenila. Osjećao je kako mu zglobovi iskaču s mjesta, a kosti se premještaju u strašnim, krckajućim valovima. Mišići su mu se napeli i zatim rastvorili, a imao je osjećaj da će mu lubanja eksplodirati. Oči su mu iskočile, a vid se povukao, i nakon toga se mogao osloniti samo na sluh.

Od struganja hrapavog daha boljelo ga je grlo dok se borio da ostane pri svijesti. U jednom se trenutku napokon onesvijestio, samo da bi se probudio u novoj agoniji. Sunčeva svjetlost koju je toliko volio prodirala je kroz raspukline na daskama štaglja u obliku blijedih zlaćanih zraka. Jedna od tih zraka pala mu je na ruku, a miris gorućeg mesa prestravio ga je. Trzajem je povukao ruku i ogledao se oko sebe u panici. Nije vidio ništa osim mutnih oblika. Zaslijepljen svjetlošću skočio je na noge, no na svoje se iznenađenje samo srušio u sijeno licem prema dolje. Tijelo mu se ponašalo kao da nije njegovo, pa je tek iz drugog pokušaja uspio ustati, nesigurno se ljuljajući na nogama kao tek rođeno ždrijebe.

Znao je da mora pronaći zaklon od danjeg svjetla, pa se odvukao do mjesta na kojem su se trebale nalaziti ljestve koje su vodile na sjenik. No pogrešno je procijenio udaljenost i strovalio se niz otvor. Dok je omamljen ležao, palo mu je na pamet da bi možda mogao stići do podruma za žito. Ako se onamo spusti, bit će u mraku.

Bauljao je po štaglju zaletavajući se u odjeljke za konje i spotičući se o uzde, pokušavajući se ne izlagati suncu, a istovremeno kontrolirati svoje neposlušne ruke i noge. Kada se uputio prema dnu štaglja, glavom je udario o gredu ispod koje je inače uvijek prolazio bez problema. Krv mu je tekla u oči.

Odmah nakon toga u staju je ušao jedan od konjušara i odlučno ga upitao tko je. Wrath se okrenuo prema poznatom glasu, misleći da će mu možda pomoći.

Ispružio je ruku i počeo govoriti, no glas mu je zvučao kao da nije njegov.

A zatim je začuo zvuk vila koje se spuštaju na njega zlokobnom silinom.

Namjeravao je samo skrenuti udarac, no kada je zgrabio držak i odgurnuo ga, odbacio je konjušara na drugi kraj staje, gdje se zabio u vrata. Čovjek je vrisnuo od straha i pobjegao, bez sumnje u potrazi za pojačanjem.

Wrath je napokon pronašao podrum. Izvadio je dvije goleme vreće zobi i stavio ih pokraj vrata, tako da nitko ne može ulaziti u podrum tijekom dana.

Iskrpljen, izubijan, dok mu krv kapala s brade, upuzao je u podrum i naslonio gola leđa na zemljani zid. Privukao je koljena uz prsa, svjestan činjenice da su mu bedra četiri puta veća nego dan prije. Zatvorio je oči, naslonio obraz na podlaktice i drhtao, boreći se sam sa sobom da se ne osramoti plakanjem. Ostao je budan cijelog dana i slušao korake nad svojom glavom, lupkanje potkova, klepet razgovora. Užasavao se pomisli da bi netko mogao otvoriti dvostruka vrata i otkriti ga. I bilo mu je drago što je Marissa otišla pa nije bila u opasnosti od ljudi.

Vraćajući se u sadašnjost, Wrath je začuo kako Dariusova kći ulazi u stan.

Upalilo se svjetlo.

Beth je nemarno bacila ključeve na stolić u hodniku. Brzinska večera s Gnjavatorom pokazala se iznenađujuće jednostavnom. Usto joj je dao i neke dodatne pojedinosti o bombi. U uličici su pronašli jedan od onih prilagođenih Magnuma. Butch je spomenuo i šuriken na koji je Rickyju svratila pozornost.

Forenzičari su radili na oružju, pokušavajući na njemu pronaći eventualne otiske, vlakna ili neke druge dokaze. Činilo se da iz pištolja neće puno izvući, no na šurikenu je, očekivano, bilo krvi, koju su poslali na DNK analizu. Sto se tiče bombe, policija je pretpostavljala da je riječ o ubojstvu povezanom s drogom. BMW je viđen i prije, parkiran na istom mjestu iza kluba. A Screamer je bio leglo dilera koji su bili vrlo osjetljivi na svoj teritorij.

Protegnula se i presvukla u bokserice. Noć je ponovno bila vruća, pa je, dok je rastezala kauč, iskreno žalila što klimatizacijski uređaj

više ne funkcionira. Uključila je ventilator i nahranila Booa, koji je, čim je smazao hranu, nastavio koračati ispred kliznih vrata.

»Nećemo valjda opet početi s tim, ha?«

Sijevnula je munja, a ona je prišla vratima i otvorila stakleno krilo, istovremeno namještajući zaštitnu mrežu i zaključavajući je. Ostavit će vrata otvorena samo na kratko noćni je zrak za promjenu imao ugodan miris. Ni trunke zadaha smeća.

Ali čovječe, bilo je vruće.

Klislula je u kupaonicu. Kada je izvadila leće, oprala zube i očistila lice, stavila je mali ručnik pod hladnu vodu i protrljala si stražnju stranu vrata. Niz kožu su joj se slijevale hladne kapi, a ona je uživala u drhtajima izlazeći iz kupaonice.

Namrštila se. U zraku se osjećao neki čudan miris. Nešto bogato i začinjeno...

Prišla je zaštitnoj mreži i udahnula nekoliko puta. Dok je udisala, osjećala je kako joj napetost u ramenima popušta.

A onda je primijetila da je Boo sjeo na stražnje noge i počeo presti kao da pozdravlja nekoga koga već poznaje.

Kojeg vruga...

Muškarac kojeg je sinoć sanjala stajao je s druge strane zaštitne mreže.

Beth je odskočila i ispustila ručnik, kroz maglu začuvši kako je teško ljosnuo o pod.

Zaštitna je mreža kliznula u stranu. Usprkos činjenici da ju je zaključala.

Onaj se prekrasni miris pojačao kada je muškarac zakoračio u njezin stan.

Uspaničila se, no shvatila je da se ne može pomaknuti.

Zaboga, bio je poput diva. Ako je njezin stan prije bio mali, sada je izgledao kao kutija za cipele. A sva ta crna koža koju je imao na sebi samo ga je činila još većim. Mora da je bio visok najmanje dva metra i težak barem sto dvadeset kilograma.

Sumo čas.

Sto ona to i.uli. 11 'im.i mu mjeru za odijelo? Bježati, trebala i .ni l'rcbal.t l'1 •

pokušavati dokopati vrata, trčati iz petnih tik.

No mogla je samo buljiti u njega.

Nosio je motociklističku jaknu usprkos vrućini, a i na dugim je nogama imao kožne hlače. Nosio je vojničke čizme s čeličnim pojačanjima na prstima, a kretao se kao da nekoga vreba.

Beth je izvila vrat da bi mu mogla vidjeti lice.

Zaboga, bio je prekrasan.

Imao je čvrstu i pravilno oblikovanu čeljust, usne su mu bile pune, a udubljenja ispod jagodičnih kostiju bacala su duboke sjene. Kosa mu je bila ravna i crna, i padala na ramena iz središnje točke niže na čelu, a na licu se nazirala sjena tamne brade. Zbog crnih sunčanih naočala koje su mu savršeno pristajale uz naizgled isklesano lice izgledao je kao plaćeni ubojica.

Kao da to ne bi bilo očito i iz prijetećeg ozračja koje se širilo iz njega.

Pušio je nekakvu tanku, crvenkastu cigaru, iz koje je jako povukao, a vršak joj je zasvijetlio jarko narančastom bojom. Ispuhao je oblak tog mirisnog dima, a kada joj je doplutao do nosnica, tijelo joj se još više opustilo.

Mora da ju je došao ubiti, pomislila je. Nije znala čime je zaslužila atentat, no kada je ispuhnuo još jedan oblak toga što je pušio, jedva da se mogla sjetiti gdje se nalazi.

Tijelo joj je zateturalo kada je krenuo prema njoj. Prestravila ju je pomisao na ono što će se dogoditi kada joj priđe, no primijetila je, apsurdno, da Boo prede i omata se muškarcu oko gležnjeva.

Taj je mačak izdajica. Ako nekim čudom preživi noć, definitivno će mu početi kupovati hranu na akcijama.

Bethin se vrat ponovno izdužio kada je prihvatila muškarčev čvrst, divlji pogled. Kroz naočale nije vidjela koje su mu boje oči, no njegov je pogled pekao.

A onda se dogodilo nešto nevjerojatno. Kada se zaustavio pred njom, osjetila je nalet čiste, nerazrijeđene požude. Prvi put u životu tijelo joj se opasno uspalilo. Bila je uspaljena i vlažna.

Njezina se utroba rastvarala pred njim.

To je kemija, ošamućeno je pomislila. Cista, sirova, životinjska kemija.

Štoga da je imao, ona je željela.

»Mislio sam da bismo mogli pokušati ponovno«, rekao je.

Glas mu je zvučao kao duboka grmljavina u čvrstim grudima. Imao je tračak stranog naglaska, no nije ga znala smjestiti.

»Tko si ti?« izdahnula je šaptom.

»Ovdje sam zbog tebe.«

Toliko joj se zavrtjelo da se morala uhvatiti za zid.

»Zbog mene? Kamo...« Zašutjela je zbog zbunjenosti. »Kamo ćeš me odvesti?«

Na most? S kojega će baciti njezino tijelo u rijeku?

Rukom je premostio udaljenost koja im je razdvajala tijela i primio joj bradu kažiprstom i palcem. Nagnuo joj je glavu na jednu stranu.

»Hoćeš li me ubiti brzo?« protisnula je. »Ili polako?«

»Nema ubijanja. Zaštita.«

Dok je spuštao glavu, rekla je samoj sebi da bi mu trebala pružiti otpor bez obzira na to što govori. Morala je natjerati ruke da prorade. I noge isto. Problem je bio u tome što ga nije zaista željela odgurnuti. Duboko je udahнула.

Dobri Bože, mirisao je fantastično. Svježi, čisti znoj. Težak muški mošus.

Taj dim.

Njegove su joj usne dotaknule vrat. Čula je kako uvlači zrak. Kožna mu je jakna zapucketala kada su mu se pluća napunila i prsa raširila.

»Skoro si spremna«, tiho je rekao. »Uskoro će se dogoditi.«

Ako je to o čemu je govorio imalo ikakve veze s tim da se skinu, u potpunosti se slagala. Isuse Bože, mora da o tome ljudi govore kada počnu raspredati poetične priče o seksu. Nije dovodila u pitanje potrebu da ga osjeti u sebi. Znala je samo da će umrijeti ako on ne skine hlače. Odmah.

Beth je ispružila ruku prema njemu želeći ga dodirnuti, no kada je pustila zid, počela je padati. U naizgled jednom pokretu stavio je cigarilos među svoje okrutne usne i bez problema je uhvatio. Kada ju je podignuo s poda, naslonila se na njega, ni ne trudeći se pretvarati da se opire. Nosio ju je kao da ne teži ništa, i prešao sobu u dva koraka.

Kada ju je spustio na kauč, kosa mu je pala naprijed, a ona je podignula ruku i dodirnula te crne valove. Bili su gusti i mekani. Stavila mu je dlan na lice, a iako je izgledao iznenađen, nije se izmaknuo.

Zaboga, iz svake pore na njegovu tijelu zračio je seks, od snage njegova tijela do načina na koji se kretao i mirisa njegove kože. Nije bio nalik nijednom muškarcu kojega je ikada upoznala. Njezino je tijelo to znalo jednako jasno kao i njezin mozak.

»Poljubi me«, rekla je.

Stajao je nad njom poput tihe prijetnje.

Impulzivno je povukla revere njegove jakne i pokušala ga povući na svoje usne.

Uhvatio joj je oba zapešća jednom rukom. »Polako.«

Polako? Nije željela polako. »Polako« definitivno nije bilo u planu.

Pokušala se osloboditi njegova stiska, a kada nije uspjela, izvila je leđa.

Grudi su joj se napele o majicu, i počela je trljati bedra jedno o drugo, predosjećajući kakav bi osjećaj bio da je on među njima.

Kada bi samo stavio ruke...

»Blagi Bože«, promrmljao je.

Nasmiješila mu se, uživajući u gladi koja mu se odjednom pojavila na licu.

»Dodirni me.«

Stranac je počeo odmahivati glavom. Kao da je pokušava razbistriti.

Rastvorila je usne i frustrirano zastenjala.

»Skini mi majicu.« Ponovno je izvila tijelo, nudeći mu se, umirući od želje da sazna postoji li u njoj nešto još više vruće, nešto što bi on mogao probuditi svojim rukama. »Hajde.«

Izvadio je cigarilos iz usta. Obrve su mu bile čvrsto skupljene, a njoj je u magli glavom prošla misao da bi trebala biti prestravljena. Umjesto toga, privukla je koljena i podignula bokove s kauča. Zamislila je kako joj ljubi unutrašnjost bedara i ustima pronalazi njezinu vruću točku. Kako je liže.

Iz usta joj se ponovno otelo stenjanje.

Wrath je bio zapanjen.

A on nije bio vampir kojemu se to često događalo.

Sveca mu.

Ta je polutanka bila nešto najseksepilnije što je u životu vidio. A znao se tu i tamo zateći s pravim komadom.

Bilo je to od crvenih cigareta. To mora da je to. I mora da su ga stvarno smutile, jer je bio više nego spreman uzeti je.

Promotrio je cigarilos.

No, to je stvarno racionalizacija i pol, pomislio je. Šteta što je to sranje relaksans, a ne afrodizijak.

Ponovno je zastenjala. Tijelo joj se izvijalo u seksi valovima, a noge se raširile. Miris njezina uzbuđenja pogodio ga je kao metak. Zaboga, pao bi na koljena da nije već sjedio.

»Dodirni me«, prostenjala je.

Wrathu je krv jurila žilama kao da trči iz petnih žila, a erekcija mu je pulsirala kao da ima vlastito srce.

»Nisam zato došao«, rekao je.

»Svejedno me dodirni.« Znao je da bi trebao odbiti. To nije bilo morali su razgovarati.

Možda bi se trebao vratiti kasnije.

Izvila je tijelo, gurajući se o ruku kojom.

Kada su joj grudi napele majicu, morao u boriti oči.

Sme je da krene. Zaista je vrijeme da

Samo što nije mogao otići a da je barem

Da, ali bio bi sebični gad kad bi jt taknuo. Odvratni sebični gad kada bi uzeo bih što mu je nudila u dimnoj izmaglici.

Wrath je opsovao i otvorio oči. Čovječe, bio je tako hladan. Hladan doća.

Dovoljno vruća da otopi taj led, barem

A on je tako dugo čekao. Snagom uma ugasio je svjetla u sobi. Zatim stražnja vrata, poslao mačka u kupaonicu i zatvorio i zaključao sve brave u stanu.

Pažljivo je namjestio cigarilos na rub stolić stio joj ruke. Zgrabila mu je jaknu.

Zatim je na red došao njegov njih je zadržao u blizini kauča.

Wrath se nadvio nad nju. Dah joj PO menti kada JOJ je obuhvatio usne ustima trznula, odmah se povukao. Namrštio se i dod jMio da se

»Zaboravi«, rekla mu je povlačeći Vraga će zaboraviti. Neka Bog pomogne tom , je ozlijedio. Wrath će mu iščupati udove i jeku koji na ulici.

Nježno je poljubio masnicu koja je već nestajala, a zatim joj kliznuo jezikom niz vrat. Kada je ovaj put isturila grudi, uvukao je ruku pod njezinu tanku majicu i dodirnuo joj glatku, toplu kožu. Trbuh joj je bio

ravan, a on ga je obuhvatio rukom i ispunio prostor između njezinih kukova. Pohlepno je želio spoznati više, pa joj je svukao majicu i bacio je na stranu. Grudnjak joj je bio blijede boje, a on je prstima prešao po njegovim rubovima prije nego što je dlanovima obuhvatio izbočine kremaste boje. Njezine su mu grudi ispunile ruke, a bradavice su joj bile kao tvrdi pupoljci pod mekanim satenom.

Wrath je izgubio kontrolu.

Izbacio je ocnjake, ispustio šišteći zvuk i pregrizao prednju kopču grudnjaka.

Grudnjak se raspuknuo, a on se usnama bacio na jednu od njezinih bradavica, uvlačeći je u usta. Dok je sisao, premjestio se i legao na nju cijelim tijelom, kliznuvši joj između nogu. Upila je njegovu težinu uz grleni uzdah.

Gurnula je ruke među njih hvatajući mu prednju stranu košulje, no nije imao strpljenja čekati da mu je skine. Podignuo se i otrgnuo je s tijela, čupajući gumbе i puštajući ih da se razaspu po podu. Kada se ponovno spustio, njezine su grudi udarile o zid njegovih prsta, a tijelo joj je poletjelo prema njegovom.

Želio ju je ponovno poljubiti u usta, no nije više bio u stanju za bilo što lagano i nježno, pa joj je umjesto toga jezikom obljudio grudi, a zatim se spustio prema truhu. Kada joj je stigao do bokserica, povukao ih je niz njezine dugačke, glatke noge.

Wrath je osjetio kako mu je nešto u glavi eksplodiralo kada je do njega dopro svjež val njezina mirisa. Već je bio opasno blizu orgazma, batina mu je bila spremna za ispucavanje, a tijelo mu se treslo od potrebe da je uzme. Stavio joj je ruku između bedara. Bila je toliko vlažna i vruća da je zarežao.

Ma koliko bio sluđen, morao ju je probati prije nego što se probije u nju.

Skinuo je sunčane naočale i stavio ih do cigarilosa, a zatim joj počeo utiskivati poljupce po bokovima i po gornjoj strani bedara.

Ruke su joj se petljale u njegovu kosu dok ga je onamo kamo je i sam krenuo.

Poljubio joj je najmekšu kožu i uvukao je u ust njegovim dodirom svršavala i svršavala, sve dok odupirati svojoj potrebi. Povukao se, iskobeljao izh ponovno prekrrio svojim tijelom.

Omotah mu je noge oko bokova, a on ' osjetio njezinu vrućinu na svojoj erekciji. kada je

Upotrijebio je zadnje atome snage da « j , pogleda je u oči. od nje i »Nemoj prestati«, dahnula je. »želim te osjetiti u Wrath je spustio glavu u mirisnu udubinu Polako je odmaknuo bokove.

Vršak njegova

prekrasno je kliznuo u nju, a on se zario u penisa snažnim zamahom. njezino tijelo jednim

Urliknuoje u ekstazi.

Raj. Suda je znao što znači biti u raju

U svojoj se spavaćoj sobi gospodin X. presvukao u crne kargo hlače i navukao crnu najlonsku košulju. Bio je zadovoljan sastankom Društva toga popodneva. Pojavili su se svi degradi, svi do jednoga. Većina ih se bez poteškoća pokorila novom vodstvu. Nekoliko bi ih moglo praviti probleme.

Malobrojni su se pokušali ulizivati.

Cime nisu postigli ništa.

Na kraju sastanka odabrao je njih dvadeset i osam koji će ostati na području Caldwell. Izbor je utemeljio na onome što je o njima čuo te na dojmu koji su ostavili na njega pri susretu uživo. Dvanaestorica iz te grupe bili su vrhunski igrači, pa je njih podijelio u dva jednakobrojna elitna eskadrona. Preostalu šesnaestoricu podijelio je u četiri skupine podređenih.

Nikome se nije svidio taj aranžman. Bili su naviknuti raditi samostalno, a najboljima se pogotovo nije sviđalo što su vezani. Baš šteta. Prednost podjele u eskadrona bila je u tome što je svakom mogao dodijeliti jedan dio grada, odrediti kvote i precizno pratiti performanse.

Ostale je poslao natrag na dosadašnje položaje.

Sada, kada je organizirao i rasporedio snage, usredotočit će se na prikupljanje informacija. Imao je zamisao o tome kako bi stvar mogla funkcionirati, a te ju je večeri namjeravao testirati.

Prije nego što je izašao u noć, bacio je svakom od svoja dva pitbula kilogram sirova mesa. Volio ih je držati gladnima, pa ih je hranio svaki drugi dan. Ta je dva psa, oba mužjaka, imao nekih pet godina, a lancem ih je privezao na suprotnim stranama kuće, jednog sprijeda, a drugog straga. Bio je to logičan raspored s obrambenog

gledišta, no morao je misliti i na praktičnost. Jednom ih je prilikom vezao zajedno i odmah su se bacili jedan drugome za vrat.

Podignuo je torbu, zaključao kuću i prešao travnjak. Ranč na kojem je živio izgledom je bio strašilo iz sedamdesetih s oblogama od lažne opeke, a on je namjerno zadržao ružnu vanjštinu. Bilo mu je bitno da ne odskače od okoline, a nijedna od kuća u njegovu ruralnom kvartu nije izgledala kao da će se uskoro prodati za neke veće novce.

Osim toga, kuća je bila nebitna. Ono važno bila je zemlja. Četrdeset tisuća kvadratnih metara, što znači da mu je privatnost bila zajamčena. Osim toga, iza kuće se nalazio stari štagalj okružen drvećem. Njega je pretvorio u radionicu, a zaštita koju su mu pružali hrastovi i javori bit će važna.

Na kraju krajeva, vrištanje se može daleko čuti.

Opipao je ključeve tražeći onaj pravi. Budući da je te večeri namjeravao raditi, svoj je jedini luksuz, crni Hummer, ostavio u garaži. Četiri godine star Chryslerov karavan bio je mnogo bolja krinka, a trebalo mu je deset minuta da se tim nezamjetnim automobilom odveze do centra.

Caldwellska Dolina kurvi pokrivala je područje od tri slabo osvijetljene ulice prepune smeća gore pokraj mosta. Promet je večeras bio gust u tom grešnom prolazu, pa se zaustavio uz pločnik i promatrao što se događa pod svjetlom razbijene ulične svjetiljke. Automobili su vijugali mračnom ulicom, a svjetla kočnica bljeskala su kada bi se vozači zaustavili da prouče što se nudi uz cestu.

Uteškoj ljetnoj vrućini cure su izašle u stilu, ljuljuškajući se na kilometarskim potpeticama, grudi i guzica jedva prekrivenih odjećom koja je omogućivala jednostavan pristup.

Gospodin X. otvorio je patentni zatvarač na torbi te izvadio injekciju napunjenu heroinom i lovački nož. Sakrio je oba predmeta u vozačevim vratima, a zatim spustio suvozačev prozor i priključio se rijeci automobila.

Samo je jedan od mnogih, mislio je. Samo još jedan jadnik koji bi htio malo umočiti.

»Tražiš društvo?« doviknula mu je jedna od kurvi.

»Hoćeš probati?« upitala je druga, tresući guzicom kao kantom boje.

U drugom je prolazu pronašao što je tražio plavušu dugih nogu i velikih sisa.

Baš onakva kurva kakvu bi si platio da još uvijek ima funkcionalan falus.

Ovo će biti dobro, pomislio je gospodin X. nagazivši na kočnice. Ubijanje onoga što više nije mogao imati pružalo mu je posebnu vrstu zadovoljstva.

»Hej, šećeru«, rekla je prišavši mu. Naslonila je podlaktice na vrata i nagnula se kroz prozor. Mirisala je na žvake od cimeta i teški parfem. »Kako si mi večeras?«

»Moglo bi i bolje. Koliko će me koštati da kupim osmijeh?«

Bacila je pogled na unutrašnjost automobila i njegovu odjeću. »Za pedeset ćeš dobiti dobar provod. Kako god ti se sviđa.«

»To je previše.« No samo se poigravao. Već je znao da želi nju.

»Četrdeset?«

»Pokaži mi sise.«

Podignula je majicu.

Nasmiješio se i otvorio vrata. »Kako se zoveš?«

»Cherry Pie. No možeš me zvati kako god hoćeš.«

Gospodin X. odvezao ih je iza ugla, do zaklonjenog mjesta pod mostom.

Bacio je novac na pod, pod njezine noge, a kada se sagnula da ga podigne, zabio joj je iglu u vrat i pritisnuo štrcaljku do kraja. Trenutak kasnije tijelo joj je omlohavilo kao da je krpena lutka.

Gospodin X. se nasmiješio i namjestio je u sjedalu tako da izgleda kao da sjedi. Zatim je bacio iglu kroz prozor, gdje se pridružila desecima ostalih, i stavio mjenjač u brzinu.

U svojoj podzemnoj klinici Havers je podignuo pogled s mikroskopa, toliko zapanjen da mu se prekinula koncentracija. Veliki samostojeći sat kucao je u kutu njegova laboratorija, obavještavajući ga da je vrijeme za večernji obrok, no nije želio prekidati rad. Ponovno je stavio oko na okular, pitajući se je li umislio ono što je vidio. Naposljetku, moguće je da mu očaj utječe na objektivnost.

Ali ne, stanice krvi bile su žive.

Izdahnuo je zadrhtavši.

Njegova je vrsta gotovo slobodna.

On je gotovo slobodan.

Napokon, uskladištena krv koja je još uvijek upotrebljiva.

Kao liječniku, ruke su mu uvijek bile vezane kada je morao operirati i rješavati određene komplikacije pri porođaju. Transfuzije od jednog vampira drugom u stvarnom vremenu bile su moguće, no budući da su pripadnici njegove rase bili raštrkani i malobrojni, znalo je biti teško na vrijeme pronaći darivatelje.

Već je stoljećima želio osnovati banku krvi. Problem je bio u tome što je vampirska krv iznimno nestabilna te ju je oduvijek bilo nemoguće pohraniti izvan tijela. Zrak, ta nevidljiva zavjesa koja je prekrivala Zemlju i omogućivala život, bio je jedan od problema, a nije bilo potrebno mnogo njegovih molekula da kontaminira uzorak. Bila je dovoljna jedna ili dvije da se plazma dezintegrira i ostavi crvena i bijela krvna zrnca da se sama snalaze. Za što, naravno, nisu bila sposobna.

Isprva mu nikako nije bilo jasno. Krv sadrži kisik. Zbog toga je crvena kad izađe iz pluća. Ta ga je nelogičnost dovela do nekih fascinantnih otkrića o plućnoj funkciji u vampira, ali ga nije nimalo približila cilju.

Pokušao je izvaditi krv i odmah je cjevčicom prenijeti u hermetički zatvoren spremnik. To najočitije rješenje nije funkcioniralo. Svejedno je došlo do dezintegracije, samo sporije. Na temelju toga zaključio je da mora postojati još neki čimbenik, nešto što je urođeno tjelesnom okruženju i čega nema kada se krv odvoji od tijela. Pokušao je izolirati uzorke na toplom, pa na hladnom. U

fiziološkoj otopini i ljudskoj plazmi.

U mislima je frustrirano premetao permutacije svojih eksperimenata.

Provodio je nove testove i pokušavao s drugačijim pristupima. Ponavljao je pokušaje. Napuštao je projekt. Vraćao mu se.

Prolazila su desetljeća. I još desetljeća.

A onda mu je osobna tragedija dala vrlo intiman razlog da riješi problem.

Nakon smrti svoje šelan i novorođenog sina pri porođaju prije nešto više od dvije godine postao je opsjednut zagonetkom i počeo iz početka.

Pokretačka sila bila mu je vlastita potreba za hranjenjem.

Obično je morao piti samo jedanput u šest mjeseci, jer je njegova krvna loza bila snažna. Nakon smrti svoje prekrasne Evangaline čekao je koliko god je mogao, sve dok nije pao u krevet izmučen glađu. Kada je napokon zatražio pomoć, mrzio je činjenicu da je njegova želja za životom dovoljno snažna da ga natjera da pristane piti od druge ženke. Dopustio je samom sebi da uzme u obzir mogućnost hranjenja samo zato što je bio uvjeren da neće biti isto kao i s Evangaline. Sigurno neće ukaljati sjećanje na nju uživanjem u krvi neke druge ženke.

Bilo je toliko vampira kojima je pomogao da nije bilo teško pronaći ženu koja je bila spremna ponuditi mu se. Odabrao je prijateljicu koja nije bila združena i nadao se da će svoju tugu i poniženje moći zadržati za sebe.

Stvar se pretvorila u noćnu moru. Toliko se su se, čim je namirisao krv, probudio grabežljivac u njen da na prijateljicu i pio takvom silinom da joj je poslije.

Skoro joj je odgrizao ruku.

Njegov je postupak bio u oštroj suprotnosti sa sy mislio o sebi. Uvijek je bio džentlmen, učenjak, iscjelit koji nije bio rob primitivnih poriva svoje vrste.

No s druge strane, uvijek je prije toga bio sit. A grozna je istina bila da je beskrajno uživao u Način na koji mu je, glatka i topla, tekla niz grlo, snaga koju mu je podarila.

Pružila mu je zadovoljstvo. I sve što je htio bilo Od srama je povratio. I zakleo se da nikada više piti iz vene.

To je obećanje i održao, iako je zbog njega oslabio J da mu se, kada je pokušavao usredotočiti misli, činilo uhvatiti maglu. Od izgladnelosti je osjećao stalnu bol pkušava Njegovo tijelo, žudeći za okrepom koji nije moglo dobitj .

Cr^uhu. opustošilo je samo sebe da bi ga održalo na životu. Tolik vio da je odjeća visjela s njega kao vreća, a lice mu je postaj i sivo. ° opijeno No stanje u kojem se našao uputilo ga je u pravom smjeru.

Rješenje je bilo očito.

Moraš nahraniti ono što je gladno.

Hermetički zatvoren postupak u kombinaciji s količinom ljudske krvi dao mu je žive stanice za kojima žudio.

Pod mikroskopom je promatrao kako vampirske stat).

i nepravilnijeg oblika od ljudskih, polako proždiru ono dao. Broj ljudskih stanica u utorku smanjivao se, i kladi, kada ih nestane, sposobnost npr pasti na nulu.

Sve što je morao učiniti bilo je odgovarajućom Uzet će pola litre krvi od Ženke, količinom ljudske krvi, a zatim,, Ako sve dobro prođe, odluče dđištenja krvi. To će spasiti brojne pacijente odreći intimnosti koju podražumijevi ynjen/

Havers je podignuo pogled s milcSkopa, J stolu zacijelo ga da već dvadeset minuta bulji u stanice Gore već čeka salata kao predjelo za ru^aU

r

uspūt se zausta-

Skinuo je bijelu kutu i ptošao kr^^Jcu/pacijenata. Ustavivši da popriča s bolničkim osobljem rcbJiko .ĵratnih metara i nova se prostirala na nešto više 0d petStot|na

kuće. u njQj su

bila sakrivena duboko pod zemljom isp^ njegoV^čkih soba i prose nalazile tri operacijske dVorane; m%0 bol,, ica sa zasebnim storija za preglede, laboratorij, n]cgov ^.

&kac/uću pacijenata, a ulazom s ulice. Na godinu je pnmao ^ ti/orodaja i drugih po potrebi je obavljao i kućne posjete ,j/ hitnih slučajeva.

zianjivao se i opseg No zajedno s opadanjem broja stai^ sm '

njegova posla.

,okmoj prednosti

U usporedbi s ljudima, Vampiri^ u g/zacjeljivala. Nisu kada je bila riječ o zdravlju. Tijela ^^ skk No Bog ti

obolijevali od bolesti kao Što su rak,^ i Aannl Nitko ti ne pomogao ako ti se dogodi nežgoda Mfej^ c\ p prijelaza ili odbi mogao pomoći. Vampiri su umirat

jikc,m 1 je plodnost. Čak mah nakon njega. Još jedan golem pr^ bi[a j ^jele porođaj, bilo i ako bi došlo do začeca, ženke često Hpreživ/^lampsije. Mrtvo-zbog gubitka krvi ili zbog 1Zn,mno raij\ d ^ dobi rodenčad ,e bila uobičajena pojava ^ u ^

nevjerojatno visoka.

Bolesnima, ozlijeđenima i umirućima ljudski liječnici nisu bili dobar izbor, iako je anatomija njihovih dviju vrsta u mnogim aspektima bila

slična. Kada bi ljudski liječnik zatražio krvnu pretragu na uzorku vampirske krvi, nalaz bi pokazivao svakojake anomalije, a liječnik bi bio uvjeren da je pronašao nešto vrijedno objave u najprestižnijim medicinskim časopisima. Najbolje je bilo izbjegavati privlačenje takve vrste pozornosti.

Povremeno bi, međutim, poneki pacijent završio u ljudskoj bolnici, a taj je problem bio sve češći nakon uvođenja telefonskih brojeva za hitne službe i sve bržeg pristizanja hitne pomoći na mjesto nesreće. Kada bi vampira zadesila ozljeda toliko teška da ostane bez svijesti izvan svog doma, postojala je opasnost da će ga pokupiti kola hitne pomoći i odvesti u ljudsku bolnicu.

Isposlovati mu otpust iz bolnice usprkos preporuci liječnika da ostane uvijek je bilo komplicirano.

Havers nije bio arogantan, no znao je da je najbolji liječnik na raspolaganju svojoj vrsti. Dvaput je studirao medicinu na Harvardu, jedanput krajem devetnaestog stoljeća, a drugi put osamdesetih godina. U oba je slučaja u prijavi naveo da je hendikepiran, pa mu je fakultet dopustio korištenje posebnih povlastica. Nije mogao ići na predavanja jer su se održavala tijekom dana, no njegovu je sluganu dopušteno da pravi bilješke na predavanjima i predaje njegove ispite. Havers je čitao sve tekstove, dopisivao se s profesorima, pa čak i dolazio na seminare i diskusije koji su se održavali navečer.

Uvijek je volio studirati.

Kada se uspeo uz stube, nije se iznenadio vidjevši da Marissa nije sišla u blagovaonicu. Iako se ručak posluživao svake noći u jedan.

Otišao je do njezinih odaja.

»Marissa?« zazvao je kroz vrata. Jedanput je pokucao. »Marissa, ručak!«

Havers je gurnuo glavu kroz vrata. Svjetlost s lustera u hodniku prodrla je u sobu, utisnuvši zlaćani rez u tamu. Teški su zastori još uvijek bili navučeni preko prozora, a Marissa nije uključila nijednu svjetiljku.

»Marissa, dušo?«

»Nisam gladna.«

Havers je ušao u sobu. U mraku je nazirao njezin krevet s baldahinom i malenu izbočinu njezina tijela ispod pokrivača.

»Ali sinoć nisi došla na ručak. Ni na večeru.«

»Poslije ću sići.«

Zatvorio je oči, zaključivši da se sinoć otišla hraniti. Nakon svakog susreta s Wrathom danima bi bila povučena u sebe.

Sjetio se živih stanica u svom podzemnom laboratoriju.

Wrath je možda po rođenju njihov kralj i možda ima najčišću krv od svih njih, no taj je ratnik bio pravi gad. Uopće ga nije diralo kako se njegovi postupci odražavaju na Marissu. Možda čak nije ni znao koliko je boli njegova okrutnost.

Bilo je teško odlučiti koji je zločin gori.

»Ostvario sam važan napredak«, rekao je Havers, prišavši joj i spuštajući se na krevet. »Oslobodit ću te.«

»Od čega?«

»Od tog... ubojice.«

»Ne govori tako o njemu.«

Zaškrgutao je zubima. »Marissa...«

»Ne želim biti slobodna od njega.«

»Kako to možeš reći? Ponaša se prema tebi bez imalo poštovanja. Mrska mi je pomisao da se taj divljak hrani s tebe u nekoj uličici...«

»Idemo kod Dariusa. Ondje ima svoju sobu.«

Od pomisli da je u doticaju s još jednim od tih ratnika nije bio ništa sretniji.

Svi su bili zastrašujući, a od nekolicine mu se doslovno ledila krv u žilama.

Znao je da je Bratstvo crnog bodeža nužno zlo u obrani njihove vrste, kao i da bi morao biti zahvalan na zaštiti koju joj ono pruža. No od pomisli na njegovo postojanje osjećao je samo jezu. Činjenica da je svijet dovoljno opasan, a neprijatelji njihove vrste dovoljno moćni da su im potrebne osobe poput tih ratnika bila je tragična.

»Ne moraš si to činiti.«

Marissa se okrenula u krevetu, okrenuvši mu leđa. »Ostavi me.«

Havers je položio ruke na koljena i uspravio se na noge. Jedva se sjećao Marisse prije nego što je počela opsluživati njihova strašnog kralja. Sjećao se samo djelića osobe kakva je bila i bojao da je ta radosna, nasmiješena mlada ženka sada zauvijek izgubljena.

A što je ostalo od nje? Utučena, potištena sjena koja je lebdjela njegovom kućom i patila za mužjakom kojem ni najmanje nije bilo stalo do nje.

»Nadam se da ćeš se predomisli u vezi s ručkom«, tiho je rekao Havers.

»Volio bih da mi praviš društvo.«

Tiho je zatvorio vrata i spustio se kićenim zavojitim stubištem. Stol u blagovaonici bio je postavljen onako kako je volio, s punom postavom tanjura, čaša i srebrnine. Sjeo je na čelo ulaštenog stola, a jedna od njegovih sluganki prišla mu je da bi ga poslužila vinom.

Pogledao je tanjur zelene salate pred sobom i prisilio se da se nasmiješi.

»Karolyn, ova salata je predivna.«

Karolyn je pognula glavu, a oči su joj zablistale na te riječi pohvale. »Danas sam otišla na zelenu tržnicu samo da vam pronađem najbolju glavicu.«

»E pa svakako cijenim tvoj trud.« Havers je zarezao mekane zelene listove dok je Karolyn izlazila, ostavivši ga samog u prekrasnoj prostoriji.

Pomislio je na svoju sestru, šćućurenu u krevetu.

Havers je po prirodi i zanimanju bio iscjelitelj, mužjak koji je cijeli svoj život posvetio služenju drugima. No da Wrath ikad pretrpi dovoljno teške ozljede da bude primoran zatražiti njegovu pomoć, Havers bi bio u iskušenju da ostavi to čudovište da krvari do smrti.

Ili da ga ubije na operacijskom stolu nekim slučajnim previdom.

Trpcth je polako dolazila svijesti. Osjećala se kao da izranja nakon XII/ savršeno izvedenog skoka na glavu. Iz tijela joj je isijavalo duboko zadovoljstvo dok se budila iz zaštićenog svijeta snova.

Nešto joj je bilo na čelu.

Otvorila je oči. Dugi muški prsti prelazili su joj korijenom nosa. Kliznuli su joj niz obraz, a zatim prešli na čeljust.

Iz kuhinje je dopiralo dovoljno svjetla da razabere obrise muškarca koji je ležao uz nju.

Bio je duboko koncentriran dok joj je istraživao lice. Oči su mu bile zatvorene, izduljene obrve skupljene, a guste trepavice dodirivale su mu visoke, aristokratske jagodice. Ležao je na boku, a njegova ramena preprečivala su joj pogled na staklena vrata.

Zaboga, bio je golem. I nabildan.

Nadlaktice su mu bile poput njezinih bedara. Mišići na trbuhu ocrtavali su mu se kao da pod kožom šverca valjke za bojanje. Noge

su mu bile široke i čvrste. A ud mu je bio velik i impresivan kao i sve ostalo na njemu.

Kada joj se prvi put približio gol i kada ga je uspjela dotaknuti, šokirala se.

Na trupu, rukama i nogama uopće nije imao dlaka. Samo glatka kože nategnuta preko čvrstih mišića.

Pitala se zašto brije cijelo tijelo, čak i međunožje. Možda je nekakav bodibilder.

Iako joj nikako nije bilo jasno zašto bi se zbog toga tako raspištolio s britvom.

Nije se mogla baš jasno sjetiti što se među njima dogodilo. Nije bila sasvim sigurna kako joj je ušao u stan. Ni što joj je rekao. No svega što su činili u vodoravnom položaju sjećala se jasno kao dan.

Sto i nije bilo čudno, s obzirom na to da je s njim doživjela prve orgazme u životu.

Prstima joj je zaobišao vršak brade i dodirnuo joj usne. Palcem joj je pogladio donju usnicu.

»Prelijepa si«, prošaptao je. Zbog laganog naglaska glas R zvučao je kao da mu se prelijeva preko jezika, gotovo kao da prede.

Pa, to ima smisla, pomislila je. Kada ju je dodirivao, i osjećala se prelijepom.

Spustio je usne na njezine, no nije ništa očekivao. Taj poljubac nije bio zahtjev. Bio je više nalik zahvali.

Negdje u sobi zazvonio je mobitel. Melodija joj nije bila poznata.

Reagirao je tako brzo da je poskočila. Jednog je trena ležao uz nju, a drugog je već bio pokraj svoje jakne. Otklopio je telefon.

»Da?« Glasa koji joj je rekao da je prelijepa više nije bilo. Sada je režao.

Navukla je plahtu na prsa.

»Nađemo se kod D.-a. Daj mi deset minuta.«

Prekinuo je vezu, vratio mobitel u jaknu i uzeo hlače u kojima je došao.

Prijetnja oblačenjem donekle joj je vratila osjećaj za stvarnost.

Za Boga miloga, je li se ona to upravo poseksala stvarno, stvarno dobro, nepojmljivo dobro poseksala s potpunim neznancem?

»Kako se zoveš?« upitala ga je.

Dok je navlačio crne kožne hlače uz bedra, uhvatila je fantastičan prizor njegove stražnjice.

»Wrath.« Prišao je stolu i uzeo sunčane naočale. Kada je sjeo uz nju, bile su na mjestu. »Moram ići. Možda se neću stići noćas vratiti, ali pokušat ću.«

Nije željela da ode. Sviđalo joj se osjećati kako njegovo tijelo zauzima poveći dio njezina kauča.

Ispružila je ruku prema njemu, no onda ju je povukla. Nije željela izgledati posesivno.

»Ne, dodirni me«, rekao je, nagnuvši tijelo prema njoj i omogućujući joj potpun pristup svemu što je mogla poželjeti.

Stavila mu je ruku na prsa. Koža mu je bila topla, a srce jednoliko udaralo.

Primijetila je da na lijevom prsnom mišiću ima okrugli ožiljak.

»Moram te nešto pitati, Wrath.« Sviđalo joj se izgovarati njegovo ime, iako je bilo čudno. »Kog vruga radiš ovdje?«

Lagano se nasmiješio, kao da mu se sviđa njezina sumnjičavost. »Ovdje sam da se pobrinem za tebe, Elizabeth.«

E pa to je definitivno učinio.

»Beth. Zovu me Beth.«

Nagnuo je glavu. »Beth.«

Ustao je i posegnuo za košuljom. Kliznuo je rukama po njezinu prednjem dijelu, kao da traži gumbe.

Neće ih baš previše pronaći, pomislila je. Većina ih je bila rasuta po podu njezina stana.

»Imaš tu nekakav koš za smeće?« upitao je, kao da je shvatio istu stvar.

»Ondje. U kutu.«

»Gdje?«

Ustala je, još uvijek omotana u plahtu, i uzela košulju. Činilo joj se kao da nešto gubi njezinim bacanjem.

Kada je vratila pogled na njega, već je bio navukao crni remen za bodeže na голу kožu. Dva su mu bodeža bila prekrižena na sredini prsa, dršcima prema dolje.

Začudo, pogled na njegovo oružje smirivao ju je. Pomisao na to da postoji neko logično objašnjenje za njegovo pojavljivanje došla joj je kao olakšanje.

»Sigurno je Butch to smislio?«

»Butch?«

»On te poslao da me čuvaš?«

Navukao je jaknu, a njezina širina dodatno mu je proširila ramena. Koža od koje je bila izrađena bila je tamna kao i njegova kosa, a u jedan rever crnim je koncem bio ušiven složen uzorak.

»Čovjek koji te sinoć napao«, rekao je. »Nisi ga nikad prije vidjela?«

»Ne.« Obgrlila se rukama.

»Je li policija bila dobra prema tebi?«

»Uvijek su dobri prema meni.«

»Jesu li ti rekli kako se zove?«

Klimnula je. »Da, ni ja nisam mogla vjerovati. Mislila sam da se Butch šali kada mi je rekao. Billy Riddle zvuči kao ime nekog lika iz crtica, a ne silovatelja, ali očito je da tip ima razrađen način rada i dosta prakse...«

Zašutjela je. Wrathovo je lice poprimilo tako prijeteći izraz da je ustuknula.

Zaboga, ako je Butch grub prema prijestupnicima, ovaj tip je još daleko smrtonosniji.

No onda mu se izraz lica promijenio, kao da je zakopao te emocije jer je znao da je malo plaše. Otišao je do kupaonice i otvorio vrata. Boo mu je skočio u ruke, a teškim je zrakom zavibrirao zvuk dubokog, ritmičnog predenja.

Samo što definitivno nije dolazio od njezina mačka.

Grlene su se vibracije čule od muškarca koji je u rukama držao njezina kućnog ljubimca. Boo je uživao u pažnji, tarući glavu o širok dlan koji ga je gladio.

»Dat ću ti svoj broj mobitela, Beth. Moraš me nazvati ako se na bilo koji način osjetiš ugroženom.« Spustio je mačka i izdeklamirao niz brojki. Natjerao ju je da ih ponavlja dok ih nije zapamtila. »Ako se noćas više ne vidimo, sutra ujutro dodi u Aveniju Wallace 816. Sve ću ti objasniti.«

A onda ju je neko vrijeme samo gledao.

»Dodi ovamo«, rekao je.

Tijelo joj je poslušalo prije nego što joj je mozak stigao poslati naredbu da se pomakne.

Kada mu se približila, stavio joj je jednu ruku oko struka i povukao je na svoje čvrsto tijelo. Vruće i gladne usne spustile su se na njezine dok joj je drugu ruku zakopavao u kosu. Kroz kožne mu hlače osjetila da je ponovno spreman za seks.

A ona ga je bila spremna primiti.

Kada je podignuo glavu, nemarno joj je prešao rukom preko ključne kosti.

»Ovo nije bilo u planu.«

»Je li ti Wrath ime ili prezime?«

»Oboje.« Poljubio joj je jednu stranu vrata, sišući joj kožu. Zbacila je glavu, a on se jezikom popeo uz njegovu glatku krivinu. »Beth?«

»Hmm?«

»Ne brini zbog Billyja Riddlea. Dobit će što zaslužuje.«

Brzo ju je poljubio, a zatim izašao kroz klizna staklena vrata.

Rukom je dodirnula mjesto na vratu na kojem ju je polizao. Koža joj je bila peckava.

Beth je požurila do prozora i podignula roletu.

Više ga nije bilo.

Wrath se materijalizirao u Dariusovu salonu.

Nije očekivao da će se večer tako razvijati, a dodatne komplikacije nisu olakšavale situaciju.

Bila je Dariusova kći. Uskoro će joj se čitav svijet okrenuti naglavačke. A što je najgore od svega, večer prije bila je žrtva seksualnog napada, za Boga miloga.

Da je džentlmen, ostavio bi je na miru.

Da, baš, a kada se zadnji put ponašao u skladu sa svojim statusom?

Rhage se pojavio pred njim. Vampir je preko kožne odjeće nosio dugi crni ogrtač, koji je u kontrastu s njegovom svjetloputom ljepotom zasigurno ostavljao bez daha. Bilo je općepoznato da brat nemilosrdno koristi svoj izgled kod suprotnog spola i da mu je nakon noćnih borbi omiljen način opuštanja leći sa ženkom. Ili dvije.

Da je seks hrana, Rhage bi bio bolesno pretio.

No lijepo lice nije bilo njegova jedina kvaliteta. Taj je ratnik bio najbolji borac u Bratstvu, najjači, najbrži, najpouzdaniji. Od rođenja je bio obdaren prekomjernom tjelesnom snagom, a s degradima se najviše volio sukobljavati golih ruku bodeže je čuvao za sam kraj.

Tvrdio je da je to jedini način da osjeti ikakvo zadovoljstvo na svom poslu. U suprotnom bitke nisu trajale dovoljno dugo.

Od sve braće, Hollywood je bio onaj o kojem su mladi vampirski mužjaci razgovarali, kojega su obožavali i u kojega su se ugledali. Jedini je problem bio u tome što je njegov klub obožavatelja vidio samo sjajnu površinu i besprijekorne poteze.

Rhage je bio proklet. Doslovno. Odmah nakon prijelaza uvalio se u ozbiljne probleme. Za koje ga je Cuvardjeva, ta mistična prirodna sila koja je nadgledala njihovu vrstu iz Sjenosvijeta, bez milosti kaznila. Dvije stotine godina averzijske terapije koja se aktivirala kad god se ne bi držao pod kontrolom.

Nisi mogao ne žaliti jadnika.

»Kako smo večeras?« upitao je Rhage.

Wrath je na trenutak zatvorio oči. Presjekao ga je mutan prizor Bethina izvijenog tijela, koji je ugledao kada je podignuo pogled između njezinih nogu.

Kada je zamislio da opet osjeća njezin okus, šake su mu se stisnule, a prsti zapucketali.

Gladan sam, pomislio je.

»Spreman sam za akciju«, rekao je.

»Čekaj čas. Sto je to bilo?« upitao je Rhage.

»Sto je što bilo?«

»Kakav ti je to izraz na licu? I gdje ti je košulja, zaboga?«

»Začepi.«

»Dobro, koji... E pa kvragu.« Rhage se nasmijao. »Večeras si nešto povalio, zar ne?«

Beth nije bila nešto što je povalio. Nema šanse, i to ne samo zato što je bila Dariusova kći.

»Začepi, Rhage. Nisam raspoložen.«

»Hej, tko sam ja da ti sudim. No moram pitati, je li što valjala? Jer, brate, ne izgledaš baš opušteno. Možda bih je trebao naučiti par stvari, pa ti je onda poslati da proba ponovno...«

Wrath je mirno upoznao Rhageova leda sa zidom, gotovo mu ramenima razbivši zrcalo. »Jebeno ćeš začepiti ili ću te skratiti za petnaest centimetara.

Sam biraj, Hollywood.«

Znao je da se brat samo šali, no bilo je nešto svetogrdno u spominjanju njegova iskustva s Beth u bilo kojem kontekstu koji je imao veze s Rhageovim seksualnim životom.

A možda se Wrath osjećao i tek malčice posesivno.

»Jesmo li odlučili?« otegnuto je upitao.

»Sve mi je jasno.« Drugi se vampir nacerio, a zubi su mu zabljesnuli na privlačnom licu. »Ali daj, opusti se malo. Obično ne gubiš vrijeme sa ženkama, pa mi je samo drago da si samom sebi dao malo oduška, to je sve.«

Wrath ga je pustio.

»Ali, Isuse, pa nije mogla biti tako...«

Wrath je izvukao bodež i zabio ga u zid dva centimetra od Rhageove lubanje. Zabijanje čelika u žbuku čisto zgodno zvuči, pomislio je.

»Ne izazivaj me s ovim. Jasno?«

Brat je polako zaklimao glavom dok mu se držak bodeža ljuljuškao pokraj uha. »O da. Mislim da je kristalno jasno.«

Tohrmentov je glas prekinuo napetost. »Opa! Rhage, opet si previše seruckao?«

Wrath je još trenutak ostao nepomično stajati, tek toliko da bude siguran da je poruka shvaćena. Zatim je iščupao nož iz zida i odstupio, vrzmajući se po sobi dok su pristizala ostala braća.

Kada je stigao Vishous, Wrath ga je odveo u stranu. »Želim da mi učiniš uslugu.«

»Samo reci.«

»Ljudski mužjak. Billy Riddle. Upotrijebi svoje moći za računalom. Moram saznati gdje živi.«

V. je pogladio svoju kozju bradicu. »Zivi u gradu?«

»Mislim da da.«

»Smatraj to obavljenim, gospodaru.«

Kada su se svi okupili, čak i Zsadist, koji se udostojao pojaviti na vrijeme, Wrath je prešao na stvar.

»Sto smo saznali iz Straussova telefona, V.?«

Vishous je skinuo kapu sa znakom Soxa i rukom prošao kroz svoju tamnu kosu. Progovorio je vraćajući kapu na mjesto. »Naš se dečko volio družiti sa snagatorima, otpadnicima iz vojske i obožavateljima Jackieja Chana. Pronašao sam pozive upućene u Goldovu teretanu,

klub za paintball i dva kluba za borilačke vještine. E da, i volio je aute. U evidenciji poziva bila je i mehaničarska radionica.«

»Osobni pozivi?«

»Nekoliko. Jedan na fiksni telefon koji je isključen prije dva dana. Ostali su bili na mobitele, nije ih moguće pratiti, nisu lokalni. Sve sam ih pokušao nazvati više puta, ali nitko se nije javljao. Taj prikaz broja koji zove je baš nezgodan, zar ne?«

»Jesi li mu provjerio dosje na internetu?«

»Da. Uobičajena maloljetnička sranja s nasilnim tendencijama. Savršeno odgovara profilu degrada.«

»Sto mu je s kućom?« Wrath je pogledao blizance preko ramena.

Phury je bacio pogled na brata, a onda odlučio da će on govoriti. »Trosobni stan pokraj rijeke. Živio je sam. Nije imao previše stvari. Par pištolja ispod kreveta. Nešto srebrne municije. Prsluk od kevlar. Pornografska kolekcija koju očito više nije koristio.«

»Jeste li mu pokupili posudu?«

»Da. Kod mene je doma. Poslije ću je odnijeti u Grobnicu.«

»Dobro.« Wrath je promotrio okupljene. »Podijelit ćemo se. Svatko će dobiti svoj zadatak. Želim ući u te zgrade. Tražimo njihov operativni centar u ovom području.«

Podijelio je braću u parove. Sa sobom je uzeo Vishousa. Blizancima je rekao da odu u Goldovu teretanu i klub za paintball. Tohru i Rhageu dodijelio je klubove za borilačke vještine. On i Vishous istražiti će mehaničarsku radionicu, i nadao se da će im se posrećiti.

Jer ako netko namjerava ugraditi bombu u automobil, ne bi li mu dobro došla hidraulična dizalica?

Prije nego što su krenuli, prišao mu je Hollywood, neuobičajeno ozbiljna držanja.

»Wrath, stari, znaš da ja znam svašta izvaliti«, rekao je Rhage. »Nisam te želio uvrijediti. Neću to više spominjati.«

Wrath se nasmiješio. Rhageov je problem bio što je nevjerojatno loše kontrolirao svoje impulse. Sto je objašnjavalo i njegov dugački jezik i njegovu ovisnost o seksu.

Problem je bio dovoljno ozbiljan i kada je Rhage bio Rhage. Bolje je i ne spominjati trenutak kada bi se zbog kletve uključio psihotički prekidač, a zvijer urlajući oživjela.

»Ozbiljno mislim, čovječe«, rekao je vampir.

Wrath je pljesnuo brata po ramenu. Kada se sve zbroji i oduzme, međutim, mali prasac bio je vampir na mjestu. »Oprošteno i zaboravljeno.«

»Slobodno me odalami kad god treba.«

»Vjeruj mi, i hoću.«

Gospodin X. odvezao se do uličice u centru koja nije bila osvijetljena, a imala je izlaz na cestu s obje strane. Nakon što je na rikverc parkirao karavan iza kontejnera, prebacio je Cherry Pie preko ramena i udaljio se dvadesetak metara od auta. Malo je zastenjala dok mu je poskakivala na leđima, kao da ne želi da joj kretanjem ometa narkomansku nirvanu.

Položio ju je na tlo, a ona nije pružala otpor kada joj je prerezao grkljan.

Neko je vrijeme promatrao kako joj sjajna krv curi iz grla. U mraku je nalikovala motornom ulju Quaker State. Spustio je prst i umočio vršak u krv.

Nos mu je prepoznao raznorazne bolesti. Zapitao se je li znala da je u uznapređovalom stadiju hepatitisa C. Zapravo joj je učinio uslugu poštediteljstvo je neugodne, jezive smrti.

Teško da bi mu smetalo što ju je ubio i da je bila savršeno zdrava.

Obrisao je prst o rub njezine suknje, a zatim otišao do gomile otpadaka. Stari je madrac bio prava stvar. Naslonio ga je na opeke i uvukao se u otvor, nimalo se ne obazirući na smrdljiv vonj koji je izbijao iz odbačenog ležaja. Izvadio je pištolj sa strelicama i čekao.

Vampirski su se civili okupljali oko svježe krvi kao vrane oko strvina.

Baš kao što je i očekivao, nedugo se zatim neki lik pojavio na dnu uličice.

Pogledao je lijevo i desno, a zatim jurnuo naprijed.

Gospodin X. znao je da to što se približava mora biti upravo ono što je čekao.

Cherry je bila dobro skrivena u mraku. Nije bilo ničega što bi nekoga moglo privući k njoj, osim laganog mirisa krvi, što je nešto što ljudski nosovi nikada ne bi primijetili.

Zed je mladog mužjaka učinila pohlepni, pa se bacio na Cherry kao da mu je netko pripremio švedski stol. Zaokupljen ispijanjem, iznenadio se kada je prva strelica izletjela iz pištolja i pogodila ga u

rame. Prvi mu je instinkt bio da zaštiti hranu, pa je odvuкао Cherryno tijelo iza izubijanih kanti za smeće.

Kada ga je pogodila druga strelica, okrenuo se i skočio u zrak, očiju uprtih u madrac.

Gospodin X. se ukočio, no mužjak je krenuo u napad više agresivno no kompetentno. Pokreti tijela bili su mu neorganizirani, iz čega se moglo zaključiti da još uvijek uči kako kontrolirati udove poslije prijelaza.

Još dvije strelice nisu ga usporile. Bilo je očito da Demosedan, sredstvo za umirivanje konja, nije bilo dovoljno. Gospodin X. bio je prisiljen upustiti se u borbu s mužjakom te ga je bez problema onesvijestio udarivši ga nogom u glavu. Mužjak je ispustio bolni uzvik padajući na prljavi asfalt.

Zbrka je privukla pozornost.

Na sreću, pojavila su se samo dvojica degrada, a ne znatiželjni ljudi ili, što bi bilo još iritantnije, policija. Degradi su se zaustavili na ulazu u uličicu i, nakon kratke debate, krenuli istražiti što se događa.

Gospodin X. je opsovao. Nije se bio spreman pokazati ni otkriti što radi.

Morao je usavršiti strategiju prikupljanja informacija prije nego je javno iznese i svojim degradima dodijeli uloge. Na kraju krajeva, voda nikada ne smije delegirati zadatke koje nije i sam obavljao, i to uspješno.

Bilo je tu i pitanje vlastitog interesa. Nije bilo moguće znati tko bi ga od ubojica mogao pokušati zaobići i otići Omegi, bilo zato da ideju proda kao svoju ili da se požali na preliminarne neuspjehe. Bog zna da je Omega uvijek otvoren za inicijativu i nove smjerove djelovanja. A i dobro bi mu došao Ritalin kada je riječ o lojalnosti.

Sto je još važnije, Omegina verzija otkaznog pisma bila je brza i zastrašujuća. Sto je bivši nadređeni gospodina X.-a saznao tri noći prije.

Gospodin X. iščupao je strelice iz tijela. Bilo bi mu draže da je ubio vampira, no nije bilo vremena za to. Ostavio ga je da stenje na tlu, a zatim potrčao niz ulicu, držeći se zida. Nije uključivao svjetla na karavanu dok se nije uključio u promet na glavnoj ulici.

Tethina se budilica uključila, a ona ju je utišala udarcem. Zvonjava je bila nepotrebna. Bila je budna već najmanje sat vremena, a

mozak joj je zujao poput kosilice. Sa svitanjem dana izbljedjela je tajnovitost vruće noći, a ona se morala suočiti s onim što je učinila.

Seks bez zaštite s potpunim neznancem takvo bi što svakoga razbudilo.

Sto joj je došlo? Nikad nije učinila ništa takvo. Uvijek je pazila na zaštitu.

Hvala Bogu da pije pilule radi reguliranja neredovitih mjesečnica, ali od pomisli na ostale implikacije okretao joj se želudac.

Kada se ponovno vide, pitat će ga je li čist i nadati se da će dobiti odgovor koji želi čuti. I koji je ujedno iskren.

Da više izlazi, možda bi bila imala pripremljenu zaštitu. No kada je zadnji put s nekim spavala? Prije mnogo vremena. Više no što iznosi rok trajanja kutije kondoma.

To dugo sušno razdoblje u njezinu seksualnom životu bilo je uzrokovano više nedostatkom interesa nego nekakvim moralnim nazorima. Muškarci jednostavno nisu bili visoko na njezinu popisu prioriteta. Bili su otprilike na istoj razini kao i čišćenje zubnog kamenca i servisiranje automobila. A auto više nije imala.

Cesto se pitala je li moguće da nešto s njom nije u redu, naročito kada bi vidjela parove kako prolaze ulicom držeći se za ruke. Većina ljudi njezine dobi luđački je odlazila na spojeve pokušavajući pronaći materijal za brak. Ona ne.

Jednostavno nije osjećala nikakvu goruću potrebu da bude s muškarcem, pa je čak razmotrila i mogućnost da je lezbijka. Jedini problem je bio što je nisu privlačile ni žene.

Zbog toga joj je sinoćnje iskustvo bilo pravo otkriće.

Protegnula se, a u bedrima joj se probudila slasna ukočenost. Zatvorila je oči i osjetila ga duboko u sebi, osjetila je prodiranje i povlačenje njegova uda do onog završnog trenutka kada mu se tijelo zgrčilo u njezinom, a njegove je ruke gotovo zgnječile privlačeći je k sebi.

Tijelo joj se nenamjerno izvilo. Maštarija je bila dovoljno snažna da osjeti pulsiranje među nogama. Od odjeka doživljenih orgazama ugrizla se za usnicu.

Brundajući je ustala i uputila se u kupaonicu. Kada je u košu za smeće ugledala košulju koju je strgnula s njega, izvadila ju je i pomirisala. Crna je tkanina mirisala na njega.

Pulsiranje se pojačalo.

Odakle su se on i Butch poznavali?

Je li policajac? Nikada ga prije nije vidjela, no mnoge policajce nije poznavala.

Poroci, pomislila je. Mora da je iz odjela za poroke. Ili je možda zapovjednik specijalaca.

Jer definitivno je bio tip muškarca koji traži probleme, a zatim servira glave protivnika na pladnju kada ih pronađe.

Osjećala se kao šesnaestogodišnjakinja kada je ugurala njegovu košulju pod jastuk. Zatim je na podu ugledala grudnjak koji joj je skinuo. Zaboga, naprijed je bio razrezan, presječen nečim oštrim.

Čudno.

Nakon brzog tuširanja i još bržeg doručka, koji se sastojao od dva integralna keksa, šake krepera Pepperidge Farm i soka iz tetrapaka, otišla je u ured. Sjedila je u svom odjeljku i buljila u čuvar zaslona već pola sata kada joj je zazvonio telefon. Zvao je José.

»Sinoć smo opet imali posla«, rekao je zijevajući.

»Bomba?«

»Ne. Leš. Pronašli smo prostitutku s prerezanim grkljanom kod križanja Treće i Tradea. Ako dođeš u postaju, možeš pogledati slike i pročitati izvješća.

Neslužbeno, naravno.«

Bila je na ulici dvije minute nakon što je spustila slušalicu. Planirala je najprije svratiti do postaje, a zatim se uputiti prema Aveniji Wallace.

Nije se mogla zavaravati da ne žudi za ponovnim susretom sa svojim ponoćnim posjetiteljem.

Dok je hodala prema postaji, jutarnje je sunce nemilosrdno sjalo, pa je prokopala po torbi tražeći naočale. Budući da nisu bile dovoljne da ublaže žar, zaštitila je oči rukom. Bilo je olakšanje ući u hladnu, polumračnu policijsku postaju.

José nije bio u svom uredu, no naletjela je na Butcha kada je izlazio iz svojega.

Lakonski joj se nasmiješio, a kutovi smeđih očiju su mu se naborali.

»Moramo se prestati ovako nalaziti.«

»Čula sam da imate novi slučaj.«

»Ne sumnjam.«

»Imate li komentara, detektive?«

»Jutros smo izdali priopćenje.«

»U kojemu, bez sumnje, niste rekli ama baš ništa. Ajde daj, zar nemaš par riječi za mene?«

»Ne ako govorimo službeno.«

»A neslužbeno?«

' Iz džepa je izvadio žvaku i metodično je odmotao, presavio blijedi listić te ga stavio u usta i zagrizao. Činilo joj se da se sjeća da je u nekom trenutku pušio, no u zadnje ga vrijeme nije vidjela s cigaretom. To je vjerojatno objašnjavalo toliko žvakanje. »Neslužbeno, O'Neal«, podsjetila ga je. »Časna riječ.«

Pokazao je glavom preko ramena. »U tom slučaju moramo biti iza zatvorenih vrata.«

Ured mu je bio otprilike veličine njezina odjeljka u novinama, ali barem je imao vrata i prozor. Namještaj mu je, međutim, bio gori od njezina. Imao je stari drveni stol koji je izgledao kao da ga je netko koristio kao radnu plohu u stolariji. Na gornjoj su površini nedostajali dijelovi, a lak je bio toliko izgreben da je upijao fluorescentno svjetlo kao da je žedan.

Bacio je dosje pred nju, a zatim sjeo. »Pronašli smo je iza gomile kontejnera za smeće. Većina krvi završila joj je u kanalizaciji, ali patolog misli da joj je u tijelu pronašao tragove heroina. Imala je seksualni odnos tijekom večeri, no to baš i nije novost.«

»Isuse Bože, pa to je Mary«, rekla je Beth pogledavši jezovitu sliku i utonuvši u stolac.

»Imala je dvadeset i jednu godinu.« Butch je opsovao sebi u bradu. »Kakva jebena šteta.«

»Poznajem je.«

»Iz postaje?«

»Iz djetinjstva. Kraće vrijeme smo bile kod istih udomitelja. Poslije sam je znala tu i tamo sresti. Uglavnom ovdje.«

Mary Mulcahy bila je prekrasna djevojčica. Živjela je u istom domu kao i Beth tek nekih godinu dana nakon kojih su je vratili biološkoj majci. Dvije godine kasnije opet je postala socijalni slučaj nakon što ju je majka tjedan dana ostavila samu kada je imala sedam godina. Rekla je da je jela sirovo brašno kada je ponestalo hrane.

»Čuo sam da si bila kod udomitelja«, rekao je Butch, poprimivši zamišljen izraz dok ju je gledao. »Smijem li upitati zašto?«

»A što misliš? Nemam roditelje.« Zatvorila je dosje i vratila ga na stol.

»Jeste li pronašli oružje?«

Oči su mu se stisnule, ali ne na grub način. Činilo se da razmišlja o tome hoće li prihvatiti skrivenu poruku i promijeniti temu.

»Oružje?« potaknula ga je.

»Još jedan šuriken. Na njemu je bilo tragova krvi, ali ne njezine. Pronašli smo i tragove nekog praha na dva mjesta, kao da je netko zapalio baklje i stavio ih na tlo. No teško je zamisliti da bi ubojica želio privući pozornost na leš.«

»Misliš li da je ovo što se dogodilo Mary povezano s bombom u automobilu?«

Nemarno je slegnuo svojim širokim ramenima. »Možda. No da se netko zaista želi osvetiti Tatici, okomili bi se na neku veću zvjerku od nje. Krenuli bi na samog svodnika.«

Beth je zatvorila oči, prisjećajući se Mary kao petogodišnjakinje, kako pod rukom nosi barbiku bez glave u ofucanoj haljinici.

»S druge strane«, rekao je Butch, »ovo je možda tek zagrijavanje.«

Začula je pomicanje stolca i podignula pogled kada je zaobišao stol i prišao joj.

»Imaš li danas planova za večeru?« upitao je.

»Večeru?«

»Da. Ti i ja.«

Gnjavator je zove van? Ponovno?

Beth je ustala, želeći da budu u ravnopravnu položaju. »Ovaj, da... ne, hoću reći, hvala, ali ne.«

Čak da i nisu bili u nekoj vrsti poslovnog odnosa, imala je druge stvari na umu. Zamisli ti to. Ona pazi da bude slobodna za slučaj da je muškarac u kožnoj odjeći poželi ponovno vidjeti večeras kao i jutros.

Dovraga, jedanput su se poševili i sad misli da tu nečeg ima? Morala je doći k sebi.

Butch se cinično nasmiješio. »Jednoga ću dana dokučiti zašto ti se ne sviđam.«

»Sviđaš mi se. Ne trpiš sranja od nikoga, a iako mi se ne sviđaju tvoje metode, neću se praviti da mi se ne sviđa što si Billyju Riddleu ponovno slomio nos.«

Oštre konture Butcheva lica omekšale su. Kada joj se zagledao u oči, pomislila je da mora da je luda što joj nije privlačan.

»I hvala ti što si sinoć poslao prijatelja«, rekla je stavljajući torbu preko ramena. »Iako moram priznati da me isprva nasmrt preplašio.«

Neposredno prije nego što joj je pokazao kako na najuzvišeniji i najbolji način iskoristiti ljudsko tijelo.

Butch se namrštitio. »Prijatelja?«

»Znaš. Onoga koji izgleda kao da je išetao iz neke gotičke noćne more. Reci, radi u porocima, zar ne?«

»O čemu ti to govoriš? Nikoga nisam poslao k tebi.«

Sva joj je krv napustila glavu.

A sve jači izraz sumnjičavosti i uznemirenosti na Butchevu licu jasno joj je pokazao da je bolje da ne nastavlja s opisom.

Uputila se prema vratima. »Moja greška.«

Butch ju je zgrabio za ruku. »Tko ti je dovraga sinoć bio u stanu?«

Da bar zna.

»Nitko. Kao što sam rekla, moja greška. Vidimo se.«

Projurila je kroz predvorje, a srce joj je lupalo brzinom tri puta većom od uobičajene. Kada je izletjela iz zgrade, trznula se kada joj je sunce udarilo u lice.

Jedno je bilo sigurno: nema šanse da će se danas sastati s tim muškarcem, iako se Avenija Wallace 816 nalazila u najboljem dijelu grada, a sastanak je bio dogovoren usred bijela dana.

U četiri sata toga popodneva Wrath je već bio spreman eksplodirati.

Prošle se noći nije stigao vratiti do Bethina stana.

A jutros se nije pojavila.

To je moglo značiti jednu od dvije stvari: nešto joj se dogodilo ili ga je otpilila.

Vrščima prstiju provjerio je vrijeme na satu na brajici. Do zalaska je sunca preostalo još nekoliko sati.

Prokleti ljetni dani. Predugi su. Daleko predugi.

Otišao je u kupaonicu, poprskao lice vodom i naslonio ruke na mramornu površinu. U svjetlu svijeće postavljene pokraj umivaonika

promatrao je sam sebe, no nije vidio ništa više od nejasne gomile crne kose, dvije mutne obrve i obrisa vlastita lica.

Bio je iscrpljen. Nije spavao cijeli dan, a prošla je noć bila apsolutna katastrofa.

Osim dijela s Beth. To je bilo...

Opsovao je i obrisao se ručnikom.

Koji mu je kurac, dovraga? To što je bio u toj ženki bilo je najgore od svih sranja koja su se sinoć dogodila. Zahvaljujući tom nevjerojatnom malom međučinu misli su mu lutale, tijelo mu je neprestano bilo nadraženo, a raspoloženje nevjerojatno loše.

No barem to zadnje za njega nije bilo ništa čudno.

Čovječe, prošle je noći apsolutno sve pošlo po zlu.

Kada su se rastali s braćom, on i Vishous otišli su na drugi kraj grada u mehaničarsku radionicu. Bila je čvrsto zatvorena, a nakon što su pretražili okolinu i provalili, zaključili su da se ne koristi kao centar. Trošna je zgrada, kao prvo, bila premala iznad zemlje, a koliko su oni vidjeli, nije postojao skriveni podrum. Osim toga, ni kvart nije bio baš nešto. U blizini se nalazilo nekoliko zalogajnica koje su bile otvorene cijelu noć, a u jednu su zalazili policajci. Previše izloženo.

On i Vishous uputili su se natrag u Dariusovu kuću, zaustavivši se nakratko u Screamer su da zadovolje V.-ovu želju za votkom Grey Goose, a onda su naišli na problem.

Tada su stvari krenule iz lošeg u jebeno nevjerojatno gore.

Civilni je vampir teško ozlijeđen u nekoj uličici, a dva su se degrada spremala dokrajčiti ga. Trebalo im je neko vrijeme da ubiju degrade jer su obojica bila vrloiskusna, a vampir je u međuvremenu umro.

S mladim se mužjakom netko okrutno poigravao tijelo mu je bilo prepuno plitkih uboda, kao jastučić za pribadače. Sudeći prema ogrebotinama na koljenima i šljunku zabodenom u dlanove, nekoliko se puta pokušao odvući s mjesta zločina. Oko usta mu je bilo svježe ljudske krvi, a njezin se miris osjećao i u zraku, no nisu imali vremena proučiti ženu koju je ugrizao.

Pristizalo je društvo.

Cim su degradi isparili na onaj svijet, začuo se zvuk policijskih sirena, a ta je iritantna zvučna kulisa značila da je netko nazvao

policiju nakon što je čuo borbu ili vidio bljeskove svjetlosti. Jedva su se stigli pokupiti i utovariti leš u Vishousov Escalade.

Kada su se vratili u Dariusovu kuću, V. je pretražio tijelo. U mužjakovoj su lisnici pronašli komad papira ispisan starim jezikom. Ime, adresa, godine. Tek je prije šest mjeseci prošao kroz prijelaz. Bio je tako mlad.

Sat vremena prije svitanja odnijeli su tijelo na sam rub grada, u lijepu kuću smještenu duboko u šumi. Vrata je otvorio stariji par civila, a njihov je užas, kada su pred sobom ugledali dva ratnika, Wrathu smrdio kao zapaljeno smeće.

Kada su potvrdili da imaju sina, Vishous se vratio do auta i podigao njegovo tijelo. Otac se otrgnuo s vrata i pojurio do svog sina, otevši ga iz Vishousovih ruku. Wrath je uhvatio majku kada se srušila.

Činjenica da je smrt osvećena malo je smirila oca. No nije se činilo da je to dosta. Barem ne Wrathu.

Neće se smiriti dok sve degrade ne vidi mrtve.

Wrath je zatvorio oči, slušajući zvukove Jay-Z-jeva Crnog albuma, nastojeći zaboraviti prošlu noć.

Kroz glazbu je začuo ritmično kucanje, pa je umom otvorio vrata. »Sto ima, Fritz?«

Batler je ušao u sobu noseći srebrni poslužavnik. »Bio sam toliko slobodan pripremiti vam obrok, gospodaru.«

Fritz je spustio hranu na niski stolić ispred kauča. Kada je podignuo poklopac s pokrivene posude, Wrath je osjetio miris piletine u začinskom bilju.

Kada bolje razmisli, i bio je gladan.

Prišao je stoliću i sjeo, podigavši tešku srebrnu vilicu. Promotrio je pribor za jelo. »Čovječe, Darius je volio skupa sranja, zar ne?«

»O, da, gospodaru. Samo najbolje za mogprincepsa.«

Batler je ostao stajati na mjestu dok se Wrath usredotočavao na pokušaje da nožem i vilicom ostruže nešto mesa s kostiju. Fina motorika jednostavno mu nije išla, pa je na kraju jednostavno rukom podignuo batak s tanjura.

»Prija li vam piletina, gospodaru?«

Wrath je klimnuo glavom dok je žvakao. »Vrlo si vješt za štednjakom.«

»Baš mi je drago što ste odlučili ostati ovdje.«

»Neću dugo. Ali bez brige, imat ćeš se za koga brinuti.« Wrath je zabio vilicu u nešto što je izgledalo kao pire krumpir. Bila je to riža, koja se razletjela uokolo. Opsovao je i pokušao je kažiprstom nagurati na vilicu. »A s njom će ti biti neopisivo lakše živjeti nego sa mnom.«

»Meni se sviđa brinuti se za vas. I gospodaru, neću više pripremati rižu.

Pobrinut ću se i da vam se meso nareže. Nisam razmišljao.«

Wrath je obrisao usta lanenim ubrusom. »Fritz, ne gubi vrijeme pokušavajući mi ugoditi.«

Začuo se prigušeni smijeh. »Darius je bio potpuno u pravu u vezi s vama, gospodaru.«

»Što ti je rekao, da sam jebeno naporan? Da, bio je perceptivan momak, nema što.« Wrath je vilicom naganjao komad brokule po tanjuru. Dovraga, mrzio je jesti, naročito kad bi ga netko gledao. »Nikad mi nije bilo jasno zašto je toliko želio da se preselim ovamo. Nikome ne može toliko nedostajati društvo.«

»Bilo je to zbog vas.«

Wrathove su se oči suzile iza sunčanih naočala. »Zbog mene?«

»Brinulo ga je što ste tako sami. Sto živite sami. Bez prave elan, bez slugana.

Govorio je da je vaša izolacija samonametnuta kazna.«

»E pa nije.« Wrathov je glas srezao batlerov nježan ton. »A ako želiš ostati ovdje, svoje ćeš psihološke teorije zadržati za sebe, je li ti jasno?«

Fritz se trznuo kao da ga je netko udario. Sagnuo se u struku i počeo natraške izlaziti iz sobe. »Ispričavam se, gospodaru. Bilo je sasvim neprimjereno tako razgovarati s vama.«

Vrata su se tiho zatvorila.

Wrath se naslonio na kauč stežući u ruci Dariusovu vilicu.

O Isuse. Taj prokleti slugan mogao bi izluditi i sveca.

Osim toga, Wrath nije bio usamljen. Nikada.

Želja za osvetom je bila doživotni cimer.

Gospodin X. promatrao je dva učenika koja su sparirala. Bili su podjednake veličine, obojica su bili osamnaestogodišnjaci jake grade, no znao je koji će pobijediti.

1 naravno, bočni udarac doletio je brzo i snažno, oborivši udarenog na leđa.

Gospodin X. označio je kraj borbe, no nije više ništa govorio kada je pobjednik ispružio ruku i pomogao gubitniku da se uspravi. Ta gesta pristojnosti bila mu je iritantna i došlo mu je da ih obojicu kazni.

Prvo pravilo Društva bilo je jasno: ono što oboriš na tlo moraš udarati dok se ne prestane micati. Vrlo jednostavno.

Ali na kraju, ovo je bio tečaj, a ne stvarni svijet. A i roditelji koji su svojim sinovima dopuštali da iskušavaju nasilje ne bi bili presretni da im se njihova obožavana dječica vrata kući spremna za grob.

Dok su mu se dvojica učenika klanjala, gubitnikovo je lice bilo jarko crveno, i to ne samo od napora. Gospodin X. pustio je druge učenike da ga gledaju, svjestan da su sram i neugoda važan dio korektivnog procesa.

Klimnuo je pobjedniku.

»Dobro si to obavio. Ali drugi put ga brže obori, u redu?« Okrenuo se prema gubitniku. Odmjerio ga je od glave do pete, primjećujući otežano disanje i drhtanje nogu. »Znaš kamo ti moraš.«

Gubitnik je zatreptao dok je hodao prema staklenom zidu koji je gledao na predvorje. Kao što je bilo propisano, stajao je okrenut prema prozirnim pločama, visoko uzdignute glave tako da mu svi koji ulaze u zgradu vide lice.

Ako otare suze s lica, morat će ponoviti disciplinsku mjeru tijekom sljedećeg sata.

Gospodin X. razdijelio je učenike i počeo ih provoditi kroz vježbe.

Promatrao ih je, ispravljaajući poze i položaje ruku, no misli su mu bile na drugim stvarima.

Prošla noć nije prošla dobro. Daleko od toga.

Kada se vratio kući, na policijskom je radiju čuo da je prostitutkino tijelo pronađeno nešto poslije tri u noći. Vampira nisu spominjali. Možda su degradi odveli civila sa sobom da se poigraju s njim.

Bilo je šteta što se stvari nisu odigrale onako kako se nadao, i želio se vratiti na teren. Korištenje svježih ubijene ljudske ženke kao mamca dobro će funkcionirati. No strelice sa sredstvom za smirenje morat će bolje kalibrirati.

Počeo je s relativno malom dozom, bojeći se da bi mogao ubiti civila prije nego ga bude imao priliku obraditi. Bilo je očigledno da

mora povećati koncentraciju sredstva.

No prošla je noć bila potpuna propast.

Gospodin X. promatrao je gubitnika.

Cilj ove večeri bilo je novačenje. Trebalo je malo popuniti redove nakon dezintegracije onog novaka prije dvije noći.

Prije mnogo stoljeća, kada je bilo puno više vampira, Društvo je imalo na stotine članova raštrkanih po svim krajevima Europe te u tek osnovanim naseljima u Sjevernoj Americi. No sada, kada se vampirska populacija znatno smanjila, opao je i broj članova Društva. Bilo je to pitanje praktičnosti.

Neaktivni degrad koji se dosađuje nije bio dobra stvar. Budući da su ih birali baš zbog njihove sklonosti nasilju, njihove ubilačke porive nije bilo moguće staviti na led samo zato što nije bilo dovoljno meta. Mnoge od njih bilo je potrebno eliminirati jer su ubijali druge degrade u borbi za prevlast u redovima, što je bila agresivna reakcija za koju je bilo mnogo vjerojatnije da će se pojaviti ako je posla premalo. Sto je još gore, počeli su ubijati ljude iz zabave.

Prva pojava bila je sramotna i stvarala je nepotrebne komplikacije. Druga je bila neprihvatljiva. Nije da je Omegu bilo briga za ljudske žrtve. Upravo suprotno. No diskrecija, kretanje u sjeni, brzo ubijanje i povratak u tamu to su bile temeljne vrijednosti ubojica. Privlačenje ljudske pozornosti bilo je loše, a Homo sapiense ništa nije toliko uzrujavalo kao gomila mrtvih ljudi.

To je bio još jedan razlog zbog kojih su novaci bili problematični. Obično su imali više mržnje nego usredotočenosti. Iskustvo je bilo nužno za očuvanje tajnosti eonima dugačkog rata između vampira i Društva.

Ipak, redove treba popuniti.

Promatrao je gubitnika i nasmiješio se, radujući se ostatku večeri.

Nešto prije sedam sati gospodin X. odvezao se u predgrađe, gdje je bez problema pronašao Ulicu Pillar broj 3461. Stavio je mjenjač Hummera u prazan hod i čekao, krateći vrijeme memoriranjem

svih pojedinosti dvoetažne kuće. Bila je tipičan primjer američke srednje klase.

Dvjesto kvadratnih metara, smještena točno u središte majušne parcele s jednim velikim drvetom. Susjedi su bili dovoljno blizu da

ujutro mogu pročitati natpise na dječjim žitaricama, a navečer naljepnice na limenkama američkog piva koje su pili odrasli.

Sretan, neporočan život. Barem izvana.

Vrata s mrežicom su se otvorila, a gubitnik s njegova popodnevnog tečaja izletio je kroz njih kao da bježi s broda koji tone. Za njim je izašla mama, koja je zastala na ulaznim stubama i promatrala terenac pred svojom kućom kao da je bomba koja samo što nije eksplodirala.

Gospodin X. spustio je prozor i mahnuo. Nakon kratkog oklijevanja uzvratila je pozdrav.

Gubitnik je uskočio u Hummer, a oči su mu blistale od pohlepe dok je razgledavao kožna sjedala i brojčanike na kontrolnoj ploči.

»Večer«, rekao je gospodin X. pritisnuvši gas.

Mali je petljao pokušavajući sklopiti ruke i pognuti glavu. »Sensei.«

Gospodin X. se nasmiješio. »Drago mi je što si uspio naći vremena.«

»A, da, eto, mama me jebe u mozak.« Gubitnik je pokušavao biti cool, snažno naglašavajući psovke.

»Ne smiješ tako govoriti o njoj.«

Gubitnik se na trenutak zbunio shvativši da mora rekalibrirati svoj frajerski nastup. »E da, želi da se vratim kući do jedanaest. Radni dan je, a ja ujutro radim.«

»Pobrinut ćemo se da se vratiš do tada.«

»Kamo idemo?«

»Na drugi kraj grada. Želim da nekoga upoznaš.«

Nešto kasnije gospodin X. je skrenuo na dugačak, zavojit prilaz koji je vijugao između posebno osvjetljenih ukrasnih drva i naizgled drevnih mramornih kipova. Bilo je tu i obrezanih grmova, raspoređenih poput ukrasa na zelenoj torti od marcipana. Deva, slon, medvjed.

Obrezivanje je očito obavio stručnjak, pa nije bilo nikakve sumnje oko toga što koji grm predstavlja.

To se zove održavanje, pomislio je gospodin X.

»Ideš.« Gubitnik je istežao vrat ogledavajući se lijevo i desno. »Sto je ovo?

Park? Vidi ono! Lav. Znae, mislim da želim postati veterinar. Mislim da bi to bilo cool. Znae, spašavati životinje.«

Gubitnik je u autu proveo manje od dvadeset minuta, a gospodin X. već je bio spreman otpraviti ga. Bio je poput dlake u hrani: iritacija zbog koje ti dođe da pljuneš.

I to ne samo zato što je neprestano govorio znate.

Ušli su u zavoj i pred njima se ukazala velebna kuća od opeke.

Pred njom je stajao Billy Riddle, naslonjen na bijeli stup. Plave traperice visjele su mu nisko na bedrima, otkrivajući elastiku na donjem rublju, a u ruci je premetao ključeve, vrteći ih na uzici. Uspravio se kada je ugledao Hummer, a osmijeh mu je nategnuo zavoj na nosu.

Gubitnik se počeo vrpeljiti na sjedalu kao da mu je netko smjestio.

Billy se uputio prema suvozačevim vratima, s lakoćom pomičući svoje mišićavo tijelo. Kada je na suvozačevu sjedalu ugledao Gubitnika, oči su mu bljesnule te se zlokobno zagledao u njega. Gubitnik je otkopčao pojas i posegnuo za ručkom na vratima.

»Ne«, rekao je gospodin X. »Billy će sjesti iza tebe.«

Gubitnik se ponovno zavalio u sjedalo, grizući usnicu.

Kada je vidio da Gubitnik neće izaći, Billy je otvorio stražnja vrata i uvukao se u auto. U retrovizoru je uhvatio pogled gospodina X.-a i njegovo se neprijateljstvo pretvorilo u poštovanje.

»Sensei.«

»Billy, kako si mi ti večeras?«

»Dobro.«

»Odlično, odlično. Učini mi uslugu i navuci hlače više gore.«

Billy je povukao pasicu, a oči su mu se premjestile na Gubitnikovo tjeme.

Činilo se kao da želi izbušiti rupu u njemu, a sudeći prema Gubitnikovim nervoznim prstima, drugi je mladić bio toga svjestan.

Gospodin X. se nasmiješio.

Sve je u kemiji, pomislio je.

Jeth se zavalila u stolicu i istegnula ruke. Sa zaslona računala IX/ dopirala je svjetlost.

Čovječe, internet je stvarno korisna stvar.

Na temelju pretraživanja vlasničkih listova koje je obavila online utvrdila je da je vlasnik kuće na adresi Avenija Wallace 816 čovjek po imenu Fritz Perlmutter. Kupio ju je 1978. za nešto više od dvjesto tisuća dolara. Kada je u Google upisala ime Perlmutter, pronašla je

više osoba kojima ime počinje sa F, ali nijedna od njih nije živjela u Caldwellu. Nakon što je konzultirala nekoliko državnih baza podataka, u kojima nije pronašla ništa korisno, zamolila je Tonyja da pročačka malo dublje.

Pokazalo se da je Fritz neporočan i neproblematičan tip. Kreditni rejting bio mu je savršen. Nikada nije imao nikakvih problema s poreznom ni s policijom.

Nikad se nije ni ženio. I bio je član privatne skupine klijenata u lokalnoj banci, što je značilo da ima više nego dovoljno novca. No Tony nije uspio pronaći ništa više od toga.

Kada je sve zbrojila, zaključila je da fin i uzoran g. Perlmutter mora imati nekih sedamdesetak godina.

Zašto bi se, zaboga, netko poput njega družio s njezinim ponoćnim razbojnikom?

Možda je adresa bila lažna.

No to bi bilo iznenađenje. Tip u crnoj kožnoj odjeći natrpan oružjem koji okolo dijeli lažne informacije? Nezamislivo.

Ipak, Avenija Wallace 816 i Fritz Perlmutter bili su sve što je imala.

Pregledavajući arhive Caldwell Courier Journala pronašla je nekoliko članaka o kući. Bila je uvrštena u Nacionalni registar povijesnih lokacija kao fantastičan primjer federalnog stila, a postojalo je i nekoliko priča i reportaža o radovima koji su na njoj izvršeni neposredno nakon što je g. Perlmutter stupio u posjed. Izgleda da je lokalna udruga povjesničara godinama umirala od želje da uđe u kuću i prouči preinake, no g. Perlmutter odbio je sve takve molbe. U

pismima uredniku jedva prikrivena frustracija zaljubljenika u povijest miješala se s nerado izraženim odobravanjem zbog poštivanja postojećeg stila pri obnovi vanjskog dijela kuće.

Dok je ponovno čitala jednu od reportaža, Beth je utrpala bombon u usta i razmrvila ga u prah koji joj je ispunio pregibe u kutnjacima. Opet je osjećala kiselinu u želucu. I bila je gladna. Odlična kombinacija.

Možda je to bilo zbog frustracije. U osnovi, nije znala ništa više nego kad je počela kopati.

A broj mobitela koji joj je dao? Neregistriran.

S obzirom na nedostatak informacija, bila je još odlučnija u namjeri da se drži podalje od Avenije Wallace. I pomalo je osjećala potrebu da ode na ispovijed.

Pogledala je na sat. Bilo je gotovo sedam.

S obzirom na to da je bila gladna, odlučila je otići nešto pojesti. Bolje da preskoči posjet crkvi i potraži okrepu za tijelo, a ne za dušu.

Nagnula se na jednu stranu i povirila iza pregrade svog odjeljka. Tony je već bio otišao.

Stvarno nije željela biti sama.

Odjednom je osjetila poriv da podigne slušalicu i nazove postaju, što je i učinila. »Ricky? Ovdje Beth. Je li detektiv O'Neal tu? Dobro, hvala. Ne, nemam poruku. Ne... Molim te, nemoj ga zvati na dojavljivač. Nije ništa važno.«

I bolje. Gnjavator baš i nije bio nekomplicirano društvo kakvo je tražila.

Zagledala se u sat, izgubivši se u sporom kretanju kazaljke za minute oko brojčanika. Večernji su se sati protezali pred njom kao utrka s preprekama, a sa svakim se satom trebalo suočiti i prevaliti

Po mogućnosti brzo.

Možda će otići kupiti nešto za jelo, a onda pogledati neki film. Bilo što, samo da se što kasnije vrati u stan. Kada bolje razmisli, vjerojatno bi trebala odsjesti u nekom motelu.

Za slučaj da je onaj muškarac ponovno dođe potražiti. Upravo se odjavila s računala kada joj je zazvonio telefon. Podignula je slušalicu nakon drugog zvona. »Čujem da me tražiš.«

Glas Butcha O'Neala podsjećao ju je na kamenolom. U pozitivnom smislu.

»Pa... Da.« Zabacila je kosu preko ramena. »Jesi li još uvijek slobodan za večeru?«

Smijeh mu je zazvučao kao udaljena grmljavina. »Bit ću pred novinama za petnaest minuta.«

Spustio je slušalicu prije nego što je stigla ubaciti nonšalantni komentar o tome kako samo želi nešto pojesti.

Kada je sunce zašlo, Wrath je ušetao u kuhinju, noseći srebrni poslužavnik s ostacima obroka. Tipično za Dariusa, i tu je sve bilo najbolje od najboljeg.

Profesionalni aparati od nehrđajućeg čelika. Mnoštvo ormarića i velike granitne radne plohe. Puno prozora. Previše svjetla.

Fritz je bio za sudoperom i nešto ribao. Pogledao je preko ramena.

»Gospodaru, niste to morali donositi.«

»Jesam.« Wrath je spustio poslužavnik na šank i podbočio se rukama.

Fritz je zatvorio vodu. »Trebate nešto?«

Pa, za početak, volio bi da nije takav kreten.

»Fritz, tvoj posao ovdje je siguran. Želio sam da to znaš.«

»Hvala vam, gospodaru.« Batlerov je glas bio vrlo tih. »Ne znam što bih učinio da nemam nekoga o kome se mogu brinuti. A ovo smatram svojim domom.«

»Ovo i jest tvoj dom. Dok god ti tako želiš.«

Wrath se okrenuo i uputio prema vratima. Već je gotovo izašao iz prostorije kada je Fritz progovorio.

»Ovo je i vaš dom, gospodaru.«

Odmahnuo je glavom. »Već imam gdje spavati. Ne treba mi drugo mjesto.«

Wrath je izašao u hodnik, osjećajući se još nabrijanije nego inače. Čovječe, Beth bolje da je živa i zdrava. Inače neka Bog pomogne onome tko joj je našao.

A što ako ga je odlučila izbjegavati? To nije važno. Njezino će tijelo uskoro trebati nešto što će joj samo on moći pružiti. Dakle, prije ili kasnije morat će se pojaviti. Inače će umrijeti.

Pomislio je na mekanu kožu njezina vrata. Osjetio je kako joj jezikom miluje venu koja dolazi iz srca.

Očnjaci su mu se izdužili kao da je pred njim. Kao da može zariti zube u nju i piti.

Wrath je zatvorio oči, a tijelo mu se počelo tresti. Želudac, ispunjen hranom, pretvorio se u bolnu rupu bez dna.

Pokušao se prisjetiti kada se zadnji put hranio. Prošlo je neko vrijeme, ali zasigurno ne toliko dugo?

Prisilio se da se smiri. Da preuzme kontrolu. Bilo je to kao da pokušava usporiti vlak ručnom kočnicom, no na kraju je hladna struja prisebnosti nadvladala luđačku vrtoglavicu prouzročenu žudnjom za krvlju.

Kada se vratio u stvarnost, osjećao se nelagodno, a svi su mu instinkti vrištali za predahom.

Ta je ženka za njega opasna. Ako može tako utjecati na njega čak i kada nije prisutna, mogla bi vrlo lako biti njegov pirokant.

Njegov detonator, moglo bi se reći. Ekspresna linija za samouništenje.

Wrath je provukao ruku kroz kosu. Kakva jebena ironija da je želi više od ijedne druge ženske.

No možda to nije bila ironija. Možda upravo tako i funkcionira sustav pirokanata. Ta potreba da se približiš nečemu što te može satrti jamčila je da će ta jebena stvar dobiti priliku da ti počne raditi o glavi.

Na kraju krajeva, ne bi baš bilo zanimljivo kada bi bez problema mogao izbjegavati svoju unutarnju tempiranu bombu.

Proklet bio. Morao je maknuti Beth s popisa svojih odgovornosti. I to brzo.

Čim prođe kroz prijelaz, pronaći će joj prikladnog mužjaka. Civila.

Pred očima mu je zatitrala groteskna slika krvavog, pretučenog tijela onog mladog mužjaka.

Kako bi joj, dovraga, civil mogao jamčiti sigurnost?

Nije znao odgovoriti na to pitanje. No što je drugo mogao učiniti? On je sigurno neće zadržati.

Možda bi je mogao dati nekom od braće.

Da, baš, a koga bi izabrao iz tog društva? Rhagea? Koji bi je samo dodao na svoj popis za jebanje ili je, još gore, slučajno pojeo? V.-a sa svim njegovim problemima?

Zsadista?

I zaista je mislio da bi mogao podnijeti da zna da je neki od njegovih ratnika ševi?

To je bilo jebeno teško povjerovati.

Zaboga, bio je tako umoran.

Vishous se materijalizirao pred njim. Večeras nije nosio svoju bejzbolsku kapu, pa je Wrath mutno nazirao složenu tetovažu oko njegova lijevog oka.

»Pronašao sam Billyja Riddlea.« V. je pripalio jednu od svojih rukom motanih cigareta i mirno je pridržavao prstima u rukavici. Kada je izdahnuo, zrak je ispunio miris turskog duhana. »Uhićen je

zbog seksualnog napada prije četrdeset osam sati. Zivi s taticom, koji je slučajno senator.«

»Fina familija.«

»Teško da može biti finija. Bio sam slobodan malo prokopati. Naš je Billy često upadao u nevolje kao maloljetnik. Nasilje. Seksualna sranja. Mogu zamisliti kako tatin voditelj kampanje uživa u činjenici da je klinac napunio osamnaestu. Sve što Billy odsada izvede će javno dostupno.«

»Pronašao si adresu?«

»Da.« Vishous se nacerio. »Malo ćeš ozlijediti dečka?«

»Kao u pričama.«

»Pa ajmo onda.«

Wrath je odmahnuo glavom. »Poslije ćemo se naći ovdje, zajedno s ostalom braćom. Najprije moram nekamo svratiti.«

Osjetio je kako se V.-ov pogled izoštrava, a njegov snažan intelekt analizira situaciju. Vishous je od sve braće imao najveće moždane kapacitete, no to je skupo plaćao.

Čovječe, Wrath je definitivno imao vlastite probleme, i to ne male, ali ne bi volio nositi Vishousov križ. Vidjeti ono što se tek treba dogoditi golem je teret.

V. je uvukao dim cigarete i polako ga ispuhnuo. »Sinoć sam te sanjao.«

Wrath se ukočio. U neku je ruku to i očekivao. »Ne želim znati, brate. Zaista ne želim.«

Vampir je klimnuo glavom. »Ali zapamti jednu stvar, može?«

»Reci.«

»Dva izmučena čuvara rado će se međusobno potući.«

"Bilo je odlično«, rekla je Beth kada je Butch zaustavio automoXi/bil pred njezinom zgradom.

U potpunosti se slagao. Bila je pametna, zabavna i lijepa da ti pamet stane. A kada bi prekoračio crtu, uvijek bi mu bez pardona dala do znanja gdje mu je mjesto.

Bila je i nevjerojatno seksi.

Stavio je mjenjač u prazan hod, ali nije ugasio motor. Činilo mu se da bi to impliciralo da želi da ga pozove unutra.

Sto je, naravno, i želio. Ali nije želio da se osjeća neugodno ako ona nije smatrala da bi stvari trebale poći u tom smjeru.

Baš se pretvara u dobrog dečka.

»Zvučiš kao da si se iznenadila što ti je bilo dobro«, rekao je.

»Malo i jesam.«

Butch ju je promotrio, počevši od koljena koja su joj jedva provirivala ispod ruba suknje. Pri odsjaju s kontrolne ploče vidio je prekrasne linije njezina tijela, dugačak, elegantan vrat i savršene, savršene usne. Želio ju je poljubiti, tu pri tom slabom svjetlu, na prednjem sjedalu svog neoznačenog automobila, kao da su tinejdžeri.

Zatim je želio otići s njom u njezin stan. I ne izaći iz njega prije jutra.

»Dakle, hvala«, rekla je, uputivši mu osmijeh i posegnavši za vratima.

»Čekaj.«

Djelovao je brzo, tako da ni ona ni on ne stignu razmišljati. Rukama joj je primio lice i spustio usne na njezine.

Wrath se materijalizirao u dvorištu iza Bethina stana i osjetio peckanje na koži.

Bila je u blizini. No u stanu joj nisu gorjela svjetla.

Nešto ga je natjeralo da zaobiđe zgradu. Pred njom je bio parkiran neki neugledan automobil američke proizvodnje. Ona je bila u njemu.

Wrath je krenuo niz pločnik i, kao da bezbrižno šeta u sjeni zgrade, prošao pokraj automobila.

Zastao je kao ukopan.

Beskorisne su mu oči funkcionirale dovoljno dobro da vidi da je neki tip bespoštedno prepipava. Kao da mu to ne bi bilo jasno i bez snažne seksualne žudnje koja je isijavala iz ljudskog mužjaka.

Za Boga miloga, pohota tog gada mogla se namirisati čak i kroz staklo i čelik automobila.

Wrath se bacio naprijed. Prvi mu je poriv bio da otrgne vrata automobila i ubije toga koji je dira. Da jednostavno izvuče tipa iz automobila i rastrga mu vrat.

No u zadnjem se trenutku okrenuo i prisilio da se vrati u tamu.

Prokletnik. Doslovno mu se crvenilo pred očima, toliko je bio ljut.

Pomisao da neki drugi mužjak ljubi te usne, osjeća to tijelo pod rukama...

Kroz prsa i usta zavibriralo mu je tiho režanje.

Ona je moja.

Opsovao je. Aha, a u kojem on to paralelnom svemiru živi? Bila je njegova privremena odgovornost, a ne njegova šelan. Mogla je biti s kim god hoće. Gdje god hoće i kad god hoće.

Ali zaboga, pomisao da bi joj se zaista moglo sviđati to što joj radi taj tip, da bi joj njegovi poljupci mogli biti draži... Bilo je to dovoljno da Wrath osjeti bubnjanje u sljepoočnicama.

Dobro došli u prekrasan svijet ljubomore, pomislio je. Za cijenu ulaznice dobivate razornu glavobolju, gotovo neodoljiv poriv za umorstvom i kompleks manje vrijednosti.

Jupi.

Čovječe, jedva je čekao da se vrati u svoj stari život. Čim joj završi prijelaz, istog će trena nestati iz grada. I pretvarati se da nikad u životu nije upoznao Dariusovu kćer.

Butch O'Neal fenomenalno se ljubio.

Usne su mu bile čvrste, ali slasno mekane. Nije previše forsirao, no dao joj je do znanja da je spreman odvesti je u krevet i pokazati joj da misli ozbiljno.

I lijepo je mirisao izbliza, kao mješavina losiona poslije brijanja i svježeg opranog rublja. Posegnula je prema gore. Ramena su mu pod njezinim dlanovima bila široka i snažna, a tijelo mu je bilo izvijeno prema njezinu u čvrstom luku. Čitavo mu je tijelo bilo napeta snaga, i u tom je trenutku željela osjećati privlačnost prema njemu. Zaista jest.

Ali jednostavno nije osjećala ono slatko nadiranje očaja, onu divljačku glad.

Za razliku od prošle noći s...

No baš je odabrala trenutak da misli na tog drugog muškarca.

Kada se Butch odmaknuo, oči su mu bile snuždene. »Ne palim te, zar ne?«

Malo se nasmijala. Tipični Gnjavator. Izravan kao i uvijek.

»Znaš se ljubiti, O'Neal, to ću ti priznati. Znači, nije stvar u lošoj tehnici.«

Vratio se na svoje sjedalo i zavrtio glavom. »Baš ti hvala.«

No nije se činilo da je baš strašno povrijeđen.

Sada, kada je razmišljala malo jasnije, bilo joj je drago što nije osjetila iskricu. Da joj se svidio, da je željela biti s njim, slomio bi joj srce. Bila je sigurna u to. Za deset godina, ako bi i toliko izdržao, kolabirao bi od stresa, ružnoće, tuge svog posla. Već ga je sada to živog izjedalo. Svaka ga je godina sve više lomila i nitko, ali zaista nitko, nije ga mogao izvući iz tog vrtloga.

»Pripazi malo, Randall«, rekao je. »Dovoljno je loše znati da ti nisam napet.

No taj sažaljivi izraz lica stvarno mi stavlja sol na ranu.«

»Oprosti.« Nasmiješila mu se.

»Smijem li te nešto pitati?«

»Naravno.«

»U čemu je stvar s tobom i muškarcima? Mislim, voliš li ih? Odnosno, nas?«

Nasmijala se, pomislivši na sve što je sinoć radila s onim neznancem. Pitanje njezine seksualne orijentacije definitivno je riješeno. Sada i za sva vremena.

»Da, volim muškarce.«

»Je li te netko preveslao? Znaš, povrijedio te?«

Beth je odmahнула glavom. »Jednostavno se volim držati za sebe.«

Skrenuo je pogled na volan i zaokružio rukom po njemu. »To je stvarno šteta. Jer si fantastična. Stvarno jesi.« Nakašljao se kao da mu je odjednom neugodno.

Pokislo. Dragi Bože, Gnjavator je zaista izgledao pokislo.

Odjednom se nagnula i poljubila ga u obraz. »Ni ti nisi loš.«

»Da. Znam.« Uputio joj je svoj prepoznatljiv podrugljivi osmijeh. »A sada upadaj u zgradu. Kasno je.«

Butch je promatrao kako Beth prolazi ispred farova njegova automobila, dok joj je kosa lepršala oko ramena.

Bila je stvarno nešto, pomislio je. Istinski dobra žena.

I čovječe, točno je znala u čemu je njegov problem. Onaj tužan izraz koji joj je maloprije primijetio u očima značio je da shvaća da ga čeka rani grob.

Drugim riječima, i bolje da nije osjetila nikakvu kemiju. U suprotnom bi je vjerojatno pokušao uvjeriti da se zaljubi u njega samo zato da

ne bi morao sam otići u pakao.

Stavio je mjenjač u brzinu, no zadržao je nogu na kočnici dok se stubama penjala u predvorje. Držala je ruku na vratima i domahivala mu u znak pozdrava kada se nešto pomaknulo u sjeni pokraj zgrade.

Istog je trena vratio mjenjač u prazan hod.

Muškarac odjeven u crno uputio se prema stražnjoj strani zgrade.

Butch je izašao iz automobila i tiho pretrčao bočni travnjak.

Jrath je mislio samo na to kako da što prije stigne do Beth. Zato je tek nasred dvorišta začuo čovjeka koji ga je slijedio.

Zatim je začuo onaj dobro poznati zvuk zapinjanja pištolja uperenoga u njega.

»Podigni ruke tako da ih vidim!«

Wrath je uhvatio muškarčev miris i nasmiješio se. Požudu je zamijenila agresija, a poriv za konfliktom bio je jednako snažan kao i seksualna želja koju je osjećao maloprije. Tip je večeras baš nabrijan.

»Rekao sam, stani i podigni ruke!«

Wrath se zaustavio i posegnuo u jaknu za šurikenom. Policajac ili ne, ukokat će tipa, lijepo mu razrezati arteriju.

No tada je Beth rastvorila klizna vrata.

Odmah ju je namirisao, i zamisli ti to istog trena mu se dignuo.

»Ruke!«

»Sto se događa?« odlučno je upitala Beth.

»Policija! Stoj!«

»Vrati se u kuću«, odrezao je čovjek. »Ruke, šupčino! Ili ću ti napraviti prozor u lubanji.«

Policajac je sada već bio udaljen jedva tri metra i brzo se približavao. Wrath je podignuo ruke. Nije namjeravao ubijati pred Beth. Osim toga, taj će mu pištolj biti sasvim blizu za manje od tri sekunde. Čak ni on nije mogao preživjeti pucanj iz takve blizine.

»O'Neal...«

»Beth, gubi se odavde!«

Teška se ruka spustila na Wrathovo rame. Dopustio je policajcu da ga gurne o zgradu.

»Bi li bio tako ljubazan da mi kažeš zašto se motaš ovuda?« zapovjednim je glasom upitao čovjek.

»Izašao sam u šetnju«, odgovorio je Wrath. »A ti?«

Policajac je zgrabio najprije jednu, a zatim drugu Wrathovu ruku i povukao ih unatrag. Lisice su mu brzo kliznule na zapešća. Tip je znao baratati metalom.

Wrath je bacio pogled na Beth. Koliko je vidio, čvrsto je prekrížila ruke na prsima. Strah je prožimao zrak oko nje, pretvarajući se u prekrivač koji ju je zastirao od glave do pete.

No, ovo je baš dobro krenulo, pomislio je. Ponovno ga se nasmrtno boji.

»Ne gledaj je«, rekao je policajac, gurnuvši Wrathovo lice prema zidu.

»Kako se zoveš?«

»Wrath«, odgovorila je Beth. »Rekao mi je da se zove Wrath.«

Čovjek je, bez pretjerivanja, zarežao na nju. »Ne čuješ dobro, srce? Gubi se odavde.«

»I mene zanima tko je on.«

»Sutra ću te nazvati i podnijeti jebeno izvješće, može tako?«

Wrath je zarežao. Nije poricao da je dobra ideja natjerati je da uđe u kuću.

No nije mu se sviđao način na koji je policajac s njom razgovarao.

Čovjek je posegnuo u Wrathovu jaknu i počeo izvlačiti oružje. Tri šurikena, skakavac, pištolj, lanac.

»Isuse Bože«, promrmljao je policajac kada je ispustio čelični lanac na tlo zajedno s ostatkom opreme. »Imaš li kakve dokumente? Ili nisi više imao mjesta za novčanik, s obzirom na to da nosiš nekih petnaest kila skrivenog oružja?«

Kada je policajac pronašao i debeli svežanj novčanica, opet je opsovao.

»Hoću li pronaći i drogu ili si za večeras sve rasprodao?«

Wrath je dopustio da ga okrene i tresne o zid od opeke. Dok mu je vadio bodeže iz korica, Wrath ga je netremice promatrao, razmišljajući o tome koliko će uživati kada bude zubima razdirao taj debeli vrat. Nagnuo se glavom naprijed. Nije si mogao pomoći.

»O'Neal, pazi!« rekla je Beth, kao da mu je pročitala misli.

Policajac je pritisnuo pištolj Wrathu o vrat. »Dakle, ime?«

»Uhitit ćeš me?«

»Da. Hoću.«

»Zbog čega?«

»Da vidimo. Ometanje posjeda. Skriveno oružje. Imaš li dozvolu za taj pištolj? Kladio bih se da ne. E da, a zahvaljujući i svim tim šurikenima, dodao bih i ubojstvo. Mislim da bi to bilo to.«

»Ubojstvo?« prošaptala je Beth.

»Kako se zoveš?« inzistirao je policajac, probadajući ga pogledom. Wrath se cinično nasmiješio. »Mora da si vidovit.«

»Molim?«

»Zbog optužbe za ubojstvo.« Wrath se tiho nasmijao i spustio glas. »Jeste li se ikada našli u vreći za trupla, policajce?«

Iz čovjekovih je pora izbio čisti, pulsirajući gnjev. »Nemoj mi prijetiti.«

»Ne prijetim.«

Lijevi kroše doletio je kroz zrak brzinom metka, a Wrath ga nije ni pokušao izbjeći. Policajčeva ga je mesnata šaka dohvatila u čeljust i odbila mu glavu unatrag. Bol mu je eksplodirala licem.

»Butch! Prestani!«

Beth je potrčala prema njima kao da se namjerava postaviti između njih, no policajac ju je zadržao, ne dopuštajući da im se približi.

»Isuse, stvarno si naporna! Hoćeš nastradati?« rekao je čovjek odgurujući je prema kući.

Wrath je ispljunuo krv. »Ima pravo. Udi u kuću.«

Jer ovo će postati jako ružno.

Budući da je mutno vidio ono ljubakanje u autu, policajac mu se od početka nije sviđao. No ako se još jedanput obrati Beth tim tonom, Wrath će njegovim prednjim zubima pokazati čari slobode. A nakon toga će ubiti gada.

»Hajde, Beth«, rekao je.

»Umukni!« dreknuo je policajac.

»Sto, inače ćeš me opet udariti?«

Policajac mu se unio u lice. »Ne, inače ću te upucati.«

»Može. Volim rane od metaka.« Wrath je spustio glas. »Ali ne pred njom.«

»Jebi se!«

No policajac je sakrio oružje i novac prekrivši ih svojom jaknom. Zatim je zgrabio Wratha za ruku i uputio se prema ulici.

Beth je mislila da će joj pozliti dok je gledala kao Butch odvodi Wratha.

Agresija je tekla između njih dvojice poput akumulatorske kiseline, a iako je Wrath bio u lisicama i u njega je bio uperen pištolj, nije baš bila sigurna da Butch nije u opasnosti. Imala je osjećaj da Wrath dopušta da bude priveden.

Ali Butch to sigurno zna, pomislila je. U suprotnom bi spremio pištolj u futrolu, umjesto da ga drži pritisnutim o Wrathovu sljepoočnicu.

Znala je da je Butch grub prema kriminalcima, no je li dovoljno lud da jednog od njih i ubije?

Sudeći prema zlokobnom izrazu na njegovu licu, bila je prisiljena zaključiti da je odgovor na to pitanje definitivno potvrđan. A mogao bi se čak i izvući.

Oni koji su živjeli divlje često su nasilno skončavali, a Wrath očito nije uzoran građanin koji poštuje zakon. Da ga pronađu s metkom u glavi u nekoj uličici ili kako pluta rijekom licem nadolje, bi li se itko iznenadio?

Uz alarmantan predosjećaj otrčala je pred zgradu.

Butch je stupao prema automobilu kao da nosi nestabilan teret, a ona se požurila da ga dostigne.

»Čekaj. Moram ga nešto pitati.«

»Zanima te koji broj cipela nosi ili nešto takvo?« odbrusio je Butch.

»Četrdeset devet«, dobacio je Wrath.

»Zapamtit ću to za Božić, šupčino.«

Beth je skočila pred njih, tako da su se obojica morala zaustaviti da je ne bi pregazili. Zagledala se u Wrathovo lice. »Zašto si došao k meni?«

Mogla bi se zakleti da mu se pogled skriven sunčanim naočalama smekšao.

»Ne želim da ovako ispadne.«

Butch ju je grubo gurnuo u stranu. »Imam ja jedan prijedlog. Pusti me da radim svoj posao!«

»Ne diraj je«, zarežao je Wrath.

»Da, tebe ću slušati.« Butch ga je gurnuo da krene.

Kada su stigli do automobila, Butch je silom otvorio stražnja vrata i gurnuo Wrathovo golemo tijelo prema dolje.

»Tko si ti?!« povikala je.

Wrath ju je pogledao, a tijelo mu se potpuno umirilo iako ga je Butch gurao svom snagom.

»Poslao me tvoj otac«, rekao je jasnim glasom. A onda je sjeo na stražnje sjedalo.

Beth je prestala disati.

Kroz maglu je registrirala da je Butch zalupio vrata i otrčao do vozačeve strane.

»Čekaj!« povikala je.

No automobil je već kretao, a gume su ostavile crne tragove na asfaltu.

"Putch je dohvatio radio i zatražio kontrolu da odmah pošalje nekoga u dvorište da pokupi oružje i novac koji je ostavio pod jaknom. Dok je vozio, jednim je okom promatrao cestu, a drugo nije skidao s retrovizora. Osumnjičeni mu je uzvraćao pogled, a na zlokobnom mu je licu igrao jedva vidljivi smiješak.

Isuse, tip je golem. Zauzeo je veći dio stražnjeg sjedala, a glavu je nagnuo u stranu da ne bi udarala o krov dok su jurili preko šahtova.

Butch je jedva čekao da ga izvede iz automobila.

Manje od pet minuta kasnije skrenuo je s Ulice Trade na policijsko parkiralište, prišavši što je moguće bliže stražnjem ulazu. Izašao je i otvorio stražnja vrata.

»Budimo pristojni, može?« rekao je uhvativši tipa za ruku.

Ovaj je ustao. Butch ga je povukao.

No osumnjičeni je zakoračio unatrag, kao da se odmiče od postaje.

»Pogrešan smjer.« Butch se usidrio na mjestu, ukopavši pete u tlo i snažno ga povlačeći.

Osumnjičenik nije odustajao. Jednostavno se i dalje povlačio, vukući Butcha za sobom.

»Misliš da te neću upucati?« upitao je Butch posegnuvši za pištoljem.

A onda je sve bilo gotovo.

Butch nije nikada nikoga vidio da se tako brzo kreće. U jednom su trenutku osumnjičeničke ruke bile na leđima, a u drugom su lisice ležale na podu.

Uz apsolutnu ekonomičnost pokreta Butchu je oduzeto oružje, zgrabljen je za vrat i odvučen u mrak.

Tama ih je progutala. Dok se opirao, Butch je shvatio da se nalazi u uskoj uličici između postaje i susjedne uredske zgrade. Bila je široka

svega metar i pol, no dugačka nekih dvadeset. I bila je neosvijetljena. Bez prozora.

Kada ga je zavrteo i tresnuo njime o opeke, ono malo zraka što je uspio uvući u pluća u trenu je izletjelo iz njih. Ma koliko to bilo nezamislivo, tip ga je podigao od tla i držao za vrat samo jednom rukom.

»Nisi se trebao miješati, policajce«, rekao mu je dubokim, režećim glasom sa stranim naglaskom. »Trebao si otići svojim putem i pustiti je da dode k meni.«

Butch je manijakalno grabio ruku koja ga je stezala željeznom čvrstoćom.

Svojim je nepopustljivim stiskom oko njegova vrata istiskivala sam život iz njega. Gušio se, očajnički pokušavajući udahnuti. Pred očima mu se počelo mutiti, i jedva je uspijevaao zadržati svijest.

Ni na trenutak nije sumnjao da se iz ovoga neće uspjeti izvući. Iz te će ga uličice iznijeti u mrtvačkoj vreći. Baš kao što mu je drugi muškarac i obećao.

Minutu kasnije u potpunosti je prestao pružati otpor. Ruke su mu pale uz tijelo i beživotno visjele. Želio se boriti. Imao je volju za borbom. No nije više imao snage.

.Jhm

A smrt? Ona mu nije smetala. Umrijet će obavljajući svoju dužnost, doduše kao idiot, zato što nije zvao pojačanje. Ipak, bilo je to bolje i brže nego da je završio u bolničkom krevetu s nekom groznom, iscrpljujućom bolesti. I puno časnije nego da se upucao. A to je bilo nešto što je Butch jedanput ili dvaput već razmatrao.

Zadnjom je trankom života prisilio oči da se usredotoče na muškarčevo lice.

Izraz koji mu je uzvratio pogled pokazivao je da u potpunosti vlada sobom.

Ovom tipu to nije prvi put, pomislio je Butch. I ubojstvo mu vrlo dobro leži.

Zaboga, Beth.

Sto će za ime Božje takav čovjek učiniti Beth?

Wrath je osjetio kako se policajčevo tijelo opustilo. Još uvijek je bio živ, ali jedva.

Potpun nedostatak straha u tog čovjeka bio je izvanredan. Policajca je naljutilo što ga je zaskočio i pružio je hvalevrijedan otpor, no ni u jednom se trenutku nije uplašio. A sada, kada samo što nije prešao u Sjenosvijet, bio je pomiren sa smrću. Možda je čak osjećao i olakšanje.

Dovraga. Wrath je mogao zamisliti da bi se osjećao isto tako.

I bilo je šteta ubiti nekoga tko je bio u stanju umrijeti kao ratnik. Bez straha i bez oklijevanja. Takvi su mužjaci vrlo rijetki, bilo da je riječ o vampirima ili o ljudima.

Policajčeva su se usta počela micati. Pokušavao je nešto reći. Wrath mu se približio.

»Nemoj... joj... nauditi.«

Wrath se zatekao kako odgovara: »Došao sam je spasiti.«

»Ne!« Glas je odjeknuo uličicom.

Wrath je okrenuo glavu. Beth je trčala prema njima.

»Pusti ga!«

Olabavio je stisak oko policajčeva vrata. Nije ga namjeravao ubiti pred njom. Bilo mu je važnije da mu ona vjeruje nego da pošalje policajca na onaj svijet.

Dok se Beth kližući zaustavljala, Wrath je spustio ruku, a čovjek je pao na tlo. U tami su odjeknuli mučenički dahtaji i hrapava borba za zrak.

Beth je kleknula pokraj predišućeg policajca i bacila ljutiti pogled na Wratha. »Skoro si ga ubio!«

Wrath je opsovao, znajući da se mora pokupiti. Sigurno će se pojaviti ostali policajci.

Pogledao je prema drugom kraju uličice.

»Kamo si se uputio?« Glas joj je bio toliko prepun ljutnje da je rezao poput noža.

»Hoćeš da ostanem pa da me ponovno uhite?«

»Zaslužuješ da te bace u zatvor!«

Policajac je naglim pokretom pokušao ustati, no noge su mu popustile.

Usprkos tome, odgurnuo je Bethine ruke kada mu je pokušala pomoći.

Wrath je morao pronaći tamni kutak tako da se može dematerijalizirati. Ako je Beth toliko potreslo što je gotovo ubio

nekoga, nestajanje pred njezinim očima samo će je definitivno i do kraja uzdrmati.

Okrenuo se. Počeo je odmicati dugim koracima. Nije mu se sviđalo što je ostavlja, no što je drugo mogao? Ako ga upucaju i ubiju, tko će paziti na nju?

Nije mogao dopustiti ni da ga bace u zatvor. Čelije su imale rešetke od čelika, što znači da se u svitanje ne bi mogao dematerijalizirati na sigurno. S obzirom na ta dva moguća ishoda, kada bi ga u tom trenutku pokušala uhititi ekipa policajaca, bio bi prisiljen sve ih poubijati.

A što bi tek onda mislila o njemu?

»Da si odmah stao!« povikala je.

Nastavio je, a njezini su koraci muklo odjekivali kada je potrčala za njim.

»Rekla sam da staneš!« Zgrabila ga je za ruku i snažno povukla.

Bijesno ju je pogledao, frustriran zbog razvoja situacije. Zbog njegova performansa s njezinim frendom sada ga se bojala, što znači da će mu biti vraški teško štititi je. Sumnjao je da je ima vremena razuvjeriti i tako postići da vlastitom voljom pode s njim. Sto je značilo da će je čak možda morati odvesti na silu kada započne prijelaz. A to se ni njoj ni njemu neće svidjeti.

Kada mu je u nosnicama zatitrao njezin miris, znao je da je opasno blizu promjene.

Možda bi je trebao odmah povesti.

Wrath je pogledao uokolo. Nije je baš mogao samo prebaciti preko ramena, svega deset metara od policijske postaje. Ne dok ih gleda onaj prokleti policajac.

Ne, morat će se vratiti neposredno prije zore i oteti je. A onda će je svezati lancima u Dariusovoj sobi ako bude morao, jer to je bio jedini način da je održi na životu.

»Zašto si mi lagao!« vikala je. »Nisi poznavao mog oca.«

»Jesam.«

»Lažeš«, prosiktala je. »Ti si ubojica i lažljivac.«

»Barem si prvi dio pogodila.«

Razrogačila je oči, a licem joj se počeo širiti strah. »Oni šurikeni... u džepovima. Ti si ubio Mary. Zar ne?«

Namrštio se. »Nisam ubio nijednu ženu.«

»Znači pogodila sam i drugo.«

Wrath je bacio pogled na policajca, koji je još uvijek bio izvan pogona, no dolazio je sebi.

Dovraga, pomislio je. Sto ako Beth nema vremena do zore? Sto ako pobjegne i ne bude je mogao pronaći?

Spustio je glas. »U zadnje si vrijeme jako gladna, zar ne?«

Trznula se. »Sto?«

»Gladna si, ali ne debljaš se. I umorna si. Jako umorna. I oči te peckaju, naročito danju, zar ne?« Nagnuo se prema njoj. »Gledaš sirovo meso i pitaš se kakav okus ima. Zubi, ovi gore naprijed, su ti nekako osjetljivi. Bole te zglobovi, a koža ti je nekako napeta. I postaje sve napetija.«

Zatreptala je, a usta su joj se otvorila.

Iza nje se policajac uspio pridići, zateturio i tresnuo natrag na guzicu. Wrath je počeo govoriti brže.

»Osjećaš se kao da ne pripadaš, zar ne? Kao da se svi drugi kreću nekom drugom, sporijom brzinom. Misliš da si nenormalna, drugačija, odvojena.«

Nemirna si. Osjećaš da se nešto približava, nešto veliko, ali ne znaš što ni kako to spriječiti. Ležiš budna, bojiš se snova, izgubljena si u poznatom okruženju.«

Zastao je. »Imaš malo ili nimalo potrebe za seksom, no muškarci te smatraju nevjerojatno privlačnom. Oni orgazmi sinoć sa mnom bili su ti prvi u životu.«

Bilo je to sve čega se sjećao o postojanju u ljudskom svijetu prije svoga prijelaza.

Buljila je u njega. Zaprepaštena.

»Ako želiš znati što se s tobom događa, moraš odmah poći sa mnom. Uskoro ćeš se razboljeti, Beth. A samo ti ja mogu pomoći.«

Napravila je korak unatrag. Pogledala je policajca, koji je naizgled razmatrao prednosti ležanja.

Wrath je podignuo ruke. »Neću ti ništa. Obećajem. Da sam te namjeravao ubiti, mogao sam to sinoć učiniti na deset različitih načina, zar ne?«

Vratila je pogled na njega, a on je zatvorio oči, osjećajući kako se prisjeća svega što joj jest učinio. Njezina mu je želja slatko napunila nosnice, a onda je taj miris naglo nestao.

»Maloprije si namjeravao ubiti Butcha.«

Zapravo, nije bio sasvim siguran da je tako. Nije lako naći dobrog protivnika.

»Ali nisam.«

»Mogao si.«

»Je li to zaista bitno? Još uvijek je živ.«

»Samo zato što sam ja došla.«

Wrath je zabrundao, bacajući svoju najbolju kartu na stol. »Odvest ću te u kuću tvog oca.«

Oči su joj se razrogačile, a zatim sumnjičavo stisnule.

Ponovno je pogledala policajca. Ponovno je ustao, jednom se rukom pridržavao za zid, a glava mu je leljala kao da je preteška za tijelo.

»Mog oca, ha?« Iz glasa joj je izvirala nevjerica. I točno onoliko znatiželje koliko je bilo potrebno da zna da ju je pridobio.

»Nemamo više vremena, Beth.«

Usljedila je duga tišina.

Policajac je podignuo glavu i pogledao niz uličicu.

Za koju minutu tip će ga ponovno pokušati uhititi. Njegova se odlučnost mogla opipati.

»Ja sad idem«, rekao je Wrath. »Dođi sa mnom.«

Ruka joj je jače stisnula torbicu. »Samo da bude jasno, ne vjerujem ti.«

Klimnuo je. »Zašto i bi?«

»I ono mi nisu bili prvi orgazmi.«

»Zašto su te onda toliko iznenadili?« upitao je tiho.

»Požuri«, promrmljala je, svraćajući pogled s policajca. »Uхватit ćemo taksu u Ulici Trade. Nisam rekla taksistu koji me dovezao da pričekaj.«

Dok je brzala niz uličicu, Beth je bila svjesna da se igra s vlastitim životom.

Postojala je vrlo realna mogućnost da se dala prevariti. I to od ubojice.

Ali kako je onda znao sve one stvari o tome kako se osjeća?

Prije nego što je zamaknula za ugao, bacila je pogled na Butcha. Izgledao je kao da poseže za njom. Jedna mu je ruka bila ispružena.

U tami mu nije vidjela lice, no njegova je očajnička želja premostila udaljenost koja ih je razdvajala.

Oklijevala je i izgubila ritam koraka.

Wrath ju je primio za ruku. »Beth. Idemo.«

Bog joj pomogao, ponovno je potrčala.

Čim su izašli na Trade, mahnula je taksiju koji je prolazio. Hvala Bogu, zaustavio se isti tren. Uskočili su u njega i Wrath je taksistu dao adresu udaljenu nekoliko ulica od one u Aveniji Wallace koju je dao njoj. Očito je zametao trag.

Vjerojatno je dobar u tome, pomislila je.

Kada je taksu krenuo, osjetila je kako ju je pogledao s druge strane sjedala.

»Onaj policajac«, rekao je. »Znači li ti nešto?«

Zgrabila je mobitel iz torbice i nazvala recepciju u postaji.

»Nešto sam te pitao.« Wrathov je glas bio oštar.

»Jebi se.« Kada je začula Rickyjev glas, duboko je udahнула. »Je li José tu?«

Drugog su detektiva začas pronašli, a kada je spuštala slušalicu, već je bio na vratima u potrazi za Butchem. José nije postavljao puno pitanja, no znala je da ih neće izbjeći. A kako će mu, zaboga, objasniti zašto je odmaglila s osumnjičenikom?

To ju je činilo sudionicom u zločinu, zar ne?

Beth je vratila mobitel u torbicu. Ruke su joj se tresle, a u glavi joj se vrtjelo.

Nije uspijevala ni doći do daha, iako je taksu imao klimatizacijski uređaj te je u njemu bilo božanstveno svježje. Malo je otvorila prozor. Povjetarac koji joj je mrsio kosu bio je vruć i vlažan.

Sto je to učinila? Sinoć svom tijelu. Sada svom životu.

Sto je sljedeće? Podmetnut će si požar u stanu?

Išlo joj je na živce što joj je Wrath bacio jedini mamac kojem nije mogla odoljeti. I što je očito kriminalac. I što ju je nasmrtno plašio, no što ju je svejedno napaljivalo kada bi se sjetila kako ju je ljubio.

I apsolutno nije mogla podnijeti činjenicu što zna da su joj ono bili prvi orgazmi.

»Iskrcajte nas ovdje«, rekao je Wrath taksistu deset minuta poslije.

Beth je platila novčanicom od dvadeset dolara, pomislivši da imaju sreće što sa sobom ima gotovine. Wrathov novac, onaj veliki, debeli

svežanj novca, ležao je na zemlji u njezinu dvorištu. Nije da si nije mogao priuštiti taksi.

Zaista ide k tom tipu?

Taksi je otišao, a oni su hodali savršeno čistim pločnikom u dobro održavanom, bogataškom kvartu. Bila je to apsurdna promjena okoline. Od nasilja u onoj uličici na uredne travnjake i gredice s cvijećem.

Bila je spremna okladiti se da ljudi koji su živjeli u tim kućama nikada nisu bježali od policije.

Bacila je pogled na Wratha, koji je hodao pola koraka iza nje. Motrio je situaciju oko njih kao da očekuje zasjedu, iako joj nikako nije bilo jasno kako je išta uspijevao vidjeti s tim tamnim naočalama na glavi. Jednostavno joj nije bilo jasno zašto ih nosi. Osim što mu ometaju vid, takve šminkerske naočale činile su ga znatno prepoznatljivijim. Da ih je itko samo i na časak vidio, mogao bi ga točno opisati dok kažeš keks.

Doduše, za to bi bila dovoljna i njegova duga crna kosa i sama veličina njegove pojave.

Okrenula je glavu od njega. Zvuk njegovih čizmi na betonu iza nje bio je nalik udaranju šakama o čvrsta vrata.

»Dakle, taj policajac.« Wrathov dubok glas dolazio je iz blizine. »Je li ti ljubavnik?«

Beth se gotovo nasmijala. Zaboga, zvuči kao da je ljubomoran.

»Neću odgovoriti na to pitanje.«

»Zašto?«

»Zato što ne moram. Ne poznajem te, ne moram ti odgovarati.«

»Sinoć si me prilično dobro upoznala«, rekao je tiho zarežavši. »A i ja sam tebe vrlo dobro upoznao.«

Nemojmo o tome, pomislila je, osjetivši odmah vlažnost između nogu. Bože, što taj čovjek zna raditi s jezikom.

Prekrižila je ruke na prsima i zagledala se u dobro održavanu kuću iz kolonijalnog razdoblja. Iza nekoliko prozora gorjela su svjetla, zbog čega je izgledala pristupačno i nekako poznato. Vjerojatno zato što su mjesta koja izgledaju domaće univerzalna pojava. I univerzalno su privlačna.

Trenutno bi joj dobro došlo tjedan dana na takvom mjestu.

»Ono sinoć bilo je pogreška«, rekla je.

»Meni se nije tako činilo.«

»Onda ti se krivo činilo. Sve ti se krivo činilo.«

Posegnuo je za njom prije nego što je uopće osjetila da se pomaknuo. U

jednom je trenu hodala, a u drugom je bila u njegovu zagrljaju. Jednom joj je rukom zgrabio donji dio vrata. Drugom joj je čvrsto pritisnuo bedra o sebe.

Osjećala je njegovu erekciju preko trbuha kao debelo uže.

Zatvorila je oči. Svaki joj je centimetar kože oživio, a temperatura skočila.

Mrzila je što tako reagira na njega, no kao ni on, nije imala kontrolu nad time.

Čekala je da mu se usne spuste na njezine, no nije ju poljubio. Umjesto toga je prinio usne njezinu uhu.

»Ne moraš mi vjerovati. Ne moram ti se sviđati. Zaboli me. Ali nemoj mi nikada lagati.« Duboko je udahnuo, kao da je uvlači u sebe. »I sada osjećam miris seksa na tebi. Mogao bih te polegnuti na ovaj pločnik i zadignuti ti suknju prije nego što bi se uopće snašla. A ti se ne bi bunila, zar ne?«

Ne, vjerojatno ne bi.

Zato što je idiot. I usto očito želi umrijeti.

Usnama joj je dotaknuo vrat. Zatim joj je lagano liznuo kožu. »E sad, možemo biti civilizirani i pričekati da dođemo kući. Ili se možemo baciti na posao odmah i ovdje. U svakom slučaju, umirem od želje da opet svršim u tebi, a ti me nećeš odbiti.«

Beth mu je zgrabila ramena pod kožnom jaknom. Trebala ga je odgurnuti, ali nije. Privukla ga je bliže, pritišćući mu grudi o prsa.

Oteo mu se zvuk muškog očaja, nešto između uzdaha zadovoljstva i mračne molbe.

Aha, pomislila je, povrativši dio moći.

Odmaknula se od njega s mračnim zadovoljstvom. »Jedino što ovu jebeno odvratnu situaciju čini barem izdaleka podnošljivom jest činjenica da ti mene želiš više.«

Podignula je glavu i nastavila je hodati. Zaista je osjećala njegove oči na tijelu dok ju je slijedio, kao da je dodiruje rukama.

»Imaš pravo«, rekao je. »Ubio bih da te dobijem.«

Beth se okrenula na peti, uperivši prst u njega. »Dakle u tome je bila stvar.

Vidio si Butcha i mene kako se ljubimo u autu. Zar ne?«

"Wrath je podignuo jednu obrvu. Trpkno se nasmiješio. Nije odgovorio.

»Zato si ga napao?«

»Samo sam se opirao uhićenju.«

»Da, baš je tako izgledalo«, promrmljala je. »Dakle, jesi li? Jesi li ga vidio kako me ljubi?«

Wrath je prešao prostor koji ih je razdvajao, a iz svake mu je pore izbijala prijetnja. »Da, vidio sam ga. Mrzio sam što te dira. Napaljuje te kad to znaš?

Hoćeš mi sad još utrljati sol u ranu i reći mi da je bolji u krevetu od mene? To bi bila laž, ali bi me svejedno vraški povrijedilo.«

»Zašto te toliko briga za to?« odlučno je upitala. »Ti i ja proveli smo zajedno jednu noć. Čak ni toliko! Bilo je to nekoliko sati.«

Stisnuo je čeljust. Znala je da škrguće zubima jer je vidjela kako mu se miču udubine pod jagodicama. I bilo joj je drago što nosi sunčane naočale. Imala je osjećaj da bi je njegove oči prestravile.

Kada je ulicom prošao automobil, sjetila da je on bjegunac pred policijom, a tehnički i ona.

Kog vraga rade svađajući se tu na pločniku... kao ljubavnici?

»Čuj, Wrath, ne bih baš da me danas uhite.« Eto riječi za koje nikada nije mislila da će joj prijeći preko usana! »Idemo dalje. Prije nego što nas netko pronade.«

Okrenula se, no on joj je zgrabio ruku čvrstim stiskom.

»Ti to još ne znaš«, mračno je rekao. »Ali ti si moja.«

Na trenutak je zateturala prema njemu.

No onda je zatresla glavom. Prekrila je lice rukama, nastojeći ga isključiti.

Osjećala se kao da ju je obilježio, a ono što je bilo čudno jest da joj to nije smetalo. Jer i ona je njega željela.

Sto joj baš i neće pomoći pri održavanju mentalnog zdravlja.

Isuse, trebala bi zadnja dva dana početi ispočetka. Da se bar može vratiti četrdeset i osam sati unatrag, do onog trenutka kada je sjedila za stolom u uredu, a Dick buljio u nju kao tipični ljigavi šef.

Dvije bi stvari napravila drugačije. Pozvala bi taksi umjesto da ode kući pješice i tako izbjegla Billyja Riddlea. I čim bi ušla u stan, spakirala bi nešto odjeće i otišla u motel. Tako je taj u kožu odjeveni zavodnik/narkokralj ne bi pronašao kada bi došao po nju.

Jednostavno se željela vratiti svom jadnom, dosadnom životu. Nije li to smiješno? Naročito kada se uzme u obzir da je još nedavno smatrala da je bijeg od njega jedini način da se spasi.

»Beth.« Iz glasa mu je nestala gotovo sva oštrina. »Pogledaj me.«

Odmahnula je glavom, a onda osjetila kako joj odmiče ruke s očiju.

»Bit će sve u redu.«

»Ma sigurno. Vjerojatno upravo u ovom trenutku pišu nalog za uhićenje s mojim imenom. Jurcam okolo po mraku s takvima kao što si ti. A sve se to događa zato što toliko očajnički želim saznati nešto o svojim mrtvim roditeljima da sam spremna ugroziti vlastiti život ako postoji čak i najmanja šansa da se to dogodi. Vjeruj mi, trenutno sam tako daleko od u redu da se to ne da riječima opisati.«

Vrškom ju je prsta pogladio po obrazu. »Neću ti nauditi. Neću dopustiti da ti se išta dogodi.«

Protrljala si je čelo, pitajući se hoće li se ikada ponovno osjećati normalno.

»O Bože, da mi se bar nikad nisi pojavio u dvorištu. Da te barem nikad nisam vidjela.«

Povukao je ruku.

»Skoro smo stigli«, suho je rekao.

Butch je odustao od pokušaja da ustane i skliznuo na tlo.

Neko je vrijeme samo sjedio, koncentrirajući se na udisaje i izdisaje. Nije se uspijevaio pomaknuti.

Ne samo zato što ga je boljela glava, iako jest. I ne samo zato što je bio nesiguran na nogama, iako jest.

Bilo ga je sram.

Problem nije bio samo u tome što ga je pretukao netko veći, iako mu je i ego definitivno pretrpio nemilosrdan udarac.

Ne, stvar je bila u tome što je znao da je zabrljao i ugrozio život mlade žene.

Kada je kontaktirao postaju tražeći da pošalju nekoga po oružje, trebao je zatražiti da ga na vratima postaje dočekaju dva policajca.

Znao je da je osumnjičenik osobito opasan, no bio je siguran da ga može sam riješiti.

E pa riješio ga je za pet. Tip ga je prebio. A Beth je sada bila u društvu ubojice.

Bog zna kako će završiti.

Butch je zatvorio oči i spustio bradu na koljeno. Grlo ga je užasno boljelo, no ono što ga je brinulo bila je glava. Nije radila kako treba. Misli su mu bile nepovezane, a kognitivni procesi otišli kvragu. Možda je dovoljno dugo bio bez kisika da mu to sjebe mozak.

Pokušao se pribрати, no uspio je samo utonuti dublje u maglu.

A onda je, budući da je njegova mazohistička strana znala fenomenalno dobro odabrati pravi trenutak, na površinu isplutala prošlost.

Iz nekoherentne zbrke slika koje su mu kloparale mozgom iskočila je jedna koja mu je natjerala suze na oči. Mlada djevojka, najviše petnaest godina. Ulazi u nepoznat automobil. Maše mu kroz prozor dok nestaje niz ulicu.

Njegova starija sestra. Janie.

Njezino je tijelo sljedećeg jutra pronađeno u šumi iza lokalnog igrališta za bejzbol. Bila je silovana, pretučena i zadavljena. Ne tim redoslijedom.

Nakon njezine otmice Butch više nije mogao prespavati noć. Dva desetljeća kasnije to je još uvijek bio slučaj.

Pomislio je na Beth i kako ga je pogledala preko ramena dok je bježala s osumnjičenikom. Tek je pomisao na činjenicu da je nestala s tim ubojicom uspjela natjerati Butcha da upre nogama o tlo i počne se potezati prema postaji.

»Hej! O'Neal!« José je dotrčao niz uličicu. »Sto ti se dogodilo?«

»Moramo izdati tjeralicu.« Je li to njegov glas? Zvučao je hrapavo, kao da je bio na utakmici i urlao dva sata. »Bijelac, dva metra, sto dvadeset kilograma.

Odjeven u crnu kožu, nosi sunčane naočale, tamna kosa do ramena.« Butch je ispružio ruku, tražeći oslonac u zgradi. »Osumnjičenik nije naoružan. Samo zato što sam mu oduzeo oružje. U roku od sat vremena bez sumnje će nabaviti drugo.«

Kada je zakoračio prema naprijed, zateturao je.

»Isuse.« José ga je uhvatio pod ruku i pridržao.

Butch se nastojao ne oslanjati na njega, no trebao je pomoć. Nije uspijevao kontrolirati noge.

»I bjelkinja.« Glas mu je pukao. »Sto sedamdeset pet centimetara, duga crna kosa. Nosi plavu suknju i bijelu košulju.« Zastao je. »Beth.«

»Znam. Zvala je.« Joséovo se lice napelo. »Nisam tražio detalje. Zvučala je kao da mi ne namjerava ništa reći.«

Butchu su zaklecala koljena.

»Polako, detektive.« José ga je uspravio. »Idemo ipak polako.«

Čim su prošli kroz stražnja vrata postaje, Butch se zaljuljao. »Moram je pronaći.«

»Ajmo se malo odmoriti tu na klupi.«

»Ne...«

José je popustio stisak, a Butch je ljostnuo kao vreća krumpira.

Pola jebene postaje skočilo je na noge. Zbog gomile zabrinutih tipova u plavom osjećao se jadno.

»Sve je u redu«, odbrusio im je. Zatim je morao staviti glavu među koljena.

Kako je to mogao dopustiti?

Ako Beth ujutro pronađu mrtvu...

»Detektive?« José je kleknuo, spustivši glavu tako da ga je Butch morao pogledati u oči. »Pozvali smo hitnu.«

»Ne treba mi hitna. Jeste li izdali tjeralicu?«

»Da, Ricky upravo radi na tome.«

Butch je podignuo glavu. Polako.

»Čovječe, što ti se dogodilo s vratom?« dahnuo je José.

»Upotrijebili su ga da mi tijelo drže u zraku.« Progutao je nekoliko puta.

»Jeste li pokupili oružje s adrese koju sam dojavio?«

»Da. Pokupili smo i oružje i lovnu. Tko je zaboga taj tip?«

»Nemam jebenog pojma.«

Jrath se uspeo stubama na ulazu u Dariusovu kuću. Vrata su se otvorila prije nego što je stigao primiti mjedenu kvaku.

Na njima je stajao Fritz. »Gospodaru, nisam znao da ste...«

Slugan se ukočio kada je ugledao Beth.

Da, znaš tko je ona, pomislio je Wrath. No ostanimo mirni.

Ionako je dovoljno nervozna.

»Fritz, predstavljam ti Beth Randall.« Batler je i dalje buljio. »Hoćeš li nas pustiti da uđemo?«

Fritz se poklonio i pognuo glavu. »Naravno, gospodaru. Gdo Randall, čast mi je napokon vas osobno upoznati.«

Beth je djelovala zatečeno, no uspjela se nasmiješiti kada se slugan uspravio i maknuo s vrata.

Kada mu je pružila ruku, Fritz je ustuknuo i pogledao Wratha tražeći dopuštenje.

»Samo naprijed«, promrmljao je Wrath zatvarajući vrata. Nikada nije razumio stroge tradicije slugana.

Fritz je s poštovanjem ispružio ruku, primio njezin dlan među svoje i spustio čelo do njihovih združenih ruku. Iz njegovih je usta potekla tiha bujica riječi na starom jeziku.

Beth je bila vidljivo osupnuta. No nije mogla znati da mu je, pružajući mu ruku, iskazala najveću čast koju može zamisliti pripadnik njegove vrste. Kao kći princepsa, ona je u njihovu svijetu bila aristokratkinja visoka roda.

Fritz će još danima blistati.

»Bit ćemo u mojoj sobi«, rekao je Wrath kada su prekinuli dodir.

Slugan je oklijevao. »Gospodaru, Rhage je ovdje. Imao je... malu nezgodu.«

Wrath je opsovao. »Gdje je?«

»Dolje u kupaonici.«

»Igla i konac?«

»Ima ih sa sobom.«

»Tko je Rhage?« upitala je Beth kada su krenuli niz hodnik.

Wrath je zastao pokraj salona. »Ti pričekaj ovdje.«

No ona je krenula za njim.

Okrenuo se i pokazao preko njezina ramena. »To nije bila molba.«

»A ja neću nigdje čekati.«

»Dovraga, učini što ti kažem.«

»Ne.« Izgovorila je to bez žestine. Prkosila mu je s potpunom mirnoćom i uvjerenošću da je u pravu.

Kao da joj nije veća prepreka od otirača za noge.

»Isuse Bože. Dobro, povrati večeru.«

Već je na hodniku, dok se tiho približavao kupaonici, osjetio miris krvi. Ovo će biti gadno, i bilo bi mu puno draže da Beth nije toliko

inzistirala da i ona vidi.

Gurnuo je vrata, a Rhage je podignuo pogled. Ruka mu je visjela nad umivaonikom. Krvi je bilo posvuda tamna lokva na podu, nešto manja pokraj umivaonika.

»Rhage, čovječe, što se dogodilo?«

»Malo sam izrezuckan. Degrad me dobro dohvatio, točno kroz venu, do same kosti. Curim kao sito.«

Kao da gleda zamućenu sliku, Wrath je uočio kretanje Rhageove ruke dolje prema ramenu, pa opet gore. Dolje prema ramenu, pa opet gore.

»Jesi li ga sredio?«

»Moš se kladit.«

»O... Isuse... Bože«, rekla je Beth. »O Bože. Je 1' on to šiva...«

»Hej, tko je mačka?« upitao je Rhage, zastavši usred poteza prema gore.

Začuo se grgljav zvuk, a Wrath se premjestio, zaklanjajući Beth pogled svojim tijelom.

»Trebaš pomoć?« upitao je, iako su i on i brat znali da on tu ne može ništa.

Preslabo je vidio da bi zašivao čak i vlastite rane, a kamoli tude. Činjenica da se zbog toga morao oslanjati na braću ili Fritza bila je slabost koju je prezirao.

»Ne, hvala.« Rhage se nasmijao. »Prilično dobro šivam, kao što znaš iz prve ruke. A sada mi reci tko ti je prijateljica?«

»Beth Randall, ovo je Rhage. Moj suradnik. Rhage, ovo je Beth. Ne petlja se s filmskim zvijezdama, jasno?«

»Jasno i glasno.« Rhage se nagnuo u stranu, pokušavajući vidjeti iza Wratha.

»Drago mi je, Beth.«

»Sigurno ne bi radije otišao liječniku?« slabašno je upitala.

»Ma ne. Ovo samo gadno izgleda. Kada vlastito crijevo možeš upotrijebiti da ti drži hlače, e onda imaš pravih problema.«

Iz Bethinih je usta izašao neki hrapav zvuk.

»Odvest ću je dolje«, rekao je Wrath.

»Da, molim te«, promrmljala je. »Stvarno bih rado otišla... dolje.«

Zagrlio ju je i shvatio koliko ju je prizor potresao po tome kako se stopila s njegovim tijelom. Sviđao mu se osjećaj da traži oslonac u

njemu.

I previše mu se sviđao, zapravo.

»Bit ćeš dobro?« upitao je Wrath brata.

»Definitivno. Odlazim čim završim s ovim. Moram pokupiti tri posude.«

»Nije loše.«

»Bilo bi i bolje da mi zračnom poštom nije stigao ovaj darak. Nije ni čudo da toliko voliš te šurikene.« Rhage je nešto radio rukama, kao da vezuje čvor.

»Samo da znaš, Tohr i blizanci« dohvatio je škare s police i prerezao konac

»nastavljaju ono što smo sinoć započeli. Trebali bi se vratiti za koji sat i podnijeti izvješće, baš kao što si tražio.«

»Reci im da najprije pokucaju.«

Rhage je klimnuo i bio dovoljno razuman da ne pridoda nikakav komentar.

Dok je vodio Beth niz hodnik, Wrath se uhvatio kako joj gladi rame. Leđa.

Zatim joj je omotao ruku oko struka i zaronio prste u mekano meso. Dobro mu je pristajala. Glava joj je dosezala do njegovih prsa i naslanjala mu se na prsni mišić dok su zajedno hodali.

Preudobno. Preprisno, pomislio je. Puno predobro.

Svejedno ju je nastavio grliti.

I dok ju je grlio, želio je da može povući ono što joj je rekao na ulici. Da je njegova.

Jer to nije bila istina. Nije ju želio uzeti za šelan. Kada je to rekao bio je ljutit, ljubomoran. Zamišljao je kako je onaj policajac dira. Bio je živčan što ga ipak nije ubio. Riječi su mu pobjegle.

Ah, dovraga. Ta mu je ženka nekako utjecala na mozak. Nekako je uspjela isključiti njegovu dobro razvijenu samokontrolu i dovesti ga u dodir s njegovim skrivenim psihozama.

Bilo je to dodir koji je želio izbjeći.

Na kraju krajeva, napadi ludila bili su Rhageova specijalnost.

A braći nije trebao još jedan visokorizičan član s kratkim fitiljem.

Beth je zatvorila oči i naslonila se na Wratha, nastojeći iz misli istjerati sliku one razjapljene rane. Bilo je to kao da pokušava rukama zaštititi oči od sunca: dijelovi slike stalno su prodirali kroz

proreze. Sva ona jarko crvena, sjajna krv, sirov, tamnoružičast mišić, šokantna bjelina kosti. I ona igla. Vidjela je kako probija kožu, izvlači meso do jedne točke, buši ga crnim koncem...

Otvorila je oči.

Tako je bolje.

Ma što rekao, taj muškarac nije imao samo malu ogrebotinu. Morao je otići liječniku. Bila bi energičnije inzistirala na tome, no bila je prezauzeta uvjeravanjem pad thaija koji je pojela da ostane na mjestu.

Osim toga, činilo se da tip ima iskustva s krpanjem vlastitih rana.

A bio je i bolesno zgodan. Iako joj je pozornost uglavnom zaokupio krvavi masakr, nije mogla ne primijetiti njegovo opako privlačno lice i tijelo. Kratka plava kosa, bistre plave oči, lice kojem je mjesto bilo na filmskom platnu. Bio je odjeven kao Wrath, u crne kožne hlače i vojničke čizme, no košulju je odložio sa strane. Mišići njegova gornjeg torza oštro su se isticali pod svjetlom sa stropa, kao impresivna izložba snage. A šarena tetovaža zmaja koja mu je prekrivala čitava leđa ostavljala je bez daha.

No s druge strane, nije da je baš očekivala da će se Wrath družiti s nekom žgoljavom tetkicom štreberskog izgleda.

Dileri droge. Očito su bili dileri droge. Pištolji, oružje, goleme količine novca. I tko bi se drugi upleo u sukob noževima i onda se igrao doktora na samom sebi?

Shvatila je da je drugi muškarac na prsima imao isti okrugli ožiljak kao i Wrath.

Mora da su pripadnici neke bande, pomislila je. Ili mafije.

Odjedanput je osjetila da joj treba prostora, a Wrath ju je pustio kada su ušli u sobu boje limuna. Koraci su joj se usporili. Prostorija je izgledala kao muzej ili nešto što bi se moglo vidjeti u časopisima o arhitekturi. Široki su prozori bili obrubljeni debelim zavjesama blijedih boja, na zidovima su se kočila bogata ulja na platnu, a u čitavoj su sobi s ukusom bile raspoređene razne umjetnine.

Bacila je pogled na sag. Vjerojatno je vrijedio više od njezina stana.

Možda nisu dilali samo crack, ecstasy i heroin, pomislila je. Možda su bili aktivni i na crnom tržištu umjetnina. No, to je kombinacija koja se ne susreće često.

»Ovo je lijepo«, promrmljala je, dotičući se antikne kutije. »Vrlo lijepo.«

Bacila je pogled na Wratha kada nije dobila odgovor. Stajao je odmah pokraj vrata, ruku prekriženih preko mišića na prsima, napet kao puška iako je bio kod kuće.

S druge strane, kada se on ikada opuštao? pomislila je. »Oduvijek si kolekcionar?« upitala je, nastojeći kupiti malo vremena da bi joj se živci stigli primiriti. Prišla je slici iz škole Hudson River. Zaboga, bio je to Thomas Cole.

Vjerojatno vrijedi stotine tisuća dolara. »Ovo je prekrasno.«

Bacila je pogled preko ramena. Bio je usredotočen na nju i nije obraćao ama baš nikakvu pozornost na sliku. A na licu mu nije bilo ni traga ponosu ili izrazu vlasništva.

Što baš i nije uobičajeno kada se netko divi tvojim stvarima. »Ovo nije tvoja kuća«, rekla je. »Ovdje je živio tvoj otac.« Da, naravno.

Ali zašto ne? Došla je dovde. Nema razloga da ne prihvati igru.

»Onda je očigledno imao mnogo novca. Čime se bavio?«

Wrath je prešao sobu i prišao velebnom portretu u prirodnoj veličini koji je, čini se, prikazivao nekakvog kralja.

»Dodi sa mnom.«

»Sto? Želiš da prođem kroz taj zid...«

Gurnuo je jednu stranu slike, koja se zakrenula prema naprijed i otkrila mračan hodnik.

»Aha«, rekla je.

Pokazao je rukom. »Poslije tebe.«

Beth se pažljivo približila. Na crnom je kamenu svjetlucao sjaj plinskih svjetiljki. Nagnula se unutra i ugledala stube koje su daleko dolje zamicala za ugao.

»Sto je dolje?«

»Mjesto na kojem možemo razgovarati.«

»Zašto ne ostanemo ovdje?«

»Zato što će nam za ovo trebati privatnost. A moja će se braća vjerojatno uskoro pojaviti.«

»Tvoja braća?«

»Da.«

»Koliko ih imaš?«

»Sada pet. A ti odugovlačiš. Hajde. Ništa ti se dolje neće dogoditi, časna riječ.«

Aha. Svakako.

No zakoračila je preko pozlaćenog ruba okvira. I ušla u tamu.

Teth je duboko udahнула i oklijevajući dodirnula kamene zidove. Zrak nije bio težak, ništa nije bilo prekriveno ljigavim slojem vlage. Jednostavno je bilo jako, jako mračno. Polako se spuštala stubama, pipajući pred sobom. Svjetiljke su bile više nalik krijesnicama, svijetlile su same sebi, a ne nekome tko se služio stubištem.

A onda je stigla do dna. S desne su se strane nalazila otvorena vrata, iza kojih je uočila topao sjaj svijeća.

Prostorija je bila identična prolazu: crnih zidova, slabo osvjetljena, no čista.

Svijeće su djelovale utješno palucajući u svijećnjacima. Dok je odlagala torbicu na stolić, zapitala se spava li Wrath tu.

Bog zna da je krevet dovoljno velik za njega.

I jesu li to crne satenske plahte?

Pretpostavljala je da je već mnoge žene doveo u taj svoj brlog. A nije trebalo mnogo da se zaključí što se dogadalo kada bi zatvorio vrata.

Začuo se zvuk zatvaranja brave, a srce joj se stisnulo.

»Dakle, moj otac«, odrješito je rekla.

Wrath je prošao pokraj nje, skidajući jaknu. Ispod nje je nosio usku majicu, pa nije mogla ne primijetiti sirovu snagu njegovih mišića ni kako mu se biceps i triceps napinju dok odlaže jaknu. Dok je s ramena skidao prazne korice za bodeže, otkrio je tetovaže koje su mu se protezale s unutarnje strane podlaktica.

Otišao je u kupaonicu. Čula je pljuskanje vode. Kada je izašao, brisao je lice ručnikom. Stavio je sunčane naočale prije nego što ju je pogledao.

»Tvoj otac, Darius, bio je hvalevrijedan mužjak.« Wrath je nemarno bacio ručnik u kupaonicu i otišao do kauča. Sjeo je nagnuvši se prema naprijed, s laktovima na koljenima. »Prije nego što je postao ratnik, bio je aristokrat iz stare zemlje. Prijatelj mi je. Bio mi je prijatelj. I brat u poslu kojim se bavim.«

Brat. Stalno je koristio tu riječ.

Bili su mafijaši. Definitivno.

Wrath se lagano nasmiješio, kao da se sjetio nečega što mu je pružalo zadovoljstvo. »D. je bio vješt. Bio je brz, dozlaboga pametan, dobar s bodežima.

No bio je kulturan. Džentlmen. Govorio je osam jezika. Proučavao je sve od svjetskih religija do povijesti umjetnosti i filozofije. Znao bi udaviti čovjeka pričama o Wall Streetu, a zatim mu objasniti zašto je Sikstinska kapela zapravo manirističko, a ne renesansno djelo.«

Wrath se zavalio u kauč, naslonivši tešku ruku na gornji dio naslona. Koljena su mu se opustila u stranu, a bedra raširila.

Izgledao je kao da mu je iznimno udobno dok je zabacivao dugu crnu kosu.

Neopisivo seksi.

»Darius nikad nije gubio kontrolu, bez obzira na to koliko bi stvari postale gadne. Jednostavno bi obavljao što je trebalo dok ne bi završio. Umro je uz neokaljano poštovanje svoje braće.«

Činilo se da Wrathu zaista nedostaje njezin otac. Ili tko god da je već bio taj čovjek kojeg je opisivao nastojeći...

Što zapravo pokušava postići? pomislila je. Kakve je koristi imao od tih sranja koja je pričao?

Doveo ju je u spavaću sobu, zar ne?

»A Fritz kaže da te duboko volio.«

Beth je stisnula usne. »Pod pretpostavkom da progutam išta od toga što si izgovorio, morala bih se zapitati. Ako je mom ocu bilo toliko stalo do mene, zašto se nikad nije potrudio potražiti me?«

»Nije to tako jednostavno.«

»O da, stvarno je teško prići vlastitoj kćeri, ispružiti ruku i reći kako se zoveš. Nije to mala stvar.« Prešla je na drugu stranu sobe i shvatila da se našla pokraj kreveta. Brzo se uputila u drugom smjeru. »I u čemu je stvar sa svim tim ratničkim pričama? Je li i on bio mafijaš?«

»Mafijaš? Mi nismo mafija, Beth.«

»Znači, samo ste ubojice slobodnjaci i dileri droge? Hmmm... Pa kad bolje razmislim, diversifikacija je vjerojatno dobra poslovna strategija. A i treba ti puno love da bi mogao održavati ovakvu kuću. I napuniti je umjetninama kojima je mjestu u muzeju Metropolitan.«

»Darius je naslijedio novac i znao se vrlo dobro brinuti za njega.« Wrath je nagnuo glavu unatrag, kao da želi vidjeti kuću nad njima.

»A budući da si ti njegova kći, sve je ovo sada tvoje.«

Stisnula je oči. »Ma nemoj mi reći.«

Klimnuo je.

Koji serator, pomislila je.

»I dobro, gdje je oporuka? Gdje je odvjetnik spreman podastrijeti dokumente? Ne, čekaj, da pogodim, čeka se ostavinska rasprava. Već jedno trideset godina.« Protrljala je bolne oči. »Znaš, Wrath, ne moraš lagati da me dobiješ u krevet. Ma koliko se sramila to reći, dovoljno je da me pitaš.«

Duboko i tužno je udahнула. Tek je sada shvatila da je neki mali djelić nje vjerovao da će dobiti odgovor. Napokon.

No s druge strane, od očajnika je lako napraviti budalu.

»Slušaj, ja sad idem. Ovo jednostavno...«

Wrath se stvorio pred njom prije nego što je stigla trepnuti. »Ne mogu te pustiti da odeš.«

Strah joj je zgrabio srce, no nije to pokazala. »Ne možeš me natjerati da ostanem.«

Uzeo joj je lice u ruke. Pokušala se otrgnuti, no nije je puštao.

Gladio joj je obraz jagodicom palca. Kad god bi joj se previše približio, osjetila bi se kao začarana i opet bi se dogodila ista stvar. Osjetila je kako joj se tijelo naginje prema njemu.

»Ne lažem ti«, rekao je. »Tvoj me otac poslao k tebi jer će ti trebati moja pomoć. Vjeruj mi.«

Otrgnula se od njega. »Ne želim čuti tu riječ iz tvojih usta.«

Stoji tu, kriminalac koji je gotovo ubio policajca pred njezinim očima, i očekuje da proguta ta sranja za koja je znala da nisu istina.

Dok joj miluje lice kao ljubavnik.

Zacijelo je smatra retardiranom.

»Gle, vidjela sam svoj dosje.« Glas joj nije zadrhtao. »U rodnom mi je listu otac naveden kao nepoznat, no u dosjeu postoji zabilješka. Moja je majka rekla sestri u radaonici da je umro. Nije joj stigla reći ime jer je pala u šok zbog gubitka krvi te i sama umrla.«

»Zao mi je, ali to nije ono što se zaista dogodilo.«

»Zao ti je. Da, sigurno.«

»Ne igram se s tobom...«

»Vraga se ne igraš! Zaboga, kad samo na trenutak pomislim da bih mogla upoznati jednoga od njih, makar i posredno...« Promatrala ga

je s prijezirom.

»Nevjerojatno si okrutan.«

Opsovao je. Bio je to ružan, frustriran zvuk. »Ne znam kako da postignem da mi povjeruješ.«

»Ne trudi se. Nemaš nikakvog kredibiliteta.« Dohvatila je torbicu. »Kvrugu, vjerojatno je ovako bolje. Gotovo da bi mi bilo draže da je umro nego da saznam da je kriminalac. Ili da smo cijeli moj život živjeli u istom gradu, a on me nikada nije posjetio, nije bio čak ni toliko zainteresiran da se potruži saznati kako izgledam.«

»Znao je.« Wrathov joj se glas opet opasno približio. »Znao je tko si.«

Okrenula se. Bio joj je toliko blizu da se osjetila sitnom pred njegovom veličinom.

Beth je odskočila. »Da si odmah prestao.«

»Znao je tko si.«

»Prestani to govoriti!«

»Tvoj je otac znao tko si«, povikao je Wrath.

»Zašto me onda nije želio?« uzvratila je ona, također vičući.

Wrath se trznuo. »Jest. Pazio je na tebe. Čitavog tvog života bio je u tvojoj blizini.«

Zatvorila je oči i obgrlila se rukama. Nije mogla vjerovati da je opet u iskušenju da popusti pred njegovom čarolijom.

»Beth, pogledaj me. Molim te.«

Otvorila je kapke.

»Daj mi ruku«, rekao je. »Daj mi je.«

Kada nije reagirala, stavio joj je ruku na svoja prsa, iznad srca.

»Tako mi časti. Nisam ti lagao.«

Potpuno se umirio, kao da joj želi omogućiti da pročita svaku nijansu njegova lica i tijela.

Je li moguće da bi to mogla biti istina? pitala se.

»Volio te, Beth.«

Ne vjeruj mu. Ne vjeruj mu. Ne vjeruj...

»Zašto me onda nije potražio?« prošaptala je.

»Nadao se da ga nećeš morati upoznati. Da ćeš biti pošteđena života kakvim je on živio.« Wrath se zagledao u nju. »A onda mu je ponestalo vremena.«

Uslijedila je duga tišina.

»Tko je bio moj otac?« dahnula je.

»Bio je kao i ja.«

A tada je Wrath otvorio usta.

Očnjaci. Imao je očnjake.

Protrnula je od užasa. Odgurnula ga je. »Gade jedan!«

»Beth, slušaj me...«

»Zašto, da mi kažeš da si jebeni vampir?« Bacila se na njega, udarajući mu prsa stisnutim šakama. »Gade bolesni! Ti jedan bolesni... gade\ Ako želiš ostvarivati svoje fantazije, radi to s nekim drugim.«

»Tvoj otac...«

Ošamarila ga je, jako. Preko cijelog lica.

»Da ga nisi spominjao. Da se nisi usudio.« Ruka ju je pekla, pa ju je prislonila o trbuh. Željela je zaplakati. Zato što ju je boljelo. Zato što je željela da i njega boli, a činilo se da ga činjenica da ga je udarila uopće ne dira.

»Isuse, skoro si me uvjerio, stvarno jesi«, zavapila je. »Ali onda si morao otići korak predaleko i iskežiti te umjetne zube.«

»Nisu umjetni. Pogledaj bolje.«

Sobu su osvjetlile dodatne svijeće, koje nitko nije upalio.

U trenu je ostala bez daha. Odjedanput je imala osjećaj da ništa nije kakvim se čini. Pravila više nisu vrijedila. Stvarnost je počela kliziti u neku drugu dimenziju.

Potrčala je preko sobe.

Dočekao ju je na vratima, a ona se pognula, kao da se sprema izgovoriti neku molitvu koja će ga zadržati podalje od nje.

»Ne prilazi mi.« Posegnula je za kvakom. Bacila se na nju cijelim tijelom.

Nije ju mogla pomaknuti.

Panika joj je potekla venama kao benzin.

»Beth...«

»Pusti me!« Kvaka joj se urezala u kožu na dlanovima dok ju je pokušavala pomaknuti.

Kada joj je njegova ruka dotaknula rame, vrisnula je. »Ne diraj me!«

Odskočila je od njega. Jurila je po sobi. On ju je slijedio, približavajući se polako i neumoljivo.

»Pomoći ću ti.«

»Ostavi me na miru!«

Klisnula je pokraj njega i bacila se na vrata. Ovoga su se puta otvorila prije nego što je uopće dodirnula kvaku.

Kao da ih je otvorio snagom volje.

Užasnuto ga je pogledala. »Ovo se ne događa.«

Potrčala je uz stube, spotaknuvši se samo jedanput. Slomila je nokat pokušavajući otvoriti sliku, no na kraju je uspjela. Protrčala je kroz salon.

Izjurila je iz kuće i...

Wrath je stajao pred njom na travnjaku.

Beth je stala kao ukopana.

Strava joj je preplavila tijelo, a strah i nevjerica stisnuli su joj srce željeznim stiskom. Osjećala je kako je obuzima ludilo.

»Ne!« Ponovno se dala u trk, ne razmišljajući o tome u kojem smjeru bježi, dok god je odmicala od njega.

Osjećala je kako je prati, pa je potrčala jače i brže. Trčala je sve dok više nije mogla disati, dok je iscrpljenost nije zaslijepila, a mišići joj počeli vrištati od boli. Trčala je svom snagom, a on ju je i dalje pratio.

Srušila se na travu, jecajući.

Smotala se u klupko, kao da se štiti od udaraca, i plakala.

Kada ju je podignuo, nije se opirala.

Kakvog bi to smisla imalo? Ako sanja, na kraju će se probuditi. A ako je istina...

Morat će joj objasniti mnogo više od života njezina oca.

Dok je Wrath nosio Beth natrag u sobu, iz nje su ga zapljuskivali valovi straha i zbunjenosti. Položio ju je na krevet i izvukao gornju plahtu ispod nje da bi je mogao pokriti. Zatim je otišao do kauča i sjeo, smatrajući da će joj bolje odgovarati da je malo pusti na miru.

Nakon nekog se vremena okrenula i osjetio je njezin pogled na sebi.

»Čekam da se probudim. Da mi zazvoni sat«, rekla je muklo. »Ali to se neće dogoditi, zar ne?«

Odmahnuo je glavom.

»Kako je to moguće? Kako...« Nakašljala se. »Vampiri?«

»Mi smo jednostavno druga vrsta.«

»Krvopije. Ubojice.«

»Prije progonjena manjina. Upravo se zbog toga tvoj otac nadao da nećeš proći kroz promjenu.«

»Promjenu?«

Sumorno je klimnuo.

»Zaboga.« Prekrila je usta rukom kao da će povratiti. »Nemoj mi reći da ću...«

Iz tijela joj je prokuljao snažan val panike, stvorivši povjetarac u sobi koji je stigao do njega poput ledenog daška. Nije mogao podnijeti njezinu tjeskobu.

Želio je učiniti nešto da joj olakša situaciju. Samo što mu suosjećanje nije bilo jedna od jačih strana.

Da se barem mogao s nečim boriti da joj pomogne.

E pa trenutno nije bilo ničega. Ničega. Istina nije bila neka meta koju bi mogao eliminirati. A nije joj bila ni neprijatelj, iako ju je boljela. Jednostavno je... bila.

Ustao je i prišao krevetu. Kada je vidio da nije ustuknula pred njim, sjeo je.

Suze koje je prolila mirisale su po proljetnoj kiši.

»Sto će mi se dogoditi?« promrmljala je.

Iz očaja u njezinu glasu zaključio je da se obraća Bogu, a ne njemu. No svejedno je odgovorio.

»Promjena ti se brzo približava. Sve nas zahvati negdje oko dvadeset i pete godine. Naučit ću te kako da se brineš za sebe. Pokazat ću ti što treba.«

»Isuse Bože...«

»Kada prodeš kroz promjenu, morat ćeš piti.«

Zagrncula se i poskočila. »Neću nikoga ubiti!«

»Ne ide to tako. Trebaš krv muškog vampira. To je sve.«

»To je sve«, ponovila je mrtvačkim glasom.

»Mi ne lovimo ljude. To su bapske priče.«

»Nikada nisi uzeo... čovjeka?«

»Ne zato da bih pio od njega«, izvukao se. »Neki vampiri to čine, no tako dobivena snaga ne traje dugo. Da bismo ostali snažni, moramo se hraniti od vlastite vrste.«

»Govoriš kao da je sve to normalno.«

»I jest.«

Zašutjela je. A onda je, kao da joj je upravo sinulo, rekla: »Dopustit ćeš mi...«

»Pit ćeš od mene. Kada dođe vrijeme.«

Ispustila je neki zvuk, kao da je željela nešto uzviknuti, ali joj se grlo stisnulo.

»Beth, znam da ti je teško...«

»Ne znaš.«

»... jer sam i ja morao proći kroz to.«

Pogledala ga je. »Jesi li i ti iz vedra neba saznao da si vampir?«

Nije to izrekla kao izazov. Više kao da se nadala da ima nešto zajedničko s još nekim. Bilo kim.

»Znao sam tko su mi roditelji«, rekao je. »No već su bili mrtvi kada me zahvatio prijelaz. Bio sam sam. Nisam znao što očekivati. Zbog toga znam koliko si zbunjena.«

Tijelo joj je utonulo natrag u jastuke. »Je li i moja majka to bila?«

»Bila je čovjek, prema onome što mi je Darius rekao. Vampiri se ponekad mogu pariti s njima, no tako rođena djeca rijetko uspiju preživjeti.«

»Mogu li zaustaviti promjenu? Mogu li je nekako spriječiti?«

Odmahnuo je glavom.

»Hoće li boljeti?«

»Osjetit ćeš...«

»Ne mene. Hoće li tebe boljeti?«

Wrath je sakrio iznenađenje. Nitko se nikad nije brinuo zbog njega. I vampiri i ljudi su ga se bojali. Njegova ga je vrsta obožavala. No nitko nikad nije bio zabrinut zbog njega. Nije znao kako se nositi s tim osjećajem.

»Ne. Neće me boljeti.«

»Mogu li te ubiti?«

»Neću ti dopustiti.«

»Kuneš se?« napeto je upitala, uspravivši se i zgrabivši ga za podlakticu.

Nije mogao vjerovati da će se morati zakleti da će štiti sam sebe. Na njezin zahtjev.

»Kunem se.« Krenuo joj je uzeti ruku u svoju, no zaustavio se prije nego što ju je dodirnuo.

»Kada će se promjena dogoditi?«

»Ne mogu ti točno reći. Ali uskoro.«

Pustila ga je i ponovno se naslonila na jastuke. Zatim se sklupčala na boku okrenuvši mu leđa.

»Možda ću se probuditi«, promrmljala je. »Možda ću se ipak probuditi.«

Tutch je ispio prvi scotch u jednom gutljaju. Velika greška. Grlo JCI/ mu je bilo izgrebano, pa je imao osjećaj kao da je upravo zažvalio baklju. Čim je prestao kašljati, naručio je od Abby još jedan.

»Pronaći ćemo je«, rekao je José, spuštajući pivo na šank.

Drugi se detektiv držao laganijih pića, no José se morao vratiti kući obitelji.

Butch se, s druge strane, mogao slobodno ponašati razuzdano koliko je htio.

José se poigravao kriglom, iscrtavajući njome krugove na šanku. »Nemoj kriviti sebe, detektive.«

Butch se nasmijao i iskapio scotch broj dva. »Da, popisu ljudi koji su bili u mom autu s tim osumnjičenikom jednostavno nema kraja.« Podignuo je prst da bi privukao Abbynu pozornost. »Opet sam suh.«

»Nećeš još dugo.« Odmah je dolepršala s bocom, smiješeći mu se dok mu je točila piće.

José se promeškoltio na stolici kao da ne odobrava Butchevu žurnost u ispijanju scotcheva, pa je nemiran od muke što mu to ne može reći.

Abby se okrenula drugoj mušteriji, a Butch je pogledao Joséa.

»Večeras ću se gadno oblokati. Bolje nemoj ostati.«

José je ubacio par kikirikija u usta. »Neću te ovdje ostaviti.«

»Vratit ću se kući taksijem.«

»Ma ne. Ostati ću dok ne završiš. Onda ću te odvući doma. Gledat ću te kako rigaš sat vremena. Ugurat ću te u krevet. Prije nego odem, pripremit ću ti aparat za kavu. Aspirin će biti pokraj posude za šećer.«

»Nemam posudu za šećer.«

»Onda će biti pokraj vrećice sa šećerom.«

Butch se nasmiješio. »Bio bi odlična supruga, José.«

»To mi i moja kaže.«

Šutjeli su dok mu Abby nije natočila broj četiri.

»Oni šurikeni koje sam oduzeo osumnjičeniku«, rekao je Butch.
»Kako stojimo s time?«

»Isti su kao i oni koji smo pronašli kod automobila koji je eksplodirao i u blizini Cherryna tijela. Marke Typhoon. Devedeset grama čistog nehrdajućeg čelika. Promjer deset centimetara. Središnji uteg koji se može izvaditi. Mogu se nabaviti na internetu za nekih dvanaest dolara po komadu ili kupiti od akademija za borilačke vještine. I ne, nije bilo otisaka.«

»A ostalo oružje?«

»Razmetan komplet noževa. Dečki u labosu su se ozbiljno napalili na njih.

Kompozitni metal, dijamantna tvrdoća, prekrasan ručni rad. Nema oznake proizvođača. Pištolj je standardna devetmilimetarska Beretta, model 92G-SD.

Iznimno dobro održavana, i naravno serijski broj je ostrugan. Ono što je stvarno bolesno su meci. Nikad nisam vidio tako nešto. Šuplji, ispunjeni nekakvom tekućinom. Dečki misle da je obična voda. Ali zašto bi netko to učinio?«

»Zezaš me.«

»A-a.«

»I nema otisaka.«

»Nema.«

»Ni na čemu.«

»Ni na čemu.« José je dokrajčio kikirikije u zdjelici i mahnuo Abby da treba još. »Taj tip je dobar. Ništa ne prepušta slučaju. Pravi profesionalac. Hoćemo se kladiti da se preselio na sjever iz Velike Jabuke? Ne zvuči kao da je uzgojen u Caldwellu.«

»Reci mi da smo, dok sam ja gubio vrijeme s onim vražjim bolničarima, provjerili znaju li u New Yorku nešto o njemu?«

Abby je donijela još kikirikija i još scotcha.

»Balističari rade na pištolju, tek toliko da provjere ima li kakvih neuobičajenih obilježja«, smireno je rekao José. »Provjeravamo novac da vidimo je li obilježen. Sutra ujutro ćemo dečkima u New Yorku poslati sve što imamo, no nećemo baš imati previše.«

Butch je opsovao dok je promatrao kako Abby puni zdjelicu.

»Ako se išta dogodi Beth...« Nije dovršio rečenicu.

»Pronaći ćemo ih.« José je zastao. »I Bog mu pomogao ako joj što učini.«

Da, Butch će se osobno pobrinuti za njega.

»Bog mu pomogao«, prisegnuo je, napravivši u čaši mjesta za još jednu rundu.

Wrath se osjećao iscrpljeno dok je sjedio na kauču i čekao da Beth ponovno progovori. Činilo mu se da mu tijelo tone samo u sebe, da mu kosti popuštaju pod teretom mesa i mišića.

Dok je u mislima ponovno proživljavao prizor iz uličice iza policijske postaje, shvatio je da nije izbrisao policajčevo pamćenje. To je značilo da će policija imati precizan opis kada se da u potragu za njim.

Dovraga. Bio je toliko zaokupljen dramatičnošću situacije da se zaboravio zaštititi.

Počeo je previđati stvari. A previđanje stvari je opasno.

»Kako si znao za orgazme?« iznebuha je upitala Beth.

Ukočio se. A ukočio mu se i penis, čim je čuo tu riječ iz njezinih usta.

Promeškoltio se da bi si napravio mjesta u hlačama i pitao se postoji li način da izbjegne odgovor na njezino pitanje. Trenutno nije želio razgovarati o njihovu seksualnom odnosu. Ne dok ona leži u tom krevetu. Samo koji metar od njega.

Pomislio je na njezinu kožu. Mekanu. Glatku. Toplu.

»Kako si znao?« ponukala ga je.

»Pa istina je, zar ne?«

»Da«, prošaptala je. »Je li bilo drugačije zato što ti nisi... zato što si...

Dovraga, ne mogu to čak ni izgovoriti.«

»Možda.« Spojio je dlanove i prepleo prste. »Ne znam.«

Jer i njemu je bilo drugačije, iako je tehnički ona još uvijek bila čovjek.

»Nije mi ljubavnik. Butch, mislim. Policajac. Nije.«

Wrath dahnu s olakšanjem. »Drago mi je.«

»Pa ako se opet sretnete, nemoj ga ubiti.«

»Dobro.«

Uslijedila je duga tišina, a onda je začuo kako se vrpolti po krevetu. Satenske su plahte lagano šuštale pod njezinim pokretima.

Zamišljao je kako joj se bedra taru jedno o drugo i sebe kako ih rastvara rukama. Kako ih lagano širi gurajući ih glavom. Poljupcima otvara put do mjesta na kojem je tako očajnički želio biti.

Progutao je, a koža mu je uzavrela od napetosti.

»Wrath?«

»Da.«

»Sinoć zapravo nisi namjeravao spavati sa mnom, zar ne?«

Igrala mu je pred očima u nejasnim prizorima zbog kojih je stisnuo kapke.

»Ne, nisam.«

»Zašto onda jesi?«

Kako je mogao išta drugo? pomislio je stišćući čeljust. Bio je potpuno nemoćan pred njom.

»Wrath?«

»Jer sam morao«, odgovorio je istežući ruke, pokušavajući pronaći olakšanje. Srce mu je nabijalo u grudima, instinkti su mu radili punom parom, kao da je usred bitke. Čuo je kako joj dah izlazi s usana, kako joj srce udara, kako joj krv teče žilama.

»Zašto?« prošaptala je.

Trebao bi otići. Trebao bi je ostaviti na miru.

»Reci mi zašto.«

»Zbog tebe sam shvatio koliko sam hladan.«

S kreveta se opet začulo vrpoljenje.

»Svidjelo mi se zagrijavati te«, rekla je promuklo. »Svidjelo mi se osjećati te.«

U utrobi mu je proradila mračna glad i stegnula mu želudac.

Wrath je prestao disati. Čekao je da vidi hoće li proći. Mučan osjećaj je ojačao.

Dovraga, ta grešna potreba nije bila vezana samo uz seks. Bila je vezana uz krv.

Njezinu krv.

Brzo je ustao i udaljio se od nje. Definitivno se mora maknuti odavde.

Krenuti na ulice. Pronaći nekoga s kime će se boriti.

I morao se nahraniti.

»Slušaj, moram krenuti. No ti noćas ostani ovdje.«

»Ne idi.«

»Moram.«

»Zašto?«

Otvorio je usta, a očnjaci su mu pulsirali dok su se izduživali.

A zubi mu nisu bili jedini organ koji je zahtijevao da ga upotrijebi. Napeti ud bio je bolno ukočen dok mu je pritiskao zaporak. Osjećao se rastrzan između dvije potrebe. Seks. Krv.

Oboje od nje.

»Bježiš?« prošaptala je. Bilo je to većim dijelom pitanje. Sadržavalo je tek tragove izazivanja.

»Pazi, Beth.«

»Zašto?«

»Samo što nisam puknuo.«

Ustala je s kreveta i prišla mu. Položila mu je ruku ravno na prsa, točno na srce. Drugom ga je objemila oko pasa.

Zasiktao je kada se privila uz njega.

No barem mu je seksualna potreba sasjekla onu drugu glad.

»Hoćeš li me odbiti?« upitala je.

»Ne želim te iskoristiti«, rekao je kroz stisnute zube. »Danas si već dovoljno prošla.«

Zgrabila ga je za ramena. »Ljuta sam. Prestrašena. Zbunjena. Želim da vodiš ljubav sa mnom sve dok više ništa ne budem osjećala, dok potpuno ne otupim.

Ako će itko ikoga iskoristiti, ja ću iskoristiti tebe.« Spustila je pogled. »Bože, to zvuči grozno.«

Vraga zvuči. Bio je više nego spreman dopustiti joj da ga tako iskoristi.

Podignuo joj je bradu kažiprstom. Iako mu je njezin bogat miris točno govorio što njezino tijelo treba od njega, priželjkivao je da joj može jasno vidjeti lice.

»Ne idi«, prošaptala je.

Nije želio, ali zbog njegove je žedi za krvlju bila u opasnosti. Morala je snažna dočekati promjenu. A on je bio dovoljno žedan da je ispije do dna.

Ruka joj je skliznula s njegova struka. I dotaknula mu erekciju.

Tijelo mu se divlje trznulo, a zrak mu je naglo ispunio pluća. Njegov se uzdah prolomio tišinom u sobi.

»Želiš me«, rekla je. »A ja želim da me uzmeš.«

Protrljala je dlanom cijelu dužinu njegova uda, a kroz kožu hlača osjećao je njezin dodir s bolnom jasnoćom.

Samo seks. Može on to. Može zauzdati drugu potrebu. Može.

No je li spreman riskirati njezin život zbog uvjerenosti u vlastitu sposobnost samokontrole?

»Nemoj reći ne, Wrath.«

A onda se podignula na prste i položila usne na njegove.

Gotovo je, pomislio je i snažno je stisnuo uz sebe.

Gurnuo joj je jezik u usta i zgrabio joj bokove, snažno se trljajući o njezinu ruku. Njezin mrmor zadovoljstva još ga je više napalio, i dok su joj se nokti zabijali u njegova leđa, uživao je u sitnim ubodima boli jer su mu govorili da je gladna kao i on.

U tren oka bila je na krevetu i pod njim. Zadihao joj je suknu i strgnuo gaćice s bespoštednom nestrpljivošću. Ni bluza ni grudnjak nisu joj bolje prošli.

Poslije će biti vremena za uživanje. Sada je bilo vrijeme za sirovi seks.

Dok joj je ustima obrađivao grudi, grubo mu je rukama rastvorila košulju na grudima. Odmaknuo se od nje samo toliko koliko je trebalo da otkopča hlače i izbaci nabrekli ud. Zatim joj je provukao ruku iza jednog koljena, povukao joj nogu u zrak i zabio se u njezino tijelo.

Čuo je kako je uzdahnula pri njegovu silovitu ulazu, a njezina ga je klizava vrućina zgrabila i pulsirala dok je svršavala. Ukipio se na mjestu, upijajući osjet njezina orgazma, osjećajući kako ga miluje njezina nutrina.

Tijelom mu je prostrujao nezaustavljiv, posesivan instinkt.

S užasom je shvatio da je želi obilježiti. Obilježiti je kao svoju. Želio je da po cijelom tijelu nosi onaj poseban miris zbog kojega joj se nijedan drugi mužjak neće približiti. Po kojemu će znati kome pripada. Zbog kojega će se bojati posljedica ako je požele imati.

Samo što je znao da nema pravo to učiniti. Nije njegova.

Osjetio je kako joj se tijelo umirilo pod njim, pa je spustio pogled.

»Wrath?« prošaptala je. »Wrath, što je bilo?«

Napravio je pokret kao da će se izvući iz nje, no ona mu je uzela lice u ruke.

»Jesi li dobro?«

Zabrinutost u njezinu glasu bila je kap koja je prelila čašu.

U veličanstvenu porivu tijelo mu se otrgnulo kontroli uma. Prije nego što je stigao razmisliti, prije nego što se mogao zaustaviti, uzdigao se na ruke i počeo zabijati u nju, uzimajući je svom snagom, gotovo je bušeći. Uzglavlje kreveta udaralo je o zid u ritmu njegovih uboda, a Beth je zgrabila njegova napeta zapešća, nastojeći se zadržati na mjestu.

Sobom je prostrujao dubok zvuk koji je postajao sve jači i jači, a u jednom je trenutku shvatio da dolazi od nje. Dok mu je čitavom kožom žarila grozničava vrućica, u nosnicama mu je zatitrao mračan miris posjedovanja.

Nije se mogao zaustaviti.

Usne su mu se odvojile od zuba dok su mu se mišići napinjali, a bokovi udarali o nju. Natopljen znojem, vrtoglav, bezuman, bez daha, uzeo je sve što mu je nudila. Uzeo je sve i zahtijevao još, pretvarajući se u životinju baš kao i ona, sve dok nisu postali čista divljina.

Svršio je silovito, ispunio je dok se zabijao u nju, a orgazam mu je trajao i trajao, sve dok nije shvatio da i ona svršava usporedno s njim, da se grčevito drže jedno drugoga nastojeći se održati pred nezaustavljivim valovima strasti koji su prijetili da će ih smrskati.

Bilo je to najsavršenije sjedinjenje koje je ikada iskusio.

A onda se sve pretvorilo u noćnu moru.

Kada je zadnji drhtaj napustio njegovo tijelo i prešao u njezino, kada se napokon potrošio, raspuknula se ravnoteža njegovih žudnji.

Žeđ za krvlju jurnula je na površinu kao zlokobna, proždrljiva bujica, jednako snažna kao maloprije požuda.

Izbacio je očnjake i krenuo joj prema vratu, prema veni tako slasno blizu površine njezine blijede kože. Upravo je trebao zariti očnjake u nju, grla suha od žeđi za njom, utrobe koja se grčila od gladi koja mu je sjekla dušu, kada se iznenada zaustavio, prestravljen pomišlju na ono što je namjeravao učiniti.

Odgurnuo se od nje, spotičući se preko kreveta dok nije pao na pod i sletio na guzicu.

»Wrath?« Prestrašeno je krenula za njim.

»Ne!«

Glad za njezinom krvlju bila je prejaka, a poriv nepobjediv. Ako mu se previše približi...

Stenjao je, nastojeći progutati. Grlo mu je bilo suho poput pijeska. Ponovno se preznojio, ali ovaj put od bolesne potrebe.

»Sto se dogodilo? Sto sam učinila?«

Wrath je puzao unatrag dok ga je tijelo boljelo, a koža mu gorjela. Njezin seksualni miris na njegovu tijelu bio je kao bič koji mu je tjerao kontrolu.

»Beth, otiđi. Moram...«

No ona mu se i dalje približavala. Tijelo mu se zabilo u kauč.

»Makni se, dovraga!« Iskezio je očnjake i glasno zasiktao. »Približi se još malo i ugrist ću te, je li ti jasno?«

Odmah se zaustavila. Zrak između njih ispunila je strava, no onda je zatresla glavom.

»Ne bi mi naudio«, rekla je s uvjerenjem koje mu se činilo opasno naivnim.

Borio se da progovori. »Obuci se. Otiđi gore. Zamoli Fritza da te odveze kući. Poslat ću nekoga da pripazi na tebe.«

Sada je već dahtao, bol mu je razdirala utrobu, gotovo jednako snažna kao i one prve noći kada je prolazio kroz prijelaz. Nikada nije toliko trebao Marissu.

Isuse. Što se s njim događa?

»Ne želim otići.«

»Moraš. Poslat ću nekoga da pazi na tebe dok se ja ne vratim.«

Bedra su mu se tresla, a mišići napinjali u naporu da zadrži kontrolu nad tijelom. Njegov um i njegove tjelesne potrebe bili su u sukobu, izmarširali su na bojno polje isukanih mačeva. A on je znao tko će pobijediti ako se uskoro ne makne od njega.

»Beth, molim te. Boli me. I ne znam koliko se još mogu sudržavati.«

Oklijevala je. A zatim je navukla odjeću.

Prišla je vratima i bacila pogled na njega. »Idi.«

I otišla je.

Dvadeseto poglavlje

ilo je malo poslije devet kada je gospodin X. zaustavio automobil u redu za drive-through u McDonald'su. »Drago mi je da vam se

obojici svidio film. Još sam nešto večeras planirao, no morat ćemo se požuriti. Jedan od vas mora stići kući do jedanaest.«

Billy je opsovao sebi u bradu dok su se zaustavljali ispred osvjetljenog stalka s jelovnikom. Naručio je dvostruko veću porciju od Gubitnika. Gubitnik je ponudio da će platiti svoj dio.

»U redu je. Ja častim«, rekao je gospodin X. »Samo nemojte ništa proliti.«

Dok je Billy jeo, a Gubitnik se igrao s hranom, gospodin X. odvezao ih je do Ratne zone. To lasersko borilište bilo je omiljeno mjesto za uvaljivanje među maloljetnicima jer je njegova slabo osvjetljena unutrašnjost savršeno prikrivala i akne i jadne pubertetske porive. Prostrana jednoetažna zgrada večeras je bila pretrpana, ispunjena nervoznim tinejdžerskim dječacima i nezainteresiranim, pretjerano dotjeranim djevojkama koje su pokušavali impresionirati.

Gospodin X. unajmio je tri puške i tri držača s metama te ih podijelio mladima. Billy je bio spreman za akciju za manje od minute. Oružje mu je ležalo u rukama kao da je sraslo s njima.

Gospodin X. promatrao je Gubitnika, koji je još uvijek pokušavao namjestiti trake držača preko ramena. Tip je izgledao prejadno. Donja mu se usnica objesila dok je prstima petljao po plastičnim kopčama. I Billy ga je promatrao.

Kao da je Gubitnik nešto što se može pojesti.

»Mislilo sam da bismo se mogli malo prijateljski natjecati«, rekao je gospodin X. kada su napokon zakoračili kroz okretna vrata. »Da vidimo tko će koga više napucati.«

Kada su ušli u borilište, oči gospodina X.-a brzo su se prilagodile baršunastoj crnini i neonskim bljeskovima koje su ispucavali drugi igrači. Prostor je bio dovoljno velik za otprilike tridesetero sudionika koji su poskakivali oko prepreka, smijali se i dobacivali dok su ispaljivali zrake svjetlosti.

»Podijelimo se«, rekao je gospodin X.

Dok je Gubitnik kratkovidno treptao, Billy se uputio u tamu, krećući se spretno poput životinje. Trenutak kasnije uključio se senzor na sredini Gubitnikovih prsa. Tip je spustio pogled na njega kao da mu nije jasno što se događa.

Billy je nestao u mraku.

»Radije pronađi zaklon, sine«, promrmljao je gospodin X.

Gospodin X. sklonio im se s puta, no pažljivo je pratio sve što su činili. Billy je stalno gađao Gubitnika iz bezbrojnih kutova, naizmjenice zamičući za zaklone i izranjajući iz njih, približavajući se brzo pa sporo, a zatim pucajući iz daljine.

Gubitnikova zbuđenost i tjeskoba pojačavale su se sa svakim bljeskom svjetla na njegovim prsima, a očaj ga je natjerao da se kreće nekoordinirano poput djeteta. Ispustio je pušku. Spotaknuo se o vlastite noge. Udario je ramenom o zaštitnu ogradu.

Billy je bio fantastičan. Iako mu je žrtva posrtala i slabjela, nije pokazivao milost. Čak i kada je Gubitnik spustio pušku i iscrpljen se naslonio na zid, Billy ga je ponovno pogodio.

A zatim nestao u sjeni.

Taj se put gospodin X. zaputio za njim i pratio njegove pokrete ne samo zato da bi mu ocijenio izvedbu. Riddle je bio brz, spretno je obilazio prepreke od stiropora, vraćao se na mjesto na kojem se nalazio Gubitnik da bi ga mogao zaskočiti s leđa.

Gospodin X. pretpostavio je kamo je Billy krenuo. Brzo je skrenuo udesno i preprječio mu put.

I upucao Billyja iz neposredne blizine.

Billy je zaprepašteno spustio pogled na prsa. Bio je to prvi put da mu se senzor uključio.

»Nisi bio loš večeras«, rekao je gospodin X. »Dobro si to odigrao, sine.

Dosad.«

Billy je podignuo pogled, a ruku položio preko bljeskajuće mete. Preko srca.

»Sensei.« Tu je riječ izgovorio kao ljubavnik, s ljubavničkim obožavanjem i odanošću.

Beth nije imala namjeru moliti batlera da je odveze kući jer je bila previše potresena da bi s bilo kime mogla pristojno razgovarati. Dok je prilazila cesti, izvadila je mobitel da nazove taksi. Usred biranja broja podignula je glavu začuvši predenje automobilskog motora.

Iz Mercedes-a je izašao batler i pognuo glavu. »Gospodar me nazvao. Želi da vas odvezem kući, gospodarice. A i meni bi... i meni bilo drago kad bih to mogao učiniti.«

Bio je tako pun želje, gotovo nade, kao da bi mu učinila uslugu da mu dopusti da se pobrine za nju. No trebala je malo mira. Nakon

svega što se dogodilo, nikako nije mogla posložiti stvari u glavi.

»Hvala, ali ne.« Prisilila se da se nasmiješi. »Nazvat ću...«

Batlerovo se lice snuždilo. Izgledao je kao pas kojega je netko išibao.

Ono što nije uspjela postići pristojnost, postigla je krivnja.

»No dobro, dobro.«

Prije nego što je stigao običi automobil, sama je otvorila suvozačeva vrata i sjela na prednje sjedalo. Batlera je načas zbunila njezina poduzetnost, no brzo je došao sebi i ponovno namjestio onaj blistav osmijeh na lice.

Kada je sjeo za upravljač i stavio mjenjač u brzinu, rekla je: »Stanujem u...«

»O, znam gdje stanujete. Uvijek smo znali gdje se nalazite. Najprije u bolnici sv. Franje na odjelu za intenzivnu njegu novorođenčadi. Zatim vas je medicinska sestra odvela kući. Nadali smo se da ćete ostati kod nje, no bolnica ju je natjerala da vas vrati. Zatim su vas preuzeli socijalni radnici. To nam se nije svidjelo. Najprije su vas dodijelili McWilliamsima u Aveniji Elmwood, no razboljeli ste se pa su vas zbog upale pluća vratili u bolnicu.«

Uključio je pokazivač smjera i skrenuo lijevo na križanju.

Toliko je pažljivo slušala da je jedva disala.

»Nakon toga su vas poslali Ryanima, no ondje je bilo previše djece. Zatim ste otišli Goldrichima, koji su živjeli u onoj kući s polukatom pokraj Ulice Raleigh. Mislili smo da će vas Goldrichi zadržati, no onda je ona zatrudnjela.

Naposljetku ste završili u onom sirotištu. Mučilo nas je što ste tamo jer vas nisu dovoljno puštali van da se igrate.«

»Stalno govorite mi«, prošaptala je, bojeći se povjerovati. Iako je željela.

»Da. Vaš otac i ja.«

Beth je prekrila usta rukom, a oči su joj se zagledale u batlerov profil kao da je to neka stvar koju može zadržati.

»Znao je tko sam?«

»O, da, gospodarice. Cijelo vrijeme. U vrtiću i u osnovnoj školi i u srednjoj školi.« Pogledao ju je u oči. »Bili smo jako ponosni kada ste upisali fakultet uz onu stipendiju za nadarene. Bio sam na vašoj promociji. Slikao sam vas da bi vas i otac mogao vidjeti.«

»Znao je tko sam.« Iskušavala je te riječi. Činilo joj se kao da govori o roditelju nekog drugog.

Batler ju je pogledao i nasmiješio se. »Imamo sve kolumne koje ste u životu napisali. Čak i one koje ste napisali u srednjoj školi i na fakultetu. Kada ste počeli raditi u Caldwell Courier Journalu, vaš je otac odbijao ujutro otići na spavanje dok mu ne bih donio novine. Bez obzira na to koliko je teško proveo noć, ne bi imao mira dok ne bi pročitao što ste napisali. Bio je jako ponosan na vas.«

Petljala je po torbi tražeći rupčić.

»Evo«, rekao je batler pružajući joj paketić papirnatih maramica.

Beth je ispuhala nos što je diskretnije mogla.

»Gospodarice, morate shvatiti koliko mu je teško padalo što se mora držati podalje od vas. Stvar je bila u tome što je znao da bi bilo opasno da vam se previše približi. Obitelji ratnika moraju biti pod strogim nadzorom, a vi ste bili nezaštićeni jer ste odgojeni kao čovjek. A i nadao se da ćete biti pošteđeni prijelaza.«

»Jeste li poznavali i moju majku?«

»Ne dobro. Nisu dugo bili zajedno. Nestala je nedugo nakon što su se počeli viđati jer je otkrila da on nije čovjek. Nije mu rekla da je trudna, a javila mu se tek neposredno prije poroda. Mislim da ju je plašila pomisao na ono što će donijeti na svijet. Nažalost, uhvatili su je trudovi i odveli su je u ljudsku bolnicu prije nego što smo uspjeli stići do nje. No moram vam reći da ju je volio. Vrlo duboko.«

Beth je upijala informacije, njezin ih je um obrađivao i popunjavao praznine.

»Moj otac i Wrath... Jesu li bili bliski?«

Batler je oklijevao. »Vaš je otac volio Wratha. Svi ga volimo. On je naš gospodar. Naš kralj. Zato ga je vaš otac poslao k vama. Ne smijete ga se bojati.

Neće vam učiniti ništa nažao.«

»Znam.«

Kada je ugledala svoju zgradu, poželjela je da može još ostati s batlerom.

»Evo nas«, rekao je. »Avenija Redd 1188, stan 1B. No moram vam reći, ni vašem ocu ni meni nije se sviđalo što živite u prizemnom stanu.«

Automobil se zaustavio. Nije željela izaći.

»Mogu li vam postavljati još pitanja? Kasnije?« upitala je.

»O da, gospodarice. Molim vas. Toliko vam toga želim ispričati.« Izašao je iz automobila, no ona je već zatvarala vrata kada je on stigao do njezine strane.

Najprije je htjela ispružiti ruku i službeno mu zahvaliti.

Umjesto toga, prišla je starčiću i zagrlila ga.

Nakon Bethina odlaska Wrathova je žed vapila za njom, a zatim ga snažno probola, kao da zna da je on taj koji ju je otjerao.

Navukao je hlače i odvuкао se do telefona te nazvao najprije Fritza, a zatim Tohrmenta. Glas mu se gubio, pa je morao ponavljati riječi da bi ga razumjeli.

Čim je završio razgovor s Tohrom, počelo ga je gušiti. Oteturao je u kupaonicu, mislima dozivajući Marissu. Nagnuo se nad zahodsku školjku, no u želucu nije imao bogznašto.

Predugo je čekao, pomislio je. Ignorirao je znakove koje mu je tijelo slalo već neko vrijeme. A onda se pojavila Beth i dodatno uzdrmala kemijsku ravnotežu njegova tijela. Nije ni čudo da je sav sluđen.

Iz sobe je dolebdio Marissin miris.

»Gospodaru?« dozvala je.

»Trebam...«

Beth, pomislio je, halucinirajući. Vidio ju je pred sobom, čuo njezin glas u glavi. Ispružio je ruku. I dodirnuo prazninu.

»Gospodaru? Da dodem k tebi?« upitala je Marissa iz susjedne prostorije.

Wrath je obrisao znoj s lica i izašao, teturajući kao pijanac. Slijepo je posegnuo za zrakom i posrnuo.

»Wrath!« Marissa je pojurila prema njemu.

Pustio je da padne na krevet, povukavši i nju za sobom. Tijelo joj je prekrilo njegovo.

On je osjetio Bethino.

Lice mu je palo na plahte obilježene Bethinim mirisom. Duboko je udahnuo da bi se pokušao smiriti, a jedini miris koji je osjećao bio je Bethin.

»Gospodaru, moraš se nahraniti.« Marissin glas dolazio je iz daljine, kao da stoji na stubištu ispred sobe.

Pogledao je u smjeru zvuka i nije vidio ništa. Bio je potpuno slijep.

Marissin glas ispunila je neuobičajena snaga. »Gospodaru, evo. Uzmi moju ruku. Odmah.«

U dlanu je osjetio toplu kožu. Otvorio je usta, no nije uspijevaao normalno upravljati rukama. Posegnuo je i dodirnuo rame, ključnu kost, zaobljeni vrat.

Beth.

Glad je preuzela kontrolu, a on se bacio na to žensko tijelo. Zarežao je i zario zube u mekano tkivo iznad arterije. Pio je duboko i pohlepno, a pred očima mu se ukazivala tamnokosa žena koja je bila njegova, vidio je kako mu se predaje, zamišljao da je ona ta koju drži u naručju.

Marissa je pokušavala doći do daha.

Wrathove su je ruke gotovo rezale na pola, njegovo se golemo tijelo oplelo oko nje poput kaveza dok je pio. Prvi je put osjetila svaku tvrdnu liniju njegova tijela.

Uključujući i ono za što je shvatila da mora da je erekcija, nešto čemu se nikada dotad nije ni približila.

Mogućnosti su bile uzbudljive. I zastrašujuće.

Klonula je i pokušala disati. Bilo je to ono što je oduvijek željela od njega, iako ju je njegova strast šokirala. No što je drugo mogla i očekivati? Bio je punokrvni mužjak. Ratnik.

I napokon je shvatio da je treba.

Njezina se nelagoda pretvorila u zadovoljstvo, pa je znatiželjno prešla rukama preko njegovih širokih, golih ramena, što je bilo nešto što si nikada prije nije dopustila. Proizveo je neki zvuk duboko u grlu, kao da želi da nastavi. Sa slasnim mu je uživanjem zaronila ruke u kosu. Bila je tako mekana. Tko bi mislio? Takav čvrst mužjak, ali ah, kako su mu mekani bili ti tamni valovi. Kao njezine satenske haljine.

Marissa mu je poželjela vidjeti misli. Nikada se prije nije usudila učiniti nešto tako invazivno jer se bojala da bi se mogao uvrijediti. No sada je sve bilo drugačije. Možda će je čak i poljubiti kad bude gotov. Voditi ljubav s njom.

Možda će moći ostati s njim. Rado bi živjela s njim u Dariusovoj kući. Ili bilo gdje drugdje. Nije joj bilo važno.

Zatvorila je oči i posegnula u njegove misli.

I ugledala ženku na koju je zapravo mislio. Ljudsku ženku.

Tamnokosu ljepoticu poluzatvorenih očiju. Ležala je na leđima golih grudi.

Njegovi su joj prsti milovali čvrste ružičaste bradavice dok joj je ljubio kožu na trbuhu, klizeći prema dolje.

Marissa je ispustila prizor kao da je razbijeno staklo.

Wrath u tom trenutku nije bio s njom. Nije pio iz njezina vrata. Nije njezino tijelo čvrsto stezao uz svoje.

A erekciju nije imao zbog nje.

Nije bila za nju.

Dok joj je sisao vrat i grubo je stezao snažnim rukama, Marissa je zavapila zbog te nepravde.

Zbog svojih uništenih nada. Zbog svoje ljubavi. Zbog njega.

Kako primjereno što crpi život iz nje. I kako je željela da je dokrajči. Da je ispije do kraja. Da je pusti da umre.

Trebale su joj godine i godine, eoni, da shvati istinu.

Nikada nije bio njezin. Nikada to i neće biti.

Zaboga, ostala je bez ičega sada kada je izgubila i tu maštariju.

Teth je ostavila torbicu na stoliću u hodniku, pozdravila Booa i otišla u kupaonicu. Promatrala je tuš, no odlučila je da se neće tuširati. Iako bi joj ukočenom tijelu dobro došlo da neko vrijeme provede pod vrućim mlazom, uživala je u Wrathovu mirisu koji je još osjećala na koži. Bio je to prekrasan, romantičan parfem, mračan i oštar. Nije bio nalik ničemu s čime se ikad susrela i ne bi ga ni u ludilu mogla zaboraviti.

Pustila je vodu na umivaoniku i oprala se. Međunožje joj je bilo slasno osjetljivo i više no malo bolno na dodir. Nije nimalo marila za bol. Wrath joj može to činiti kad god poželi.

Tako je...

Nije se mogla sjetiti riječi kojima bi ga opisala. Sama pomisao na to kako svršava u njoj, kako mu se ogromna, znojna ramena i prsa grče dok joj se predaje. Dok je žigoše kao svoju.

Tako se činilo. Imala je osjećaj da ju je muškarac osvojio i utisnuo na nju svoj znak. Da ju je uzeo.

I željela je da se to ponovi. Željela ga je tog trena.

No tada je odmahнула glavom, pomislivši da je bilo dosta tog seksa bez zaštite. Bilo je dovoljno što se dogodio dva puta. Sljedeći će se put zaštititi.

Izlazeći iz kupaonice krajičkom je oka ugledala vlastiti odraz u zrcalu i zaustavila se. Sagnula se u struku i približila lice staklu.

Izgledala je isto kao i toga jutra. No osjećala se kao stranac.

Otvorila je usta i proučavala si zube. Kada je dodirnula dva prednja očnjaka, naravno, bili su bolni.

Blagi Bože, tko je ona? Sto je ona?

Razmišljala je o Wrathu, o prizoru koji se odigrao nakon što su spavali zajedno. Kako se odguruje od nje dok mu se polugolo tijelo napinje, a mišići naprežu toliko da se činilo da će mu probiti kožu. Kada je iskezio zube, očnjaci su mu bili dulji nego kada joj ih je prvi put pokazao. Kao da su narasli.

Prekrasno mu je lice bilo izobličeno u agoniji.

Čeka li i nju ista sudbina?

Iz druge je prostorije začula neko tuckanje, kao da netko kuca na prozor.

Čula je kako je Boo zamijaukao u pozdrav.

Beth je pažljivo provirila kroz vrata.

Netko je stajao pred kliznim vratima. Netko velik.

»Wrath?« Potrčala je i otvorila vrata i ne pogledavši kako treba.

Kada je vidjela što je pred njima, poželjela je da je bila pažljivija.

Nije bio Wrath, iako mu je muškarac koji je stajao pred njom donekle nalikovao. Kratko ošišana crna kosa. Grubo lice. Duboke tamnoplave oči.

Kožna odjeća od glave do pete.

Raširio je nosnice i namrštio se, ne mičući pogled s nje. No tada kao da se primirio.

»Beth?« Glas mu je bio dubok, ali prijazan. Kada se nasmiješio, ugledala je očnjake.

Nije ni trepnula.

Kvragu, već se navikava na sve te ludosti.

»Ja sam Tohrment, Wrathov prijatelj.« Ispružio je ruku. »Možeš me zvati Tohr.«

Stisnula mu je ruku, ne znajući što bi rekla.

»Malo sam navratio. Bit ću tu vani ako ti nešto zatreba.«

Muškarac... vampir koji je već vrug bio okrenuo se i uputio prema stolu za piknik.

»Čekaj«, rekla je. »Možeš i... Molim te, uđi.«

Slegnuo je ramenima. »Dobro.«

Kada je ušao kroz vrata, Boo je glasno mijauknuo i šapama zakoračio na vampirove vojničke čizme. Njih su se dvojica pozdravila kao da su stari prijatelji, a kada se vampir uspravio, kožna mu se jakna rastvorila. Bodeži. Baš kao i kod Wratha. Bila je prilično sigurna da se i u njegovim džepovima krije oružje vrlo slično onome koje je Butch oduzeo Wrathu.

»Želiš li nešto popiti?« Ugrizla se za jezik. Ne krv. Molim te, nemoj reći krv.

Nasmijao se kao da zna što misli. »Imaš piva?«

Piva? Taj tip pije pivo?

»Ovaj... da. Mislim da imam.« Nestala je u kuhinji. I vratila se s dvije boce piva Sam Adams. I samoj joj je trenutno trebao podstrek.

Na kraju krajeva, upravo ugošćuje vampira. Njezin je otac bio vampir.

Njezin ljubavnik jest vampir.

Nagnula je bocu s pivom i dobro povukla.

Tohrment se prigušeno nasmijao. »Teška večer?«

»Nemaš pojma«, odgovorila je brišući usta.

»O, možda i imam.« Vampir se spustio u njezinu polufotelju. Pod njegovim su golemim tijelom rukohvati izgledali sićušni, a naslon minijaturan. »Drago mi je što sam te napokon upoznao. Tvoj je otac puno pričao o tebi.«

»Stvarno?«

»Bio je strašno ponosan na tebe. I moram ti to reći držao se podalje od tebe jer te želio zaštititi, a ne zato što te nije volio.«

»To je i Fritz rekao. I Wrath isto.«

»Kako se vas dvoje slažete?«

»Wrath i ja?«

»Da.«

Osjetila je kako joj obrazi rumene i uputila se u kuhinju da bi prikrila tu reakciju. Dohvatila je vrećicu s keksima s hladnjaka i stavila ih na tanjur.

»Pa... On je... Kako bih rekla...?« Pokušala je smisliti dobar odgovor.

»Zapravo, mislim da mi je jasno.«

Vratila se i ispružila mu tanjur. »Želiš keks?«

»Zobeni s grožđicama«, rekao je i uzeo tri. »Ti su mi najdraži.«

»Znaš, mislila sam da vampiri samo piju krv.«

»Ma ne. To su neophodne hranjive tvari, ali trebamo i hranu.«

»A češnjak?«

»Samo daj.« Zavalio se u stolicu sretno grickajući. »Obožavam ga pečenog s malo maslinovog ulja.«

Ideš. Ovaj tip je skoro pa opušten, pomislila je.

Ne, to nije točno. Oštre su mu oči neprestano prelijetale prozorima i staklenim vratima, kao da nadzire okruženje. Bila je sasvim sigurna da bi, kada bi ugledao nešto što mu se ne sviđa, u trenu iskočio iz te stolice. I to ne zato da provjeri brave. Zato da napadne.

Zagrizao je još jedan keks.

No barem je imao opuštajuće djelovanje na nju. Donekle.

»Ti nisi kao Wrath«, izvalila je.

»Nitko nije kao Wrath.«

»Da.« I sama je zagrizla keks i sjela na kauč.

»On je kao sila prirode«, rekao je Tohr ispijajući pivo. »I smrtonosan je, u to nema sumnje. No nitko se neće brinuti za tebe

bolje od njega, pod pretpostavkom da se za to odluči. Što u ovom slučaju jest.«

»Kako znaš?« prošaptala je, pitajući se što mu je Wrath ispričao.

Tohr se nakašljao, a obrazi su mu se zarumenjeli. »Obilježio te.«

Namrštila se, spustivši pogled na svoje tijelo.

»Osjećam miris«, rekao je Tohr. »Cijelo tvoje tijelo odiše upozorenjem.«

»Upozorenjem?«

»Kao da si mu šelan.«

»Kao da sam mu što?«

»Družica. Taj miris na tvojoj koži šalje snažnu poruku drugim mužjacima.«

Dakle, bila je u pravu. Glede zadnjeg seksa i toga što je značio.

Stvarno zbog toga ne bih trebala biti toliko zadovoljna, pomislila je.

»Ne smeta ti to, zar ne?« rekao je Tohr. »To što si njegova.«

Nije željela odgovoriti na to pitanje. S jedne je strane željela biti Wrathova.

S druge se pak osjećala mnogo sigurnije onakva kakva je oduvijek bila. Sama sa sobom.

»Imaš li je ti?« upitala je. »Družicu, mislim?«

Vampirovo je lice obasjala odanost. »Zove se Wellsie. Obećani smo jedno drugome još prije nego što smo prošli kroz prijelaz. Cista je sreća da smo se i zaljubili. No činjenica je, i da sam je sreo na ulici, odabrao bih nju. Eto ti sudbine!«

»Tu i tamo nam ide na ruku«, promrmljala je.

»Da. Neki mušjaci imaju više od jedne šelan, no ja ne mogu zamisliti da bih ikada bio s nekom drugom ženkom. Što je očito razlog zbog kojeg me Wrath odabrao.«

Upitno je podignula obrvu. »Molim?«

»Ostala braća imaju ženke od kojih piju, ali nisu emocionalno vezana. Ništa ih ne bi sprečavalo da...« Zaustavio se i zagrizao keks. »Mislim, s obzirom na to da si...«

»Da sam što?« Imala je osjećaj da se uopće ne poznaje. I trenutno je bila spremna slušati čak i objašnjenja nepoznatih ljudi.

»Prelijepa. Wrath te ne bi želio povjeriti na čuvanje nikome od njih jer, ako bi došli u iskušenje da ti se počnu upucavati, nastala bi ozbiljna frka.« Tohr je slegnuo ramenima. »A osim toga, neki od braće jednostavno su i opasni. Ne bi nijednu ženu ostavio samu s njima, a kamoli neku do koje ti je stalo.«

Nije bila sigurna da baš želi upoznati braću.

Čekaj malo, pomislila je.

»Ima li Wrath već šelarii« upitala je.

Tohr je ispio pivo do kraja. »Mislim da bi to trebala njega pitati.«

Sto nije bilo ne.

Osjetila je kako joj se prsima širi mučan osjećaj razočaranja, pa je opet otišla u kuhinju.

Dovraga. Počela se emocionalno vezivati uz Wratha. Dvaput su se poseksali i već joj je pomutio razum.

Ovo će boljeti, pomislila je otvarajući još jedno pivo. Kada stvari među njima odu u nepovrat, boljet će k'o sam vrag.

Čak i ako zanemarimo cijelu tu priču s pretvaranjem u vampiricu.

O Isuse.

»Hoćeš još grickalica?« doviknula je.

»Može, super.«

»Pivo?«

»Ne treba. Hvala.«

Donijela je vrećicu iz kuhinje pa su sjedili u tišini i tamanili kekse. Pojeli su čak i komadiće na dnu vrećice.

»Imaš li ovdje još nešto za jelo?« upitao je.

Ustala je, i sama se osjećajući pomalo gladnom. »Vidjet ću što se da iščeprkati.«

»Imaš kablsku?« Glavom je pokazao na televizor.

Dobacila mu je daljinski. »Naravno. A ako se dobro sjećam, na TBS-u je danas maraton filmova o Godzilli.«

»Guba«, rekao je vampir ispružajući noge. »Uvijek navijam za čudovište.«

Nasmiješila mu se. »I ja isto.«

Tutch se probudio jer mu je netko šiljkom probijao glavu. Uspio je otvoriti jedno oko.

Ne, to zvoni telefon.

Podignuo je slušalicu i približio je uhu. »Da?«

»Dobro jutro, dušice.« Od Joseova se glasa šiljak vratio.

»Koliko je sati?« prokreštao je.

»Jedanaest. Htio sam ti javiti da je Beth upravo nazvala i tražila tebe.«

Zvučala je kao da je sve u redu.«

Butchevo se tijelo opustilo od olakšanja. »Tip?«

»Nije ga spominjala. No rekla je da želi s tobom razgovarati u neko doba danas. Opozvao sam tjeralicu koju smo za njom izdali jer je zvala od kuće.«

Butch se uspravio.

I sljedećeg trena opet legao.

Još neko vrijeme neće nikamo.

»Ne osjećam se baš najbolje«, promrmljao je.

»Pretpostavio sam. Zato sam joj i rekao da si zauzet do popodne. Tek toliko da znaš, od tebe sam otišao jutros u sedam.«

O Isuse.

Butch se ponovno pokušao vratiti u vertikalnu i prisilio se da ostane u uspravnom položaju. Soba se okretala oko njega. Još uvijek je bio pijan ko guzica. A bio je i mamuran.

To se zove svestranost.

»Odmah ću doći.«

»Radije nemoj. Kapetan te ima na piku. Došli su iz interne kontrole i raspitivali se o tebi i Billyju Riddleu.«

»O Riddleu? Zašto?«

»Ajde, detektive.«

Da, znao je zašto.

»Slušaj, nisi u stanju suočiti se s kapetanom.« Joseov je glas bio umjeren i pragmatičan. »Moraš se otrijezniti. Pribrati se. Dodi kasnije. Ja ću smisliti neku ispriku.«

»Hvala.«

»I ostavio sam aspirine pokraj telefona. I veliku čašu vode. Pretpostavio sam da nećeš biti u stanju dovući se do aparata za kavu. Popij tri komada, isključi telefon i spavaj. Ako se dogodi išta uzbudljivo, doći ću po tebe.«

»Volim te, dušo.«

»Onda mi za godišnjicu kupi bundu i neke lijepe naušnice.«

»Nema problema.«

Poklopio je slušalicu iz drugog pokušaja i zatvorio oči. Samo će još malo odspavati. A onda će se možda ponovno osjećati kao čovjek.

Beth je naškrabala posljednju korekturu u članku o eskalaciji krade identiteta.

Članak je izgledao kao da krvari, toliko je bilo ispravaka, a ona je vrlo jasno vidjela sve izraženiji trend. Dickovi veliki dečki postajali su sve nemarniji jer su naviknuli oslanjati se na nju. Stvar nije bila samo u usputnim navodima sada su već pravili gramatičke i stilske pogreške. Kao da nikad nisu čuli za jezični priručnik.

Nije imala ništa protiv redaktorskog posla kada je s nekim surađivala na članku. Pod uvjetom da se ta druga osoba barem pokuša praviti da je pročitala što je napisala.

Beth je odložila članak u pretinac s gotovim materijalima i usredotočila se na svoj računalni zaslon. Otvorila je datoteku kojoj se cijelog dana svako malo vraćala.

U redu, što je još zanima?

Pregledala je popis pitanja koja je zabilježila.

Hoću li moći izlaziti danju? Koliko ću se često morati hraniti? Koliko ću dugo živjeti?

Prsti su joj letjeli po tipkovnici.

Protiv koga se borite?

I napokon, Imaš li...

Koja je ono bila riječ? Šelan?

Umjesto toga, napisala je suprugu.

Zaboga, pribojavala se mogućeg Wrathova odgovora. A čak i ako nema suprugu, s koga se hrani?

I kakav je to osjećaj? Da pusti svoju glad s lanca i stušiti je na nju?

Instinktivno je znala da bi bilo isto kao i njihov seks. Poludivljački.

Sveproždiruće. I vjerojatno bi se nakon toga osjećala izubijano i slabo.

I uz to potpuno blaženo.

»Naporno radimo, Randall?« dobacio je Dick.

Prešla je u drugi prozor da bi joj se na zaslonu prikazivala e-pošta.

»Uvijek.«

»Znaš, čuo sam nešto o tebi.«

»Stvarno?«

»Da. Čuo sam da si bila vani s onim detektivom za umorstva, O'Nealom.

Dva puta.«

»Pa?«

Dick se nagnuo preko njezina stola. Nosila je široku zatvorenu majicu, pa i nije baš mogao puno vidjeti. Uspravio se.

»Pa tako treba. Obradi ga malo. Vidi što možeš izvući. Mogli bismo objaviti reportažu o policijskoj brutalnosti s njim kao zaštitnim licem. Nastavi tako, Randall, i mogla bi me uvjeriti da ti dam promaknuće.«

Dick je odlunjao, očito uživajući u ulozi pokrovitelja.

Koji kreten.

Telefon joj je zazvonio, pa je podignula slušalicu i odrješito izdeklamirala svoje ime.

Neko je vrijeme vladala tišina. »Gospodarice? Jeste li dobro?«

Batler.

»Oprostite. I da, dobro sam.« Spustila je glavu na slobodnu ruku. Nakon što je upoznala osobe kao što su Wrath i Tohr, Dickova ljigava verzija muške arogancije izgledala je apsurdno.

»Ako vam mogu kako pomoći...«

»Ne, ne, sve je u redu.« Nasmijala se. »Ništa s čime se nisam i dosad nosila.«

»Pa, vjerojatno vas nisam trebao zvati...« Fritzov se glas pretvorio u šapat

»... ali nisam želio da budete nepripremljeni. Gospodar je za večeras zatražio posebnu večeru. Samo za vas i njega. Mislio sam da bih možda mogao doći po vas i da bismo vam mogli otići kupiti haljinu.«

»Haljinu?«

Za nekakav spoj s Wrathom?

Ideja joj se učinila fantastičnom, no tada se podsjetila da mora paziti da stvarima ne pridaje previše romantičnog značenja. Zapravo ne zna kako stvari stoje s njim.

Ni s kime liježe, kad smo kod toga.

»Gospodarice, znam da si uzimam previše slobode. On će vas i sam nazvati...«

U tom joj je trenu zazvonila druga linija na telefonu.

»Samo sam želio da budete spremni za večeras.«

Broj na zaslonu bio je onaj za koji ju je Wrath natjerao da ga nauči napamet.

Nacerila se kao idiot.

»Voljela bih otići kupiti haljinu. Apsolutno.«

»Dobro. Otići ćemo u Galleriju. Ondje je i Brooks Brothers. Gospodar je naručio odjeću. Mislim da se i on želi lijepo odjenuti za vas.«

Kada je spustila slušalicu, onaj glupi osmijeh ostao joj je zalijepljen za lice.

Wrath je ostavio poruku na Bethinoj govornoj pošti i okrenuo se u krevetu, posežući za satom na brajici. Tri poslijepodne. Spavao je nekih šest sati, više no obično, no toliko mu je tijelo obično trebalo nakon hranjenja.

Bože, kako je želio da je ona tu.

Tohr ga je nazvao u zoru i podnio izvješće. Ostali su budni cijelu noć i gledali filmove s Godzillom, a iz mužjakova se glasa dalo zaključiti da je napola zaljubljen u nju.

Sto je Wrathu istovremeno bilo razumljivo i dozlaboga mu smetalo.

Ali čovječe, dobro je odlučio poslavši Tohra. Rhage bi joj se definitivno počeo nabacivati, a onda bi mu Wrath morao nešto slomiti. Ruku, ili možda nogu. Možda oboje. A Vishous, iako nije bio

tako bolesno privlačan kao Hollywood, nije bio nikakav svetac u tom pogledu. Phuryjev zavjet celibata bio je čvrst, no zašto ga dovoditi u napast?

Zsadist?

O toj mogućnosti nije uopće razmišljao. Ožiljak koji se protezao preko bratova lica nasmrt bi je prestrašio. Kvragu, čak ga je i Wrath vidio. A smrtni strah u ženke bio je Z.-ov omiljen afrodizijak. Uzbuđivao ga je na način na koji se većina mužjaka napaljivala na sranja iz Victoria's Secreta.

Ne, Tohr će imati čuvarsku dužnost ako se ikad ponovno pojavi potreba za time.

Wrath se protegnuo. Od dodira satenskih plahti na goloj koži počeo je žudjeti za Beth. Sada, kada se nahranio, tijelo mu je bilo snažnije no ikad, kao da su mu kosti ugljične šipke, a mišići čelični kabeli. Opet je bio onaj stari, a čitavo mu je tijelo čeznulo da bude upotrijebljeno.

Jedino što je gorko žalio zbog onoga što se dogodilo s Maris-som.

Prisjetio se događaja od protekle noći. Čim je podignuo glavu s njezina vrata, znao je da ju je gotovo ubio. I to ne zato što je previše ispio.

Odgurnula se od njega, a tijelo joj se treslo od jada dok je teturajući ustajala s kreveta.

»Marissa...«

»Gospodaru, oslobađam te. Od našeg zavjeta. Više nisi vezan uz mene.«

Opsovao je, osjećajući se kao zadnji gad zbog onoga što joj je učinio.

»Ne razumijem zašto se ljutiš«, rekla je slabašnim glasom.
»Oduvijek si to želio, a sada ti to i dajem.«

»Nikada nisam želio...«

»Mene«, prošaptala je. »Znam.«

»Marissa...«

»Molim te, nemoj to reći. Ne bih podnijela čuti istinu s tvojih usana, iako je dobro znam. Uvijek si se sramio što si vezan uz mene.«

»O čemu ti to govoriš?«

»Gadim ti se.«

»Molim?«

»Misliš da nisam primijetila? Jedva čekaš da me se oslobodiš. Kada popijem, odmah odskočiš, kao da si se morao prisiliti da pretrpiš moju blizinu.« Tada je počela jecati. »Uvijek pokušavam biti čista kada ti dolazim. Satima se namačem u kadi i perem. No ne znam pronaći prljavštinu koju ti vidiš.«

»Marissa, prestani. Molim te, prestani. Problem nije u tebi.«

»Da, znam. Vidjela sam ženku. U tvojim mislima.« Zadrhtala je.

»Zao mi je«, rekao je. »Nikad mi se nisi gadila. Prekrasna si...«

»Nemoj to govoriti. Ne sada.« Marissin je glas u tom trenutku otvrdnuo.

»Zapravo bi ti trebalo biti žao što mi je trebalo tako dugo da shvatim nešto što je oduvijek istina.«

»I dalje ću te štiti«, zakleo se.

»Ne, nećeš. Više nisam tvoja briga. Nije da sam ikada i bila.«

I tada je otišla, a svjež miris oceana zadržao se još trenutak prije nego što je i on nestao.

Wrath je protrljao oči. Čvrsto je odlučio da će joj nekako nadoknaditi sve što je prošla. Nije baš bio siguran kako će mu to uspjeti, s obzirom na to kakav je pakao morala pretrpjeti. No nije bio spreman dopustiti joj da samo nestane u ništavilu smatrajući da mu nije značila apsolutno ništa. Ili da ju je na neki način smatrao nečistom.

Nikada je nije volio, to je istina. No nije je želio ni povrijediti, zbog čega joj i jest toliko često govori da ga ostavi. Da ga je ostavila, da je jasno pokazala da ga ne želi, i dalje bi mogla hodati uzdignute glave među umišljenim aristokratima kojima je pripadala. U njezinoj se klasi šelan, koju je njezin družbenik odbacio, smatrala oštećenom robom.

Sada, kada je ona ostavila njega, bit će pošteđena sramote. A imao je i osjećaj da, kada se stvar pročuje, nitko neće biti iznenađen.

Zanimljivo, nikada zapravo nije razmišljao o tome na koji će se način on i Marissa razići, možda i zato što je, nakon svih tih stoljeća, pretpostavio da nikada ni neće. No svakako mu nikada

nije palo na pamet da bi se to moglo dogoditi zato što bi se on počeo na neki način vezivati uz neku drugu ženku.

A upravo se to dogadalo. S Beth. Nakon što ju je sinoć onako obilježio, nije se više mogao pretvarati da se nije počeo emotivno vezivati uz nju.

Glasno je opsovao, jer je dovoljno dobro poznao ponašanje i psihologiju muških vampira da zna da je u nevolji. Kvragu, oboje su u nevolji.

Združeni je mužjak opasan.

Naročito kada mora ostaviti svoju ženu.

I povjeriti je na čuvanje nekome drugome.

Pokušavajući ne misliti na implikacije, Wrath je posegnuo za telefonom i nazvao gore, zaključivši da bi mogao nešto pojesti. Kada se nitko nije javio, pretpostavio je da je Fritz otišao u trgovinu kupiti namirnice.

Dobro. Wrath je pozvao braću da dođu kasno navečer, a oni su voljeli obilno jesti. Bilo je vrijeme za izviđanje i provedbu istraga.

Potreba da osveti Dariusa palila mu je srce i dušu.

A što je bliže bio Beth, to je vatra jače gorjela.

Tutch je izašao iz kapetanova ureda. Futrola mu se činila lagana bez pištolja.

Novčanik mu je bio pretanak jer u njemu nije bilo policijske značke. Činilo mu se da je gol.

»Sto se dogodilo?« upitao je José.

»Idem na godišnji.«

»Kog to vraga znači?«

Butch se uputio niz hodnik. »Jesmo li doznali što o onom osumnjičeniku od njujorške policije?«

José ga je zgrabio za ruku i odvuкао u sobu za ispitivanje. »Sto se dogodilo?«

»Suspendiran sam bez plaće do završetka interne istrage. Za koju obojica znamo da će završiti zaključkom da sam koristio neprimjerenu silu.«

José se uhvatio za glavu. »Rekao sam da ne smiješ tako s osumnjičenicima, čovječe.«

»Onaj tip Riddle zaslužio je i gore.«

»Nije u tome stvar.«

»Zanimljivo, to je i kapetan rekao.«

Butch je prišao dvosmjernom zrcalu i zagledao se u svoj odraz. Bože, ostario je. Ili se možda samo umorio od jedinog posla koji je ikada želio raditi.

Policijska brutalnost. Jebeš to. On je zaštitnik nedužnih, a ne neki samoživi nasilnik kojega napaljuje kada ispadne frajer. Problem je u tome što jednostavno postoji previše pravila koja idu na ruku kriminalcima. Sto se ne bi moglo reći i za žrtve čije je živote uništilo nasilje.

»Ionako ne pripadam ovamo«, tiho je rekao.

»Molim?«

Na svijetu jednostavno više nema mjesta za muškarce poput njega, pomislio je.

Butch se okrenuo. »Dakle. Njujorška policija. Sto smo saznali?«

José ga je dugo gledao. »Suspendirali su te s dužnosti, a?«

»Barem dok ne pronađu način da me i službeno nogiraju.«

José se podbočio i pogledao u pod, odmahujući glavom kao da si kori cipele.

No odgovorio je.

»Nada. Kao da se stvorio niotkud.«

Butch je opsovao. »Oni šurikeni. Znam da se mogu nabaviti na internetu, no može ih se kupiti i lokalno, zar ne?«

»Da, u akademijama za borilačke vještine.«

»Imamo ih nekoliko u gradu.«

José je polako klimnuo glavom.

Butch je izvadio ključeve iz džepa. »Vidimo se.«

»Čekaj malo. Već smo nekoga poslali da se raspita. U obje su akademije rekli da se ne sjećaju da je šurikene kupovao itko tko odgovara opisu tog osumnjičenika.«

»Hvala na obavijesti.« Butch se uputio prema vratima.

»Detektive. Ej, O'Neal.« José je uhvatio Butcha za podlakticu. »Kvragu, daj stani na sekundu!«

Butch mu je dobacio ljutiti pogled preko ramena. »Sada ćeš mi reći da se klonim policijskih poslova? Jer u tom slučaju ne moraš trošiti riječi.«

»Zaboga, Butch, ja ti nisam neprijatelj.« Joséove tamnosmede oči kao da su gledale duboko u njega. »Dečki i ja smo uz tebe. Sto se nas tiče, ti znaš što treba i nikad nisi bio u krivu. Svatko koga si ikad gnjavio to je i zaslužio. Ali možda ti se jednostavno posrećilo, znaš? Sto bi bilo da si ozlijedio nekoga tko nije...«

»Poštedi me propovijedi. Ne zanima me.« Teško je spustio ruku na kvaku.

José je pojačao stisak. »Više nisi u službi, O'Neal. A to što tako nadržan želiš nastaviti istragu s koje si skinut neće vratiti Janie.«

Butch je izdahnuo naglo kao da ga je netko odalamio. »Sad me još želiš i opaliti u jaja?«

José mu je pustio ruku. Izgledao je kao da se predaje. »Zao mi je. No moraš znati da ćeš samo sam sebe zaribati ako se dublje upleteš u ovo. Time nećeš pomoći sestri. Time joj nikada i nisi pomagao.«

Butch je polako zavrteo glavom. »Sranje. Znam ja to.«

»Jesi li siguran?«

Da, siguran je. Zaista je uživao u nanošenju boli Billyju Riddleu, i u tom se trenutku osvećivao za ono što je učinjeno Beth. To nije imalo nikakve veze s pokušajem da vrati svoju sestru. Janie više nema. Nema je već jako, jako dugo.

Usprkos tome, zbog Joséova se tužna pogleda osjećao kao da boluje od neke neizlječive bolesti.

»Bit će sve u redu«, začuo se kako govori. Iako nije stvarno vjerovao da je tako.

»Samo nemoj... Nemoj previše izazivati vruga, detektive.«

Butch je otvorio vrata. »Izazivati vruga je jedino što znam, José.«

Gospodin X. zavalio se u svoju uredsku stolicu razmišljajući o predstojećoj noći. Bio je spreman pokušati ponovno, iako je centar grada trenutno bio rizična zona, s obzirom na automobilsku bombu i pronalaženje kurvina tijela. Čekanje u zasjedi na vampire u blizini Screamer'sa bit će opasno, no rizik da bude uhvaćen samo je povećavao izazov.

Osim toga, ako želiš uhvatiti morskog psa, ne možeš pecati u plićaku. Morao je otići ondje gdje su vampiri.

Proželo ga je iščekivanje.

Malo je dotjerivao svoje tehnike mučenja. Jutros, prije nego što je krenuo u Akademiju, posjetio je radionicu koju je postavio u štaglju. Alati su bili posloženi i blistavi: zubarska bušilica, noževi raznih veličina, čekić i dlijeto, ručna motorna pila.

Žlica za lubenice. Za oči.

Izazov je, naravno, bio zadržati se na onoj delikatnoj granici između boli i smrti. Bol se može rastezati satima, danima. Smrt je konačni

prekidač.

Netko je zakucao na vrata.

»Naprijed«, rekao je.

Bila je to recepcionerka, mišićava žena ruku velikih poput muških i bez vidljivih grudi. Suprotnosti u njezinu ponašanju bile su mu nepresušan izvor iznenađenja. Usprkos činjenici da se zbog očito nekontrolirane želje da bude muško pumpala steroidima i bildala kao gorila, uporno se i šminkala. I pravila frizure. U majici s odrezanim rukavima i tajicama izgledala je kao nevješt transvestit.

Gadila mu se.

Uvijek moraš znati tko si, smatrao je on. I tko nisi.

»Traži vas neki tip.« Glas joj je bio otprilike oktavu i pol prenikak. »Mislim da je rekao da se zove O'Neal. Ponaša se kao policajac, ali nije pokazao značku.«

»Recite mu da ću odmah doći.« Nakazo, dodao je u sebi.

Ipak, gospodin X. morao se nasmijati dok je zatvarala vrata za sobom. Ili zatvarao. Kako god.

On, čovjek bez duše koji ubija vampire, nju naziva nakazom?

Pa, on je barem znao svrhu svog života. I imao je plan.

Ona će večeras samo ponovno otići u Goldovu teretanu. čim si obrije popodnevenu bradu.

Bilo je malo prije šest kada je Butch parkirao svoj neoznačeni automobil ispred Bethine zgrade. Kad-tad će ga morati vratiti, no suspenzija nije isto što i otkaz.

Kapetan će ga morati zamoliti da vrati jebeni auto.

Otišao je u obje akademije za borilačke vještine i razgovarao s ravnateljima.

Jedan je tip bio umišljen. Tipični kreten opsjednut samoobranom i željan ulizivanja koji je uvjerio sam sebe da je Azijat. Usprkos činjenici da je bio jednako bijel kao i Butch.

Drugi je čovjek bio jednostavno čudan. Izgledao je kao mljekar iz pedesetih.

Imao je plavu kosu koju je očito nečim mazao i blistav, iritantan osmijeh koji je izgledao kao da mu je mjesto u reklamama za zubne paste. Tip se iz petnih žila trudio biti susretljiv, no nešto s njim nije štimalo. Butchev je detektor za seratore poludio čim je g. Oličenje Ljubaznosti otvorio usta.

Osim toga, tip je mirisao kao neka pičkica.

Butch se uspeo stubama do Bethina ulaza i pozvonio joj na portafon.

Ostavio joj je poruku da će doći i na govornoj pošti na poslu i kod kuće.

Upravo je namjeravao ponovno pritisnuti zvonice kada ju je kroz staklena vrata ugledao kako ulazi u predvorje.

Kvragu.

Nosila je crnu haljinu na preklop od koje mu se gotovo vratila glavobolja, toliko joj je savršeno stajala. V-izrez s prednje strane spuštao se dovoljno nisko da joj malo otkrije grudi. Uzak struk prekrasno joj je isticao uska bedra. A razrez s jedne strane otkrivao joj je bedro sa svakim korakom. Nosila je visoke pete, zbog čega su joj gležnjevi izgledali krhko i dražesno.

Podignula je pogled s torbice po kojoj je kopala i naizgled se iznenadila što ga vidi.

Kosa joj je bila podignuta. Zapitao se kakav bi osjećaj bio raspustiti je.

Otvorila je vrata. »Butch.«

»Bok.« Jezik mu se zapleo kao da je dijete.

»Dobila sam tvoje poruke«, tiho je rekla.

Stupio je korak unatrag da bi mogla izaći. »Imaš vremena da popričamo?«

Iako je znao što će mu reći.

»Pa... trenutno baš i ne.«

»Kamo ideš?«

»Imam spoj.«

»S kim?«

Pogledala ga je u oči s takvom izrazitom mirnoćom da je znao da će njezina sljedeća izjava biti laž.

»Ni s kim posebnim.«

Da, sigurno.

»Sto se dogodilo s onim muškarcem od sinoć, Beth? Gdje je?«

»Ne znam.«

»Lažeš.«

Ni na trenutak nije skrenula pogled. »Ako nemaš ništa protiv...«

Uhvatio ju je za ruku. »Ne idi k njemu.«

Tišinu koja je nastupila između njih ispunilo je tiho brujanje motora. Pred zgradom se zaustavio veliki crni Mercedes sa zatamnjenim staklima. U pravom mafijaškom stilu.

»Kvragu, Beth.« Stisnuo joj je ruku, očajnički joj pokušavajući privući pozornost. »Nemoj to raditi. Pomažeš osumnjičeniku.«

»Pusti me, Butch.«

»Opasan je.«

»A ti nisi?«

Pustio joj je ruku.

»Sutra«, rekla je, odmaknuvši se od njega. »Sutra ćemo razgovarati. Naći ćemo se ovdje poslije posla.«

Ne znajući što bi, prepriječio joj je prolaz. »Beth, ne mogu ti dopustiti...«

»Uhitit ćeš me?«

Ne kao policajac, to nije mogao. Ne ako ga ne vrate u službu.

»Ne. Neću te privesti.«

»Hvala ti.«

»Nije zato da bih ti učinio uslugu«, ogorčeno je rekao dok ga je zaobilazila.

»Beth, molim te.«

Zastala je. »Ništa nije onakvo kakvim se čini.«

»Ne znam. Meni se čini da je sve prilično jasno. Štitiš ubojicu, i postoji poprilična šansa da ćeš završiti u nekom jarku. Je li ti jasno što je taj tip? Vidio sam mu lice izbliza. Dok me držao za vrat i davio. Takvom je čovjeku ubijanje u krvi. To je dio njega. Kako možeš ići k njemu? Kvragu, kako možeš dopustiti da slobodno šeće gradom?«

»On nije takav.«

No te su riječi zvučale kao pitanje.

Vrata automobila su se otvorila i iz njega je izašao starčić u smokingu.

»Gospodarice, imate li poteškoća?« upitao ju je zabrinuto i istovremeno uputio Butchu prijekoran pogled.

»Ne, Fritz. Sve je u redu.« Nasmiješila se, ali nekako nesigurno. »Sutra, Butch.«

»Ako sutra još budeš živa.«

Probljedjela je, no sjurila se niz stube i kliznula u automobil.

Trenutak kasnije i Butch je učinio isto. I slijedio ih.

Kada je Havers začuo korake koji su se približavali blagovaonici, podignuo je pogled s tanjura mršteći se. Nadao se da će uspjeti pojesti bez ometanja.

No koraci nisu pripadali nekom od njegovih slugana koji mu je nosio vijest da je stigao pacijent koji treba njegovu pomoć.

»Marissa!« Ustao je sa stolice.

Uspjela mu se nasmiješiti. »Mislila sam da bih mogla sići. Već mi je dosadilo provoditi toliko vremena u svojoj sobi.«

»Vrlo mi je drago što si mi se pridružila.«

Kada je prišla stolu, pridržao joj je stolac. Bilo mu je drago što je inzistirao na tome da uvijek postave i mjesto za nju, čak i nakon što je izgubio svaku nadu da će mu se pridružiti. A činilo se da se večeras trudi učiniti i više nego samo sići na večeru. Nosila je predivnu haljinu od crne svile uz koju je išao kaputić s tvrdim, podignutim ovratnikom. Kosa joj je bila raspuštena po ramenima i bljeskala se na svjetlosti svijeća poput upletenog zlata. Izgledala je prelijepo, zbog čega je osjetio kako se u njemu budi netrpeljivost. Bilo je apsolutno uvredljivo što Wrath ne zna cijeniti sve što mu ona nudi, što ta prekrasna ženka plemenite krvi nije dovoljno dobra za njega.

Osim da mu posluži kao korito iz kojeg se hrani.

»Kako posao?« upitala je dok joj je jedan od slugana posluživao vino. Druga je sluganka pred nju stavila tanjur s hranom. »Hvala ti, Phillipe. Karolyn, ovo izgleda prekrasno.«

Uzela je vilicu i pažljivo nabola komad goveđe pečenke.

Blagi Bože, pomislio je Havers. Ovo izgleda gotovo normalno.

»Posao? Dobro. Zapravo, više nego dobro. Kao što sam ti spomenuo, otkrio sam nešto pomalo revolucionarno. Hranjenje bi uskoro moglo postati prošlost.« Podignuo je čašu i otpio. Burgundac je trebao savršeno pristajati uz govedinu, no imao mu je čudan okus. I sva hrana mu ostavljala neki kiselkast okus na jeziku. »Danas popodne dao sam si transfuziju spremljene krvi i osjećam se dobro.«

Zapravo, to baš i nije bilo točno. Nije se osjećao loše, no nešto nije bilo kako valja. Još uvijek nije osjetio onu uobičajenu navalu snage.

»O, Havers«, nježno je rekla. »Još uvijek ti nedostaje Evangaline, zar ne?«

»Do bola. A pijenje mi jednostavno... ne odgovara.«

Ne, više se neće održavati na životu na stari način. Od sada će sve biti klinički. Ubod steriliziranom iglom u ruku i priključivanje na vrećicu.

»Tako mi je žao«, rekla je Marissa.

Havers je ispružio ruku i položio otvoreni dlan na stol. »Hvala ti.«

Stavila je ruku u njegovu. »I žao mi je što sam bila toliko... zaokupljena. No odsad ću biti bolje.«

»Da«, željno je rekao. Wrath je bio ona vrsta barbarina koja će željeti i dalje piti iz vene, no barem će Marissa biti pošteđena tog poniženja. »I ti možeš iskušati transfuziju. Oslobodit će i tebe.«

Povukla je ruku i posegnula za čašom. Dok je prinosila burgundac ustima, prolila ga je po kaputiću.

»Ah, prokletstvo«, promrmljala je, brišući vino sa svile. »Baš sam nespretna, zar ne?«

Skinula je kaputić i odložila ga na praznu stolicu pokraj svoje.

»Znaš, Havers, voljela bih pokušati s transfuzijom. Pijenje više ni meni nije privlačno.«

Obuzelo ga je prekrasno olakšanje, osjećaj da se otvaraju neslućene mogućnosti. Osjećaj mu je bio vrlo nepoznat jer ga već toliko dugo nije osjetio. Pomisao da bi se nešto moglo promijeniti nabolje već mu je postala nepojmljiva.

»Zaista?« prošaptao je.

Klimnula je glavom, zabacujući kosu i uzimajući vilicu u ruku. »Da, zaista.«

A tada joj je ugledao tragove na vratu.

Dvije upaljene rane od ugriza. Žarko crveni otisak gdje ju je sisao.

Ljubičaste masnice na koži iznad ključne kosti gdje ju je stiskala gruba ruka.

Od užasa mu je prisjela hrana, a vid mu se zamutio.

»Kako je mogao biti tako grub prema tebi?« protisnuo je Havers.

Marissina je ruka krenula prema vratu, a zatim je brzo povukla kosu preko ramena. »Nije to ništa. Zaista, nije... ništa.«

Nije odvratio pogled. I dalje je jasno vidio ono što je sakrila.

»Havers, molim te. Večerajmo.« Ponovno je uzela vilicu, kao da se sprema demonstrirati kako se to radi. »Hajde. Jedi sa mnom.«

»Kako to možeš reći?« Bacio je vilicu na stol.

»Jer je gotovo.«

»Sto je gotovo?«

»Raskinula sam zavjete s Wrathom. Više mu nisam šelan. Više ga neću viđati.«

Havers je neko vrijeme samo gledao u nju. »Zašto? Sto se promijenilo?«

»Pronašao je ženku koju želi.«

Bijes je Haversu sledio krv u žilama. »A koga to smatra boljim od tebe?«

»Ne poznaješ je.«

»Poznajem sve ženke u našoj klasi. O kome se radi?« odlučno je upitao.

»Nije iz naše klase.«

»Znači jedna je od Čuvardevinih Odabranica?« U vampirskoj su društvenoj hijerarhiji samo one imale viši položaj od aristokratkinja.

»Ne. Čovjek je. Odnosno napola čovjek, prema onome što sam uspjela vidjeti iz njegovih misli o njoj.«

Havers se skamenio u stolici. Čovjek. Čovjek?

Marissa je odbačena zbog... Homo sapiensa?

»Je li Čuvardevina obaviještena?« upitao je britkim glasom.

»To je njegova dužnost, ne moja. Ali ne moraš sumnjati da će joj se obratiti.

Medu nama je... gotovo.«

Marissa je odrezala komadić govedine i stavila ga u usta. Žvakala je pažljivo, kao da je zaboravila kako se to radi. A možda joj je zbog poniženja koje je očito osjećala bilo teško progutati.

Havers je stezao rukohvate stolice. Njegova sestra, njegova prekrasna, čista sestra, odbačena je. Iskorištena. I brutalno ozlijeđena.

A sve što je ostalo od njezina združivanja s vampirskim kraljem bila je sramota što je ostavljena zbog čovjeka.

Wrathu njezina ljubav nikada nije ništa značila. Kao ni njezino tijelo i njezino besprijekorno rodoslovlje.

A sada joj je taj ratnik uništio i čast.

Vraga je gotovo.

Wrath je navukao sako iz Brooks Brothersa. Bio mu je uzak u ramenima, no bilo je teško pronaći njegov broj, a nije baš Fritzu dao

vremena.

S druge strane, mogao je biti i šivan po mjeri, a on bi se svejedno osjećao kao u lancima. Puno se ugodnije osjećao kada je nosio kožnu odjeću i oružje nego ta sranja od češljane vune.

Otišao je u kupaonicu i zaškiljio u svoj odraz u zrcalu. Odijelo je bilo crno.

Baš kao i košulja. I to je zapravo bilo sve što je vidio.

O Bože, vjerojatno izgleda kao odvjetnik.

Skinuo je sako i odložio ga na mramorni blok. Nestrpljivo je povukao kosu unatrag i zavezao je kožnom trakicom.

Gdje je Fritz? Slugan je otišao po Beth prije gotovo sat vremena. Već su se trebali vratiti, no osjećao je da je kuća iznad njega prazna.

Ah, dovraga. Čak i da je batler odsutan samo minutu i pol, Wrath bi svejedno bio nemiran. Bio je nabrijan od želje da vidi Beth, nervozan i dekoncentriran. Mogao je misliti samo na to kako zakopava lice u njezinu kosu i zariva svoj najtvrdi dio duboko u njezino tijelo.

Zaboga, oni zvukovi koje je proizvodila kada bi mu svršavala. Bacio je pogled na svoj odraz u zrcalu. Ponovno je obukao sako.

No nije sve bilo u seksu. Želio se ophoditi prema njoj s poštovanjem, a ne je samo oboriti na krevet. Želio je malo usporiti. Jest s njom. Razgovarati s njom.

Kvragu, želio joj je pružiti ono što ženke vole: malo je maziti i paziti.

Pokušao se nasmiješiti. Pokušao se nasmiješiti malo jače. Činilo mu se da će mu se obrazi raspuknuti.

No dobro, nije baš da izgleda kao nešto što bi čovjek stavio na božičnu čestitku. No bio je u stanju biti romantičan. Zar ne? Protrljao je čeljust. Kog vruga on zna o romantici? Odjednom se osjetio kao idiot.

Ne, još gore od toga. Otmjeno novo odijelo otkrivalo ga je, a istina koja se pomaljalo bila mu je neugodno iznenađenje.

Mijenjao se zbog ženke. Samo zbog toga da joj pokuša ugoditi. O da, to je definitivno vezivanje, pomislio je. Upravo je zbog toga nije smio obilježiti, upravo si zbog toga nikako, nikako nije smio dopustiti da joj se toliko približi.

Ponovno se podsjetio da, kada ona prođe prijelaz, više neće imati posla s njom. Vratit će se vlastitom životu. A ona će... Čovječe, zašto

mu se čini da mu je netko propucao srce? »Wrath, stari?«
Tohrmentov je glas odjeknuo sobom.

Wrath je osjetio olakšanje začuvši bratov bariton. Uravnotežio gaje.

Vratio se u sobu i namrštio kada mu je brat tiho zazviždao. »Vidi tebe«, rekao je Tohr razgledavajući ga sa svih strana. »Jebi se.«

»Ne bih, hvala. Više volim ženke.« Brat se nasmijao. »Iako moram reći da lijepo izgledaš kad se malo središ.«

Wrath je stisnuo zube i snažno zaškrgutao, jedva se suzdržavajući da ne pukne.

»Mrtav je. Dugujem mu.«

»Dugovao si mu i kad je bio živ.«

Wrath se silovito okrenuo. »Trebaš li me zbog nečeg drugog? Ako ne trebaš, gubi se više odavde.«

Tohr je podignuo ruke. »Polako, brate.«

»Jebeš polako. Neću o njoj raspravljati ni s tobom ni s bilo kim drugim.

Jasno? I drži jezik za zubima pred braćom.«

»Dobro, dobro.« Tohr je prišao vratima. »Ali učini si uslugu. Priznaj sam sebi što se događa s tom ženkom. Slabost koju ne priznajemo može biti smrtonosna.«

Wrath je urliknuo i zauzeo položaj za napad, torza izbačenog pred bokove.

»Slabost? I to mi govori mužjak koji je dovoljno glup da voli svoju šelarii Mora da se šališ.«

Usljedila je duga tišina.

A zatim je Tohr tiho rekao: »Imao sam sreće što sam pronašao ljubav.

Svakoga dana zahvaljujem Cuvardjevi što je Wellsie dio mog života.«

Wrath je izgubio kontrolu, isprovociran nečime što nije znao definirati.

»Prejadan si.«

Tohr je zasiktao. »A ti si kao mrtav već stotinama godina. Samo si prezločest da nadeš grob i legneš u njega.«

Wrath je tresnuo kožnu jaknu na pod. »Barem ne dopuštam da mnome upravlja neka pička.«

»Lijepo ti je odijelo.«

Wrath je prešao udaljenost koja ih je razdvajala u dva koraka, a drugi ga je vampir spremno dočekao. Tohrment je bio krupan mužjak, širokih ramena i dugačkih, snažnih ruku. Iskre su frcale između njih.

Wrath se hladno nacerio, a očnjaci su mu se izdužili. »Da provodiš i upola toliko vremena braneći našu vrstu koliko naganjaš tu svoju ženku, možda ne bismo izgubili Dariusa. Je li ti to palo na pamet?«

Mučna je bol potekla iz Tohra kao krv iz rane u prsima, a zrak je otežao od njegove usijane agonije. Wrath je udahnuo taj miris, uvlačeći spaljeni vonj nesreće duboko u pluća, u samu svoju dušu. Spoznaja daje časnom i hrabrom mužjaku uputio tako nizak udarac ispunila ga je samoprijezirom. Dok je čekao da Tohr napadne, pozdravio je tu unutarnju mržnju kao staru prijateljicu.

»Ne mogu vjerovati da si to rekao.« Tohrov je glas pulsirao. »Moraš...«

»Ne želim tvoje beskorisne savjete.«

»Jebi se.« Tohr ga je pošteno opalio u rame. »Svejedno ćeš ih dobiti. Bolje bi ti bilo da naučiš tko su ti pravi neprijatelji, šupčino arogantna. Prije nego što ostaneš sasvim sam.«

Wrath jedva da je čuo kako su se zalupila vrata. Glas koji mu je u glavi vrištao da je beskorisno govno nadjačao je manje-više sve ostalo.

Snažno je udahnuo i ispraznio pluća uz zlokoban urlik. Zvuk je zavibrirao sobom i uzbibao vrata, nepričvršćeno oružje, zrcalo u kupaonici. Svijeće su divljački zabljesnule na njegov urlik, a njihov je plamen liznuo zidove u pohlepnu nastojanju da se oslobodi i uništi sve što može. Rikao je dok mu se nije činilo da će mu se grlo rasprsnuti, dok ga prsa nisu počela peći.

Kada je napokon zašutio, nije osjećao nikakvo olakšanje. Samo žaljenje.

Prišao je ormaru i izvadio devetmilimetarsku Berettu. Napunio ju je i zataknuo za pojas na leđima. Zatim se uputio prema vratima i uspeo stubama preskačući dvije odjedanput, proždirući udaljenost koja ga je dijelila od prizemlja.

Kada je stupio u salon, zastao je da osluhne. Vjerojatno je bilo dobro što je vladala tišina. Morao se pribрати.

Dok je lunjao kućom, zaustavio se pokraj stola u blagovaonici.

Bio je postavljen kao što je zatražio. Dva mjesta na jednom kraju. Kristal i srebrnina. Svijeće.

A on je bratu rekao da je jadan?

Da stvari na stolu nisu bile Dariusova neprocjenjiva sranja, bio bi ih sve raščistio jednim potezom ruke. Ruka mu je poletjela prema naprijed kao da će svejedno ostvariti taj poriv, no sako ga je obuzdao. Zgrabio je revere namjeravajući ga strgnuti sa sebe i spaliti, no tada su se otvorila vrata. Okrenuo se na mjestu.

Bila je to ona. Prelazila je preko praga. Ulazila u hodnik.

Wrathove su se ruke spustile.

Bila je odjevena u crno. Podignula je kosu. Mirisala je... kao noćne ruže u cvatu. Udahnuo je kroz nos, a tijelo mu se ukočilo, dok su mu porivi govorili da je dovede pod sebe.

No tada je osjetio njezine emocije. Bila je oprezna, nervozna. Jasno je osjećao njezino nepovjerenje i perverzno je uživao što oklijeva pogledati ga.

Nadrkanost se vratila, oštra baš kakva i treba biti.

Fritz se bavio zatvaranjem vrata, no sluganova se sreća nije mogla ne zamijetiti u zraku oko njega, svjetlucala je poput sunčevih zraka. »Poslužio sam vino u salonu. Prvo ću jelo poslužiti za nekih trideset minuta, ako je to u redu?«

»Ne«, zapovjedio je Wrath. »Odmah ćemo početi jesti.«

Fritz je isprva bio zbunjen, no tada je jasno pročitao Wrathovo raspoloženje.

»Kako vi kažete, gospodaru. Odmah.« Batler je nestao kao da u kuhinji nešto gori.

Wrath se zagledao u Beth.

Napravila je korak unatrag. Vjerojatno zato što su mu iz očiju frcale iskre.

»Izgledaš... drugačije«, rekla je. »U toj odjeći.«

»Ako misliš da sam zbog toga postao civiliziran, nemoj se zavaravati.«

»Neću.«

»Dobro. Hajdemo sad završiti s ovim.« Wrath se uputio u blagovaonicu, pomislivši da će doći za njim ako bude htjela. A ako odluči da ne želi, pa kvragu, vjerojatno je i bolje tako. Ionako mu se nije baš žurilo zaglibiti za stolom.

Teth je stajala i gledala kako Wrath nemarno odlazi prema blagovaonici kao da ga živo boli hoće li ili neće večerati s njime.

Da se i sama nije premišljala, bila bi smrtno uvrijeđena. Pozvao ju je na večeru. Zašto je onda bio sav nadržan kad se pojavila? Bila je u iskušenju da se okrene i pokupi.

No slijedila ga je zato što joj se činilo da nema izbora. Toliko je toga željela znati, a samo je od njega mogla dobiti objašnjenja.

Mada Bog zna da bi, da je postojao bilo koji način da te informacije dozna od nekog drugog, to i učinila.

Dok je hodao pred njom, uputila je bijesan pogled njegovu potiljku i pokušala ignorirati njegov snažan hod. To drugo pokazalo se kao mizerni promašaj. Jednostavno se kretao prefenomenalno. Sa svakim oštrim udarcem pete, ramena su mu se pomicala pod skupim sakoom, stvarajući ravnotežu u odnosu na pokrete nogu. Dok su mu se ruke nemarno njihale uz tijelo, znala je da mu se bedra napinju i opuštaju sa svakim korakom. Zamislila ga je golog, dok mu se mišiću naprežu pod kožom.

Glavom joj je odjeknuo Butchev glas. Takvom je čovjeku ubijanje u krvi. To je dio njega.

A ipak, Wrath ju je sinoć otjerao kada je postao opasan za nju.

Rekla je samoj sebi da mora odustati od pokušaja da objasni njegove suprotnosti. Sva ta mentalna gimnastika bila je zapravo kao gatanje iz šalice kave. Morala je slušati svoj instinkt, a instinkt joj je govorio da je Wrath jedini koji joj može pomoći.

Kada je stupila u blagovaonicu, iznenadio ju je pogled na prekrasan stol postavljen za njih. U sredini je stajalo cvijeće, tuberoze i orhideje. Bile su tu i svjetlucave bijele svijeće. I blistavo posude i srebrnina.

Wrath je obišao stol i izvukao stolicu, čekajući da ona sjedne na nju.

Nadnoseći se nad nju.

Zaboga, izgledao je fantastično u tom odijelu. Otvoreni ovratnik košulje isticao mu je vrat, a od crne svile koža mu je izgledala preplanulo. Šteta što je bio totalno loše volje. Lice mu je bilo grubo baš kao i raspoloženje, a zbog zavezane kose agresivna izbočenost čeljusti bila je još uočljivija.

Nešto ga je isprovociralo. I to kvalitetno.

Savršeno za spoj, pomislila je. Vampir koji pati od društvenog ekvivalenta sindroma nabijene puške.

Oprezno mu je prišla. Dok joj je podmetao stolicu da sjedne, bila bi se zaklela da joj se prignuo do kose i duboko udahnuo.

»Zašto toliko kasniš?« odsječno je upitao sjedajući na čelo stola. Kada nije odgovorila, podignuo je obrvu, a tamni se luk izdigao iznad ruba njegovih naočala. »Je li te Fritz morao nagovarati da dođeš?«

Tek toliko da nešto radi, uzela je ubrus i raširila ga na krilu. »Nije bilo ništa takvo.«

»Pa onda reci kakvo je bilo.«

»Butch nas je pratio. Morali smo čekati da ga se riješimo.«

Osjetila je kako se prostor oko Wratha zamračuje, kao da njegova ljutnja isisava svjetlost iz zraka.

Ušao je Fritz noseći dva mala tanjura sa salatom. Spustio ih je na stol.

jt

»Vina?« upitao je.

Wrath je klimnuo.

Kada im je batler natočio vino i otišao, Beth je uzela tešku srebrnu vilicu i prisilila se da jede.

»Zašto me se sada bojiš?« Wrathov je glas bio pakostan, kao da mu je njezin strah dosadan.

Nabadala je povrće. »Hmmm. Možda zato što izgledaš kao da bi rado nekoga zadavio?«

»Kada si ušla u ovu kuću, opet si me se bojala. Bila si uplašena i prije nego što si me vidjela. Želim znati zašto.«

Gledala je u tanjur. »Možda sam se prisjetila da si sinoć gotovo ubio jednog mog prijatelja.«

»O Isuse, zar opet to?«

»Pitao si«, odbrusila je. »Nemoj se ljutiti ako ti se ne sviđa moj odgovor.«

Wrath je nestrpljivo obrisao usta. »Nisam ga ubio, zar ne?«

»Samo zato što sam te ja zaustavila.«

»I to ti smeta? Većina ljudi uživa u ulozi junaka.«

Odložila je vilicu. »Znaš što? Trenutno ne želim biti blizu tebe.«

Nastavio je jesti. »Pa zašto si onda došla?«

»Jer si me pozvao!«

»Vjeruj mi, mogu podnijeti odbijanje.« Kao da ga nije ni najmanje briga za nju.

»Ovo je bila pogreška.« Spustila je ubrus pokraj tanjura i ustala.

Opsovao je. »Sjedni.«

»Nemoj mi govoriti što da radim.«

»Dopusti da to dopunim. Sjedni i umukni.«

Zablenula se u njega. »Ti šupčino arogantna...«

»Danas me već netko tako nazvao, hvala na pitanju.«

Fritz je odabrao baš taj trenutak da doleprša s toplim pecivima.

Uputila je Wrathu bijesan pogled i pretvarala se da samo poseže preko stola za bocom s vinom. Nije namjeravala izjuriti iz kuće pred Fritzom. A osim toga, odjedanput je poželjela još malo ostati.

Tako da može još malo vikati na Wrathu.

Kada su ponovno ostali sami, prosiktala je: »Odakle ti pravo da tako razgovaraš sa mnom?«

Pojeo je posljednji zalogaj salate, odložio vilicu na rub tanjura i ubrusom lagano obrisao krajeve usta. Pravo oličenje bontona.

»Da raščistimo jednu stvar«, rekao je. »Trebaš me. Zato se ostavi više priča o tome što sam mogao napraviti onom policajcu. Tvoj frend Butch još uvijek hoda, zar ne? U čemu je, dakle, problem?«

Beth ga je promatrala, pokušavajući mu pročitati pogled ispod sunčanih naočala, tragajući za malo nježnosti, za nečim s čime bi se mogla povezati. No tamna su joj stakla u potpunosti prepriječila pristup njegovim očima, a iz stisnutih se crta njegova lica nije moglo ništa iščitati.

»Kako ti život može značiti tako malo?« naglas se zapitala.

Osmijeh koji joj je uputio bio je hladan. »A kako tebi smrt može značiti tako puno?«

Beth je utonula u stolicu. Ili točnije, ustuknula pred njim. Nije mogla vjerovati da je vodila ljubav ne, seksala se s njim. Bio je potpuno beščutan.

Odjednom ju je zaboljelo srce. Ne zato što je bio grub prema njoj, već zato što je bila razočarana. Zaista je željela da bude drugačiji od onoga kako je izgledao. Željela je vjerovati da su oni izljevi topline koje joj je pokazao jednako velik dio njega kao i te oštre crte.

Protrljala je bolno mjesto na prsima. »Ako ti ne smeta, sada bih stvarno željela otići.«

Usljedila je dugačka tišina.

»Ah, kvragu...« promrmljao je uz uzdah. »Ovo ne valja.«

»Ne, ne valja.«

»Mislio sam da zaslužuješ... Ne znam. Spoj. Ili tako nešto. Nešto normalno.«

Grubo se nasmijao kada ga je iznenađeno pogledala. »Glupa ideja, znam.

Trebao bih se držati onoga u čemu sam dobar. Bilo bi puno bolje da te učim kako se ubija.«

Pod debelim je slojem ponosa osjetila naznaku još nečega. Nesigurnosti? Ne, nije bilo to. Kao što se od njega moglo i očekivati, radilo se o nečem mnogo snažnijem.

Samoprijeziru.

Ušao je Fritz, pokupio tanjure s kojih su jeli salatu i vratio se s juhom.

Servirao im je hladni vichyssoise. Zanimljivo, odsutno je pomislila. Obično se najprije jede juha, pa onda salata, zar ne? No s druge strane, morala je pretpostaviti da vampiri imaju mnoge društvene tradicije koje se razlikuju od.

onih na koje je bila naviknuta. Na primjer, da muškarci imaju više žena.

Želudac joj se stisnuo. Neće razmišljati o tome. Jednostavno je odbijala razmišljati o tome.

»Gle, samo da znaš«, rekao je "Wrath uzimajući žlicu. »Ja se borim radi zaštite, a ne zato što uživam u ubijanju. No ubio sam tisuće. Tisuće, Beth. Je li ti jasno? Drugim riječima, ako želiš da se pretvaram da mi smrt nije nešto uobičajeno, to ne mogu. Jednostavno ne mogu.«

»Tisuće?« protisnula je, preneražena.

Klimnuo je.

»Protiv koga se boriš, za Boga miloga?«

»Protiv gadova koji bi te bili spremni ubiti čim ti završi prijelaz.«

»Lovaca na vampire?«

»Degrada. Ljudi koji su svoju dušu dali Omegi u zamjenu za pravo na nesputano mučenje i ubijanje.«

»Tko ili što je Omega?« Kada je izgovorila tu riječ, svijeće su divlje liznule uvis, kao da ih muče nevidljive ruke.

Wrath je oklijevao. Činilo se da mu je ta tema neugodna. Njemu, koji se ničega ne boji.

»Misliš na vraga?« potaknula ga je.

»Gore od toga. To se ne može uspoređivati. Jedno je samo metafora. Drugi je vrlo, vrlo stvaran. Srećom, Omega ima suparnika koji mu je ravan, Čuvarđevu.« Oporo se nasmiješio. »No, možda je srećom prejaka riječ. No ravnoteža postoji.«

»Bog i Lucifer.«

»Možda prema tvojoj tradiciji. Naša legenda kaže da je vampire stvorila Čuvarđeva kao svoju jednu i jedinu ostavštinu, kao svoju odabranu djecu.

Omega joj je zavidio na sposobnosti da stvori život i prezirao je posebne moći koje je dala našoj vrsti. Degradacijsko društvo njegov je obrambeni odgovor.

Koristi ljude jer sam nije sposoban stvarati i zato što su mu oni uvijek dostupan izvor agresivnosti.«

Ovo je prečudno, mislila je. Prodavanje duša. Živući mrtvaci. Takve stvari jednostavno ne postoje u stvarnom svijetu.

S druge pak strane, upravo večera s vampirom. Može li, dakle, reći da je išta zaista nemoguće?

Pomislila je na prekrasnog plavokosog muškarca koji si je sam šivao rane.

»Postoje i drugi koji se bore uz tebe, zar ne?«

»Moja braća.« Otpio je vino iz čaše. »Čim su vampiri shvatili da su se našli pod opsadom, izdvojeni su najjači i najmoćniji mužjaci. Obučeni su za borbu. A zatim pušteni na degrade. Ti su se ratnici zatim tijekom mnogih generacija parili s najsnažnijim ženkama, sve dok nije stvorena zasebna podvrsta vampira. Najsnažniji iz te klase uvedeni su u Bratstvo crnog bodeža.«

»Jeste li braća po krvi?«

Zagonetno se nasmiješio. »Na neki način.«

Lice mu je zadrhtalo, kao da je riječ o nečem osobnom. Imala je osjećaj da više ništa neće reći o Bratstvu, no i dalje ju je zanimao taj rat u kojem se borio.

Posebice zato što će se uskoro i sama pretvoriti u jednu od tih koje je štitio.

»Dakle, ubijaš ljude.«

»Da, iako su oni zapravo već mrtvi. Da bi svojim borcima podario dugovječnost i snagu potrebnu za borbu protiv nas, Omega im je morao oduzeti dušu.« Na grubim mu je crtama lica zatitrala odbojnost. »Nije da je duša ikad spriječila ljude da nas progone.«

»Ne voliš baš... nas, zar ne?«

»Kao prvo, polovica onoga što ti teče venama dolazi od tvoga oca. A kao drugo, zašto bih volio ljude? Mlatili su me do besvijesti prije prijelaza, a jedini razlog što se sada ne diraju u mene jest taj što me se nasmrt boje. A kad bi se javno proćulo da vampiri zaista postoje? Poćeli bi nas progoniti ćak i bez ćlanstva u Drućstvu. Ljude ugroćava sve što je razlićito, a na to reagiraju otporom. Nasilnici su koji napadaju slabije i izbjegavaju jaće.« Wrath je odmahnuo glavom. »Osim toga, idu mi na ćivce. Pogledaj kako je naća vrsta prikazana u njihovu folkloru. Uzmi Drakulu, za Boga miloga, zlog krvosisa koji vrebao nemoćne. Pa onda ono smeće od drugorazrednih filmova i pornića. A nemoj da uopće poćinjem priću o Noći vjećtica. Plastićni oćnjaci. Crni plaćtevi.

Jedino što su ti idioti pogodili jest da pijemo krv i da ne moćemo izlaziti danju.

Sve ostalo su izmićljotine, stvorene da nas udalje od ljudi i potaknu strah u masama. A što je jednako uvredljivo, sva se ta fikcija koristi i da bi se stvorio nekakav mistićan privid za ljude koji se dosaćuju i koji misle da bi bilo bać zgodno malo zaviriti na tamnu stranu.«

»Ali zapravo nas ne progonite, zar ne?«

»Nemoj tako govoriti. Ne progonimo njih, Beth. Ne nas. Ni sada nisi sasvim ćovjek, a uskoro to viće uopće nećeć biti.« Zastao je. »I ne, ne progonimo ih. Ali ako mi se naću na putu, imaju ozbiljnih problema.«

Razmićljala je o svemu što je rekao, pokućavajuć zanemariti paniku koju bi osjetila kad god bi se sjetila tog prijelaza kroz koji je navodno uskoro morala proći.

»Kada si onako napao Butcha... Ne mislić valjda da je on... no, kako si rekao, degrade«

»Pokućao me odvojiti od tebe.« Wrath je stisnuo ćeljust. »Pregazit ću sve i svakoga prije nego što to dopustim. A bio ti on ljubavnik ili ne, ako to ponovi...«

»Obećao si mi da ga nećeć ubiti.«

»Neću ga ubiti. Ali neću biti ni nježan prema njemu.«

Nešto na što bi Gnjavatora trebalo upozoriti, pomislila je.

»Zašto ne jedeš?« odsječno je upitao Wrath. »Trebaš hranu.«

Spustila je pogled. Hranu? Život joj se odjednom pretvorio u roman Stephena Kinga, a njega brine njezina prehrana?

»Jedi.« Glavom je pokazao na njezin tanjur. »Moraš prikupiti svu moguću snagu za promjenu.«

Beth je uzela žlicu, samo da ga se riješi. Juha joj je imala okus po ljepilu, iako je pretpostavljala da je savršeno pripremljena i savršeno začinjena.

»I sada si naoružan, zar ne?« upitala je.

»Jesam.«

»Odlazeš li ikada oružje?«

»Ne.«

»Ali kada smo...« Zašutjela je prije nego što su joj izletjele riječi vodili ljubav.

Nagnuo se prema njoj. »Uvijek mi je nešto u dohvat. Čak i kada te uzimam.«

Beth je progutala. Vruće su joj se misli sukobljavale sa strašnom spoznajom da je ili paranoičan ili je zlo zaista uvijek u blizini.

Ah, dovraga, pomislila je. Wrath je puno toga. Ali definitivno nije histeričan tip.

Dugo su šutjeli, sve dok Fritz nije odnio zdjele s juhom i donio tanjure s janjetinom. Primijetila je da je Wrathovo meso izrezano u komadiće veličine zalogaja. Čudno, pomislila je.

»Nešto ti želim pokazati nakon večere.« Uzeo je vilicu i tek iz drugog pokušaja uspio nabosti meso na nju.

Tada je shvatila da uopće ne gleda u tanjur. Pogled mu je bio usmjeren na stol.

Prošli su je žmarci. Nešto tu definitivno nije u redu.

Pažljivo se zagledala u sunčane naočale koje je nosio.

Sjetila se kako joj je vršcima prstiju istraživao lice one prve večeri koju proveli zajedno, kao da je pokušava vidjeti dodirom. Zatim se sjetila da uvijek nosi naočale, kao da mu ne služe samo za zaštitu od sunca, već i da mu sakriju oči.

»Wrath?« rekla je tiho.

Posegnuo je za čašom s vinom, a ruka mu se nije zatvorila oko nje dok dlanom nije dodirnuo kristal.

»Molim?« Prinio je čašu usnama, no onda ju je spustio. »Fritz? Treba nam crnog vina.«

»Odmah, gospodaru.« Fritz je ušao s drugom bocom. »Gospodarice?«

»Može, hvala.«

Kada su se vrata prema kuhinji zatvorila, Wrath je rekao: »Želiš me još nešto pitati?«

Nakašljala se da pročisti grlo. Mora da umišlja. Očajnički je željela pronaći neku slabost u njemu, pa se sad pokušavala uvjeriti da je slijep.

Da je pametna, a to je bilo vrlo upitno, brzo bi prošla kroz svoj popis pitanja.

I onda otišla kući.

»Beth?«

»Da... Dakle, istina je da ne možete izlaziti danju?«

»Vampiri ne izlaze na sunce.«

»Što bi se dogodilo?«

»Čim se vampir izloži sunčevoj svjetlosti, nastupaju opekline drugog i trećeg stupnja. Ubrzo nakon toga potpuno sagorijeva. Sunce nije nešto s čime se smiješ igrati.«

»Ali sada mogu izlaziti.«

»Još nisi prošla kroz promjenu. Iako, tko zna? Možda će ti i kasnije biti podnošljivo. Stvari nisu iste za one koji imaju ljudskog roditelja. Vampirski se obilježja mogu razvodniti.« Otpio je iz čaše i oblizao usne. »S druge strane, proći ćeš kroz prijelaz, što znači da je u tebi snažna Dariusova krv.«

»Koliko ću se često morati... hraniti?«

»U početku dosta često. Možda dva, tri puta mjesečno. Iako zapravo, ni to ne možemo znati.«

»Nakon što mi ti pomogneš prvi put, kako ću pronaći muškarca od kojeg ću moći...«

Wrathovo ju je režanje prekinulo. Kada ga je pogledala, stisnula se u stolici.

Ponovno je bio nadržan.

»Pobrinut ću se da ti nekoga pronađem«, odgovorio je, a naglasak mu se čuo jače no inače. »Dok se to ne dogodi, koristit ćeš mene.«

»Nadam se da to neće predugo trajati«, promrmljala je, pomislivši da baš i ne izgleda sretno što je završio s njom.

Usna mu se zadigla kad ju je pogledao. »Toliko si željna nekoga drugoga?«

»Ne, samo sam mislila...«

»Što? Što si mislila?« Glas mu je bio grub, grub kao pogled koji ju je strijeljao kroz sunčane naočale.

Bilo joj je teško u riječi pretočiti činjenicu da očito ne želi biti vezan uz nju.

To ju je odbijanje boljelo iako je znala da bi joj sigurno bilo bolje bez njega.

»Pa... ovaj, Tohr je rekao da si ti kralj vampira. Pretpostavljam da nemaš baš vremena.«

»Taj tip mora naučiti držati jezik za zubima.«

»Je li to istina? Da si ti kralj?«

»Ne«, odbrusio je.

No, to je bila prilično jasna odbijeniica.

»Jesi li oženjen? Mislím, imaš li družicu? Ili dvije?« brzo je upitala, pomislivši da baš i nema što izgubiti. Raspoloženje mu je ionako bilo mračno.

Nije da ga je mogla pogoršati.

»Zaboga. Ne.«

No, to je donekle bilo olakšanje. Iako je bilo prilično jasno što misli o vezama.

Otpila je malo vina. »Postoji li ikakva žena u tvom životu?«

»Ne.«

»Od koga se onda hraniš?«

Duga šutnja. Ne baš ohrabrujuća.

»Imao sam nekoga.«

»Imao?«

»Imao.«

»Kada?«

»Donedavno.« Slegnuo je ramenima. »Nikad nismo bili bliski. Bio je to loš spoj.«

»Kome se sada obraćaš?«

»Zaboga, zaista si novinarka, a?«

»Kome?« inzistirala je.

Dugo ju je promatrao. A onda mu se izraz lica promijenio, a sva agresija kao da je iscurila iz njega. Lagano je spustio vilicu na tanjur, a drugu ruku položio na stol dlanom prema gore. »Ah, dovraga.«

Usprkos psovci, atmosfera se odjednom smekšala.

Isprva nije bila sigurna je li dobro protumačila promjenu u njegovu raspoloženju, no tada je skinuo sunčane naočale i protrljao oči. Kada je vratio naočale, uočila je kako mu se prsa nadimaju, kao da se pribire.

»Zaboga, Beth, mislim da sam želio da to budeš ti. Usprkos činjenici da se neću dugo zadržati nakon tvoje promjene.« Zavrtio je glavom. »Koji sam ja jebeni idiot.«

Beth je zatreptala, osjetivši nekakvo seksualno uzbuđenje od pomisli da bi mogao piti njezinu krv da bi preživio.

»Ali ne brini«, rekao je. »To se neće dogoditi. I brzo ću ti pronaći drugog mušjaka.«

Odgurnuo je tanjur. Na njemu je ležala dopola pojedena hrana.

»Kada si se zadnji put hranio?« upitala je, prisjetivši se snažne potrebe s kojom se borio pred njom.

»Sinoć.«

Od pritiska u prsima učinilo joj se da su joj pluća začepljena. »Ali nisi me ugrizao.«

»Bilo je to nakon što si otišla.«

Zamislila ga je kako drži neku drugu ženu u naručju. Kada je posegnula za čašom, ruka joj se tresla.

Ideš. Emocije joj večeras obaraju svakojake rekorde u brzini izmjenjivanja.

Već je bila prestravljena, ljuta, luđački ljubomorna.

Morala se zapitati što je sljedeće.

Imala je osjećaj da vjerojatno nije sreća.

KRAJ PRVE KNJIGE